Catalunya

Març 2005 • número 62 • 0,50 euros • www.cgt.es/cgtcatalunya

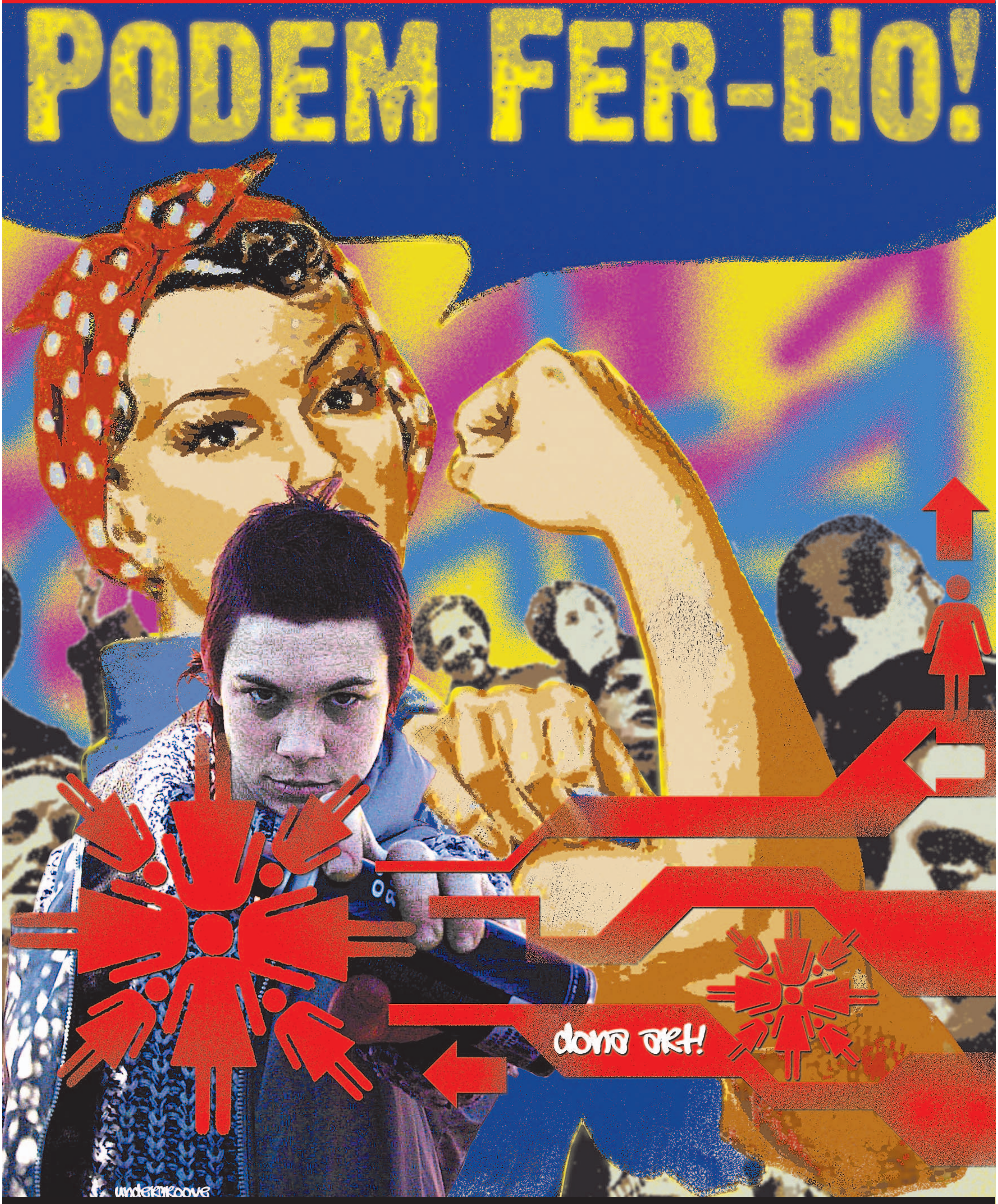

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62
Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal.lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada - cgtanoia@terra.es
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n
43201 Reus - baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Espluques, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r
43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgt.es
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Occidental
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Lleida
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n, 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbarcelona@terra.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval.lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Sallent
Clos, 5
08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

L'ADMINISTRACIÓ, CONTENTA PERQUÈ HA BAIXAT EL TANT PER CENT

Nosaltres hi posem els morts i ells, estadístiques

Catalunya va tancar l'any passat amb un balanç total de 157.621 accidents laborals. Malgrat l'altíssima xifra d'accidents, el Govern de la Generalitat ha tornat a fer un balanç positiu pel fet que, en tants per cent, la xifra ha suposat un "descens" del 7,31% respecte al 2003. Una forma de comptar els ferits i els morts que no té en compte el dolor que provoquen els accidents entre qui els pateix, el mateix grup social, la mateixa classe, una classe que sap que l'únic tant per cent bo és el sero per cent.

Les dades oficials valoren també positivament el retrocés de l'1,32% dels sinistres mortals, malgrat que el "punt negre" va continuar en el sector de la construcció, on el nombre de morts va créixer en un 14,63%, precisament un dels sectors amb més enriquiment ràpid sempre per als empresaris, que pel que sembla cintinuen invertint més en despeses personlas que en prevenció.

Cada una d'aquestes persones mortes no entenen de tants per cent, cap de les seves famílies o amics entenen que els morts formen part d'una xifra positiva perquè és inferior a la de l'any passat. Caure en la dialèctica de la disminució respecte a un altre any és gairebé acceptar que els accidents són quelcom normal i que ara els hem aconseguit reduir... una mica. I la reducció, per qui s'exposa a patir-ne cada dia perquè no treballa amb totes les proteccions que caldria i si es queixa potser acomiadat, només pot tenir l'objectiu de la mortalitat zero i els accidents zero. Som conscients que sempre hi pot haver algun accident i aquest pot provocar una mort però en les actuals circumstàncies això ni es dóna ni hi ha intenció de plantejar-ho com a horitzó a curt termini.

Segons les dades oficials i definitives del Departament de Treball i Indústria, entre gener i desembre del 2004 es va produir un total de 155.852 accidents laborals lleus, 1.620 greus, en aquest cas l'estadística diu que hi va haver un augment de l'1,18% i 149 mortals.

Per la seva banda, el nombre d'accidents mortals 'in itinere'; és a dir, en els desplaçaments diaris dels treballadors i les treballadores de casa a l'empresa o viceversa, van ser 66 al 2004, amb un descens del 26,67% respecte a l'any precedent. Però per aquests accidents potser ja no cal patir-hi massa ja que cada una de les patronals del territori, capitanejades per Foment del Treball, estan en campanya permanent per menystenir aquestes víctimes perquè és un tipus d'accident que ells no volen comptabilitzar com a laboral i, per tant, no haver de pagar com a tal.

Per sectors, el nombre total d'accidents laborals en l'activitat de serveis va ser de 71.252, en la construcció va ser de 31.707, en la indústria de 52.107 i en agricultura de 2.555. Pel que fa als accidents mortals, en serveis es van produir el 2004 un total de 64 i en la indústria 33, mentre que en la construcció en va haver 47 i en l'agricultura es va passar de cap el 2003 a cinc el 2004.

Pel que fa a accidents laborals mortals 'in itinere', en la construcció se'n van produir 17, en serveis 30, en la indústria 18 i en l'agricultura es va registrar un incident mortal.

Queda molt camí per fer, sempre en el camí cap al zero, que és l'únic tant per cent que ens convenç.

Homo homini lupus est ■ Txema

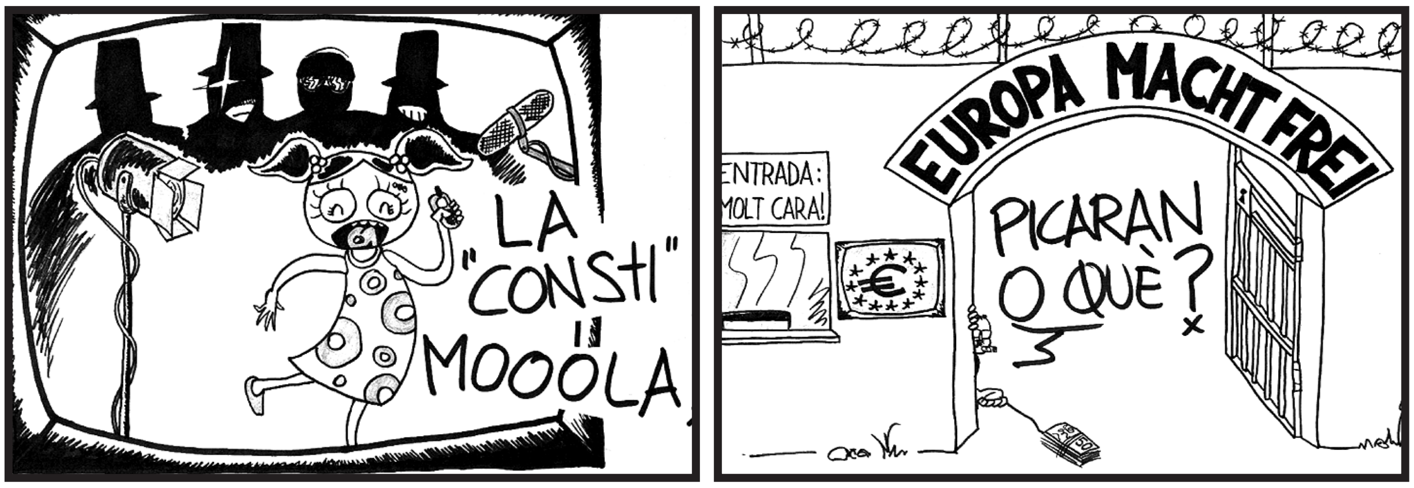

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon, Joan, Pau, Patrícia, Vicent, Jordi i Òscar. **Col·laboren en aquest número:** Carlos Undergroove, Francesc Poblet, V. C., Científics per un futur no nuclear, Carlos Navarro, Xarxa Contra les Tancaments, Lodestraler, Ramonvilacapdevila@yahoo.es, Giuliana Sgrena, Xabier Gracia, Col·legi de Periodistes de Catalunya, Antonina Rodrigo, Joan Rocamora, Lobonegro, Annachiara del Prete, "El Temps d'Art", "Il Manifesto", Glòria Picazo, Mercè Coll, Imma Merino, Assumpta Bassas, Nani Moré, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Mireia Bordonada, Mertxe Melitón, Joan Panisello, Indymedia Barcelona, Jordi Play i Pau Juvillà. **Il·lustracions:** Txema. **Tirada:** 9.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat diumenge 20 de febrer del 2004.

"Allí on hi hàgia llibertat allí serà pàtria nostra."

Josep Robrenyo dins "Lliure poble de Porrera"

REPORTATGE

No es pot abaixar la guàrdia perquè si ho fem ja sabem què ens espera

La retirada del PHN va ser una victòria evident de la gent del territori

DESPRÉS DEL PHN

Les mobilitzacions en defensa de l'Ebre van aconseguir paralitzar el transvasament

Triomf parcial de la nova cultura de l'aigua

Tot i això encara s'està lluny d'una gestió sostenible i participativa de l'aigua

Text: **V. C.;** foto: **Joan Panisello**

"Estem molt satisfets pel decret de modificació del Pla Hidrològic Nacional que derogava aquest juny passat el transvasament de l'Ebre. Ha estat un èxit social de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) que ha mobilitzat i creat consciència favorable a la Nova Cultura de l'Aigua", afirma Manel Tomàs, portaveu de la PDE.

El programa AGUA (Actuaciones para la Gestión y Utilización del Agua) que ve a substituir al transvasament ha generat moltes expectatives entre els defensors de la nova cultura de l'aigua, sobretot pel procés participatiu obert. El programa pretén cobrir les necessitats hídriques de les regions afectades per la derogació del transvasament. "L'Ebre s'ha salvat d'un perill que l'amenaçava de mort, com era el transvasament, però encara queden lluites per fer", conclou Tomàs.

"Anem a participar en l'elaboració del Programa AGUA, ja que aquest vessant participatiu és una de les característiques de la nova cultura de l'aigua", afirma Manel Tomàs de la PDE. "Les nostres propostes aniran molt centrades en el fet que la modificació del gir hidràulic sigui complet, sostenible i respectuós amb els rius i aqüífers subterranis", assegura.

Volen introduir debats com per exemple la reducció de pèrdues dels sistemes de rec o les canonades urbanes, la prevenció i tractament de la contaminació dels aqüífers subterranis i dels residus industrials, i, finalment, per un ús racional i sostenible dels recursos hídrics a partir de l'estalvi i reutiltizació dels recursos hídrics.

UN MODEL INSOSTENIBLE

Des de la PDE es valora positivament l'esforç dels governs espanyol i català per fer un gir en la política hidràulica. Però s'assenyala que el problema fonamental és "un model territorial basat en l'especulació urbanística i turística (hotels, segones residències, camps de golf, urbanitzacions, etc). Ni amb tota l'aigua del món es cobriria tota l'expectativa que s'està generant a partir d'un creixement il·limitat del turisme", afirma el membre de la PDE. Un model, el del Partit Popular, que governa a terres murcianes i valencianes, al qual acusa d'estar al servei "d'uns interessos molts concrets". "Tot i els canvis al PHN, s'accepten els números del PP basats en aquest model desenvolupista. Es manté que el dèficit hídric del País Valencià, Múrcia i Almeria és de 979 hectòmetres cúbics. I en acceptar-los s'entra en un carreró sense sortida perquè s'accepta el model d'urbanització incontrolada i les seves necessitats hídriques que no es podran cobrir només amb dessaladores", conclou Manel Tomàs. La necessitat d'aigua de la part sud del País Valencià i Múrcia seria menor si el càlcul no es basés en criteris especuladors.

"Gràcies a la política de l'aigua del PP el Segura no existeix, és una claveguera que genera efectes negatius per a la salut de les persones. És un riu que s'empra per alimentar tota la indústria turística d'Alacant i Múrcia, i uns regadius de rendibilitat qüestionable a Múrcia que l'han acabat destruint com a ecosistema. Aquest model turístic no és sostenible ni ecològicament, ni econòmicament a la llarga perquè destrueix els recursos i el patrimoni natural. Només beneficia uns determinats interessos privats", assenyala Manolo Tomàs. La Nova Cultura de l'Aigua qüestiona la demanda, però també replanteja els dèficits hídrics. A terres valencianes, en la seva opinió, no falta aigua, sinó que falta aigua potable per al desenvolupisme turístic. Molts dels aqüífers subterranis estan sobreexplotats o contaminats. "Disposen d'aigua, però no en bones condicions com a resultat d'una política de control de residus i abocaments errònia, però sobretot per l'urbanisme especulatiu que domina aquells territoris. En comptes de replantejar-se la situació els governs del Partit Popular obvien el problema de la gestió interior de l'aigua deliberadament per crear fantasmes externs i enfrontament territorial", assegura el líder antitransvasista. Ell mateix ens posa com a exemple la ciutat de València, on les mancances de l'abastiment urbà provenen de les pèrdues de fins al 40% de l'aigua potable en les canonades "però el govern municipal no vol afrontar aquest problema", conclou Tomàs.

Però aquest model desenvolupista del turisme no només afecta el País Valencià i Múrcia, o a la gestió de l'aigua: afecta el territori, les costes, els drets de les generacions futures i la conservació de la naturalesa. Greenpeace, al seu informe "Destrucción a toda costa" de l'any 2004, valora molt negativament l'impacte del turisme i de la pressió urbanística a les costes espanyoles. Segons l'organització ecologista, els governs populars de les comunitats autónomes del País Valencià, Múrcia, Balears, Canàries i Galícia no mostren la més mínima preocupació per l'impacte ambiental dels seus importants sectors turístics. Respecte a les comunitats "socialistes" (Cantàbria, Andalusia, Catalunya i Astúries) i el País Basc afirmen que existeix una diferència de matís i d'actitud però no de fons.

Existeix el que es podria qualificar com un inici de compromís ambiental en aquestes darreres comunitats. Per exemple, a Catalunya s'ha aplicat una moratòria de camps de golf i s'estan plantejant moratòries respecte a la construcció d'hotels.

A més, existeix un debat social sobre l'aplicació d'ecotaxes o tendir cap a un model sostenible de turisme, si bé es cert que no s'ha concretat gaire cosa). Segons Greenpeace, la costa espanyola pateix greus problemes de saturació urbanística, contaminació, destrucció dels espais naturals, sobreexplotació dels recursos i erosió. L'informe de l'organització ecologista posa com a paradigma d'aquest model Marbella, que té diverses obres paralitzades per sentències judicials i per la Junta d'Andalusia, la qual s'ha arribat a plantejar de retirar al municipi les competències d'urbanisme.

El riu Ebre, també enverinat radioactivament

Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear
(gctpfnn@energiasostenible.org)

Per si no n'hi hagués prou amb les emissions radioactives a l'aire i a l'aigua que realitzen les centrals nuclears d'Ascó, en funcionament normal, a la conca del riu Ebre, fa uns mesos ens hem assabentat que al llarg de molts anys la planta d'Erkímia (propietat d'Ercros) a Flix, ha estat abocant urani al riu Ebre sense que cap autoritat ni del Govern central (Consejo de Seguridad Nuclear), ni del Govern autonòmic (Xarxa de Vigilància Radiològica Ambiental del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives del Departament de Treball i Indústria) se n'hagin 'assabentat', o si més no hagin actuat per evitar-les.

El resultat és que en els sediments procedents dels abocaments de la planta d'Erkímia s'hi ha detectat urani-238, en quantitats enormement elevades. Amb tota probabilitat, aquest urani procedeix de l'aprofitament dels fosfats que s'importaven de l'Sàhara exespanyol, els quals es presenten en formacions on també hi ha urani natural.

Si als sediments s'hi ha detectat urani-238, ben segur que també s'hi pot detectar U-235, ja que a l'urani natural s'hi troben a la vegada l'isòtop U-238 (99'284%), l'isòtop U-235 (0'711%) i l'isòtop U-234 (0'0055%). També s'hi deuen poder detectar tots els productes de desintegració que conformen les sèries de desintegració de l'U-238 i l'U-235, sobretot el Radi-226 i el Radó-222, que és un gas que, amb tota seguretat s'escapa dels sediments i va a parar a l'atmosfera.

Com afecten aquest sediments radioactius les aigües del riu Ebre i el seu ecosistema? Ningú no ho ha explicat amb claredat a la ciutadania, simplement es diu "que no passa res". El que sí és segur és que passa alguna cosa, de la qual ni tan sols en sabem l'abast.

Per tenir informació sobre l'abast del problema, el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear - GCTPFNN ha recopilat tot un seguit d'informació sobre l'urani que posa a l'abast de tota la ciutadania de Catalunya, i especialment a la que viu a la ribera de l'Ebre.

Si el riu Ebre està enverinat radioactivament, la ciutadania té dret a saber-ho i els governs tenen el deure d'informar-ho i de prendre les mesures necessàries per evitar que la contaminació radioactiva afecti a les persones i als sistemes naturals.

El GCTPFNN demana al govern de la Generalitat la creació d'una Comissió independent de científics i tècnics per avaluar l'abast del problema i proposar les mesures adients a prendre, per protegir la salut de les persones i dels sistemes naturals.

Assumpció parcial dels criteris de la nova cultura de l'aigua

Text: **V. C.;** fotos: **Josep Llunas**

Les actuacions previstes pel programa AGUA tendeixen a apropar certament alguns criteris de sostenibilitat com la millora de la qualitat de l'aigua i la restauració ambiental d'ecosistemes i zones associades a aquest tipus de recursos. També s'estableix com a objectiu la reducció de la demanda per fomentar noves opcions per a l'ús i gestió de l'aigua, a partir de l'estalvi i la reutilització. "No s'exclou la possibilitat de minitransvasaments, tot i això en cap moment podrien tornar a ser de les mateixes dimensions del proposat per a l'Ebre".

A València durant el 20 i 21 de novembre es va celebrar el II Fòrum Social per una Nova Cultura de l'Aigua per avaluar la política socialista de gestió de l'aigua. Per als participants (la Plataforma Xúquer Viu, la de Defensa de l'Ebre, la Fundació Nova Cultura de l'Aigua d'Aragó entre altres) existeix una contradicció entre la proposta socialista i els principis bàsics de la Nova Cultura de l'Aigua i de la Directiva Marc de l'Aigua (DMA) aprovada per la Unió Europea. En les jornades es van qüesionar projectes com: el transvasament Xúquer-Vinalopó, el Tajo-Segura, la interconnexió Cat-Abrera o el canal Xerta-Sénia. També es rebutja la política d'ampliació de regadius (Canal de Navarra, Pacte de l'Aigua de l'Aragó, Segarra-Garrigues, Arlanza...) que no tenen viabilitat econòmica i colisiona en els interessos de la PAC i de la DMA.

Des del Departament de Medi Ambient i Habitatge (DMAH) de la Generalitat de Catalunya, el director general de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat, Jordi Cañas, assenyala la Directiva Marc de l'Aigua (DMA) com a un veritable canvi real en la política de gestió de l'aigua cap a la nova cultura. Aprovada des de l'any 2000, la DMA suposa per a Cañas un clar avanç en l'àmbit legislatiu. Tot i les mancances, fixa per primer cop com a objectius prioritaris de les polítiques de gestió de l'aigua la millora de la situació ambiental d'aigües, ecosistemes aquàtics i zones humides, a més de desenvolupar un ús i gestió racional i sostenible de l'aigua. Tot això suposa un canvi substancial ja que actualment només es tenia en compte la satisfacció de la demanda dels usuaris. Cañas, però constata les dificultats i reticències de tota mena al canvi en la política hídrica tant a Madrid com a Catalunya. Des del DMAH s'anuncien polítiques complementàries per protegir el Delta i esperen que l'aplicació de la DMA acceleri el canvi cap a una gestió sostenible de l'aigua.

ELS USOS AGRARIS

No només és l'abastiment de les zones turístiques el que pot afectar la gestió sostenible de l'aigua. Manolo Tomàs considera que cal revisar urgentment la política de regadius, "cal planificar una política realista de regadius, s'han de promoure aquells que tinguin possibilitats en el mercat". Actualment se n'estan desenvolupant sense sortida comercial a Múrcia i País Valencià, però també a la Ribera de l'Ebre (tant a Catalunya, Aragó, Rioja com Navarra). "Si es porten a termini tots els projectes de regadius que existeixen al voltant de l'Ebre l'efecte pot ser tan devastador com el del transvasament", assenyala Manolo Tomàs. Des de la PDE consideren "el problema de l'Ebre no s'ha acabat perquè també ho són els regadius". Segons la Plataforma, si s'efectua tota la política de regadius prevista a la conca a Lleida, Delta de l'Ebre, Rioja, Navarra i Aragó, ens trobaríem amb unes 230.000 ha noves de regadiu "que consumirien 1.800 hectòmetres cúbics d'aigua, l'equivalent al que es volia extreure amb el transvasament, i podria tenir un efecte similar", afirma Manolo Tomàs.

El programa AGUA tracta la possibilitat de modernitzar els regadius per evitar pèrdues d'aigua, però el portaveu de la PDE considera que caldria revisar el Pla Nacional de Regadius i coordinar-lo amb el PHN des de la perspectiva de la sostenibilitat.

Un exemple de la contradicció amb la nova cultura de l'aigua és l'anunci de fa unes setmanes de la posada en marxa del canal Xerta-Sènia, que portaria l'aigua de l'Ebre a 12 municipis de les comarques del Baix Ebre i el Montsià. La Comunitat General de Regants del Xerta-Sènia ha valorat molt positivament l'anunci del projecte, que comptaria amb una partida de 28 milions d'euros. Des de Medi Ambient, Jordi Cañas, director de Sostenibilitat, considera el canal "innecessari" i creu que es pot seguir regant tots aquests municipis sense la seva existència. "Encara no és definitiu que es faci i s'haurà de sotmetre a una avaluació ambiental" assenyala Cañas. El conseller Milà ja ha anunciat la reducció en 9.000 ha del projecte inicial pel seu impacte ambiental. Des de la PDE, no estan d'acord amb el canal, com no estan d'acord amb la resta de polítiques de regadius, ni molt menys amb la possibilitat, amb la qual s'especula, que sigui un primer pas per a un minitransvasament cap a Castelló. Aquesta última possibilitat ha estat negasa taxativament pel conseller d'Agricultura, Antoni Siurana. El que és ben cert és que el canal qüestiona l'assumpció total dels principis de sostenibilitat per part de les administracions.

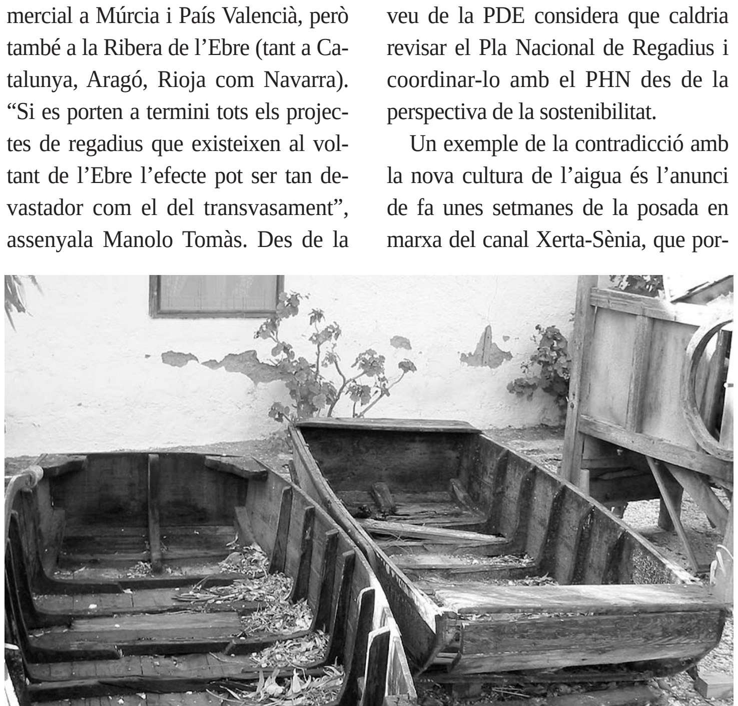

LES DESSALADORES

Des d'Acuamed, Adrián Baltanás, director de l'entitat pública de gestió de l'aigua, ens explica que a l'Estat espanyol s'han acumulat gairebé quatre dècades d'experiència i que s'exporta la pròpia tecnologia en dessaladores a Londres, Xicago, Boston, Austràlia o la resta de països mediterranis. El problema per ell és que el tema està molt polititzat, però, de fet, ja és habitual a províncies com Almeria, Múrcia, Alacant i Canàries. "Les dessaladores tenen un impacte ambiental relativament important, però molt menor al que provocava el transvasament", afirma Manolo Tomàs. El seu impacte ambiental es defineix per l'elevada quantitat d'energia elèctrica que consumeixen, pel residu que generen (la salmorra) i, finalment, per l'impacte visual que ocasionen. Per a la PDE, les dessaladores poden complir un paper molt important en actuacions molt concretes, però consideraríem un error basar tota la política hidràulica en la generalització d'aquestes. Sobretot sinó es decideix posar un màxim a la demanda d'aigua, més encara si segueix sent subvencionada per l'Estat. "Si no es posa un límit a la demanda d'aigua pot créixer il·limitadament per uns usos especulatius com la pressió urbanística dels hotels, segones residències o camps de golf".

La Plataforma Xúquer Viu, un exemple d'esforç unitari davant la destrossa mediambiental

La reinvidicació de la nova cultura de l'aigua al País Valencià

Text: **V. C.;** foto: **Joan Panisello**

El Xúquer és el primer riu en cabal al País Valencià i la font que abasteix al Parc Natural de l'Albufera, principal aiguamoll de les terres valencianes. El riu, però, es troba en una greu situació ja que en el darrer segle ha perdut gairebé la meitat del seu cabal per sobreexplotació, fonamentalment la de l'aqüífer 8.29 de la Manxa Oriental. Des d'aquest s'extrau de manera incontrolada aigua per als regadius subvencionats d'aquesta zona des de principis de la dècada dels 80.

El 1997 s'aprova el Pla Hidrològic de la Conca del Xúquer que va donar cobertura legal a aquesta sobreexplotació. "Va ser tot producte d'un pacte polític: a canvi que José Bono, en aquells moments president castellano-manxec, recolzés el PHN, Eduardo Zaplana, aleshores president del País Valencià, cedia l'aigua del Xúquer per augmentar els conreus extensius castellanomanxecs", assenyala Paco Sanz, portaveu de la Plataforma Xúquer Viu.

D'altra banda, el transvasament Xúquer-Vinalopó, aprovat el 1997, va ser inclòs en el Pla Hidrològic de la Conca del Xúquer de 1998 i en el Pla Hidrològic Nacional (PHN) de 2001. Des de les comarques afectades, i animats per l'èxit de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, s'ha creat la Plataforma Xúquer Viu (PXV), que reuneix els ciutadans que volen protegir i assegurar el respecte del cicle ecològic del riu. La plataforma naix de constatar la necessitat de mantindre un bon estat ecològic dels aqüífers, del riu i, per extensió, de l'Albufera. "Es necessiten rius vius per assegurar l'accés a l'aigua tant en el present com en el futur", afirma Paco Sanz. La situació del riu és crítica ja que només transporta una tercera part de l'aigua de la qual disposava durant tot el segle passat i més de la meitat dels dies el riu no desemboca en el mar.

Xúquer Viu es va constituir el dia 16 de desembre de 2003 a la ciutat d'Alzira, capital d'una de les comarques afectades com són la Ribera Alta i Baixa. A més, PXV disposa de seus locals a Sueca, Cullera, Algemesí, Alginet, Fortaleny i l'Alcúdia. Entre els seus impulsors trobem tota l'esquerra política i social valenciana: tots els partits polítics d'esquerres i els sindicats, inclosos la Unió de Llauradors organització germana de la Unió de Pagesos del Principat, Ecologistes en Acció, Acció Ecologista Agró, Adena o Acció Cultural del País Valencià entre altres.

El suport del PSOE era certament ambigu, però hi era, sobretot per part dels alcaldes i regidors de la comarca. En canvi, el 25 de gener, Joan Ignasi Pla, líder dels socialistes valencians, ha donat suport públic el transvasament. El seu objectiu és demanar la revisió del Pla Hidrològic del Xúquer i que s'assigne un cabdal mínim ambiental per al curs baix del riu, ja que consideren ridícul l'existent actualment. A més, cal determinar les aportacions hídriques que ha de rebre l'Albufera del riu per gaudir d'una bona salut ambiental de l'aiguamoll. Demanen la paralització cautelar de les obres del transvasament Xúquer-Vinalopó i el compliment de la Directiva Marc de l'Aigua de la UE.

En aquest any i mig, les mobilitzacions han estat contínues i han anat augmentat en intensitat: xerrades, conferències, manifestacions que han reunit centeners de persones, 15.000 signatures en contra, mocions a més de trenta ajuntaments, sobretot de les comarques de la Ribera Alta i Baixa. "La plataforma va aconseguir que una delegació del Parlament Europeu visités la zona al maig de 2004, amb el resultat d'un informe molt desfavorable al transvasament", assenyala Paco Sanz.

Un dels elements importants per a la resolució del conflicte va esdevenir el novembre de l'any passat quan el Tribunal Suprem va anul·lar el transvasament Xúquer-Vinalopó a partir del Recurs de Casació número 3154/02 presentat per la Fundació per al Progres d'Albacete.

La sentència posa en evidència la deficient política de gestió de les aigües al País Valencià i a l'Estat espanyol i que s'ha de cenyir a la Directiva Marc Europea d'Aigües. La sentència qüestiona les assignacions contingudes en el Pla Hidrològic per a usos d'una altra conca com la del Vinalopó, sense qüestionar els usos urbans de València i Sagunt i els agraris a la conca del Xúquer. Arran d'aquesta decisió judicial, la PXV reclama la revisió del Pla Hidrològic de la Conca del Xúquer, especialment pel que fa a la greu sobreexplotació que està patint el riu al seu pas per la Manxa, principal causa del deteriorament i de la carència de cabals ambientals pel riu i l'Albufera. La seva aplicació está paralitzada perquè encara resta per clarificar definitivament l'abast de la sentència.

D'altra banda, l'agost del 2004 el Ministeri de Medi Ambient va crear una comissió d'estudi del transvasament. En aquesta han estat presents els regants castellans i valencians del Xúquer i del Vinalopó, els tècnics dels ministerials, la Plataforma Xúquer Viu, la Fundació Nova Cultura de l'Aigua i la Confederació Hidrogràfica del Xúquer. Les conclusions de la comissió són que, clarament, el riu no té aigua per fer el transvasament. Només es podria donar una quantitat molt limitada cada tres o quatre anys. "Malgrat els resultats de la sentència i de l'estudi, el 31 de gener s'anuncia que les obres tornen a posarse en marxa per transvasar entre 12 i 62 hectòmetres cúbics a partir d'explotant l'aqüífer de la plana sud del riu a València. Des la PXV ens hi oposem totalment i estem fent tots els esforços perquè això no es duga endavant", assegura Paco Sanz. El diputat valencià d'Esquerra Republicana, Agustí Cerdà, ha presentat a meitat de febrer una moció al Congrés dels Diputats en què demana que el transvasament Xúquer-Vinalopó no siga l'eina per cobrir les necessitats d'aigua de les comarques del Vinalopó i l'Alacantí en els àmbits agràris, urbans i turístics. El conflicte resta obert.

Directori d'adreces d'Internet

Dossier d'Aigua d'Ecologistes en Acció:
http://www.ecologistasenaccion.org/rubrique.php3?id_rubrique=3

Plataforma Xúquer Viu:
http://www.xarxadelaiguaclara.org/PXV/PXV_portada.htm

Plataforma de Defensa de l'Ebre:
http://www.ebre.net/

Conveni entre el Departament de Medi Ambient, la Fundació de la Nova Cultura de l'Aigua i l'Agència Catalana de l'Aigua per aplicar criteris de sostenibilitat a la gestió de l'aigua:
http://www.mediambient.gencat.net/aca/ca//planificacio/novapoliticaaigua/jornades/inici.jsp?ComponentID=44171&SourcePageID=44173#1%22

Construcción a toda costa, 2004 informe de Greenpeace sobre l'impacte ambiental del turisme a les costes espanyoles:

http://www.greenpeace.org/espana_es/news/details?item_id=536127

Fundació Nova Cultura de l'Aigua:
http://www.unizar.es/fnca/presentacion1.php

Cal fer front a la repressió sindical arreu i denunciar-la

El dia 24 de febrer estava prevista una manifestació a Barcelona en contra del tancament d'IAR

Dura lluita a IAR per evitar un tancament programat

Text: **Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro**
Foto: **Mertxe Melitón**

En els números 59 i 61 del "Catalunya" informàvem de la lluita dels treballadors i treballadores de la factoria d'IAR Ibérica a Montcada i Reixac contra les intencions de l'empresa de frigorífics i congeladors de tancar la fàbrica i acomiadar 450 persones.

Industria Apparecchiatura Refrigerante (IAR) Ibérica, filial de la multinacional italiana IAR Siltal, té la intenció de tancar la factoria de Montcada i Reixac, l'única que té fora d'Itàlia, i una prova més és que la matriu italiana només ha encarregat a la factoria catalana 230.000 unitats per al 2005, un 27% menys del que preveu el pla de viabilitat de l'empresa. L'empresa, que va portar a terme un Expedient de Regulació d'Ocupació temporal que va acabar a finals de gener, es troba en concurs d'acreedors (antiga suspensió de pagaments) des del novembre passat. IAR Ibérica va tancar el passat exercici amb unes pèrdues de sis milions d'euros i una producció inferior a la prevista a començaments de 2004. El jutge va admetre a tràmit la petició de l'empresa que li fos aplicada la Llei Concursal coneguda antigament com a suspensió de pagaments, però el jutge va decidir que de les dues possibilitats que existeixen: cessament immediat de l'activitat -proposada per l'empresa- o que la fàbrica segueixi la seva activitat productiva i mentre donar un període per a la negociació -proposada per CGT-, sigui aquesta última la que s'apliqui.

Aquesta situació d'admissió del procés concursal per part del jutge va ser facilitada per la postura que van mantenir CCOO, UGT i l'empresa d'acceptació de l'ERO al mes de novembre amb l'única oposició de CGT, que no veien que la viabilitat de la fàbrica passés per un ERO per a 310 treballadors i treballadores.

TANCAMENT BUSCAT?

La direcció d'IAR Ibérica sosté que davant la negativa d'Itàlia a augmentar el contingent de producció de Montcada, l'única alternativa real és la del tancament i defensa que, amb l'actual previsió de producció caldria acomiadar entre 150 i 170 treballadors i treballadores i adoptar la resta de sacrificis ja prevists per a la plantilla en el pla de viabilitat per mantenir la fàbrica oberta. Aquest pla parlava d'un increment del 10% de la productivitat, l'ampliació de la jornada laboral, la reducció de l'absentisme i de la mateixa plantilla i la substitució del Conveni Col·lectiu vigent pel de la demarcació de Barcelona per al sector siderometalúrgic, entre altres mesures. Davant la constant negativa per part de l'empresa de facilitar a CGT el pla industrial del grup i també informació de les reunions mantingudes -en secret- entre la direcció de grup d'Itàlia amb CCOO i UGT -tant a Barcelona com a Bassano (Itàlia), seu del grup- la CGT es va posar en contacte amb el sindicat italià CUB perquè els facilités la informació que tingués del pla i poder-la transmetre a la plantilla. En aquesta informació facilitada per la CUB es veu com en el pla de desembre del 2003 es contempla el tancament de la fàbrica de Montcada per a gener del 2005. En el mateix pla s'explica que les despeses destinades a recerca mes desenvolupament (R+D) passen al compte de beneficis, no havent efectuat les inversions necessàries compromeses que haguessin donat viabilitat a la fàbrica.

Des de CGT s'afirma que l'empresa ha estat enganyant i mentint, per a això han utilitzat tant CCOO com UGT, per fer creure a la plantilla que acceptant l'ERO hi hauria viabilitat quan els plans de futur del grup demostren que tot estava planificat i que l'any 2003 i tot el 2004 l'empresa ha acumulat pèrdues per forçar un tancament a un cost mínim en indemnitzacions per als treballadors i les treballadores.

La CGT ha anunciat que recorrerà als tribunals europeus per denunciar la política seguida per aquest grup i els perjudicis que ha provocat als seus treballadors.

La CGT va presentar denúncia davant la Conselleria de Treball de la Generalitat per incompliment d'allò que s'havia pactat en els acords de l'ERO signat per CCOO, UGT i l'empresa al novembre, al qual els anarcosindicalistes s'havien oposat. L'11 de gener, es va realitzar la reunió a la Conselleria de Treball, es va obligar a la direcció de l'empresa que lliurés el pla de viabilitat a tots els membres del Comitè d'Empresa, sense excloure a cap sindicat, per poder analitzar-ho i començar les negociacions sobre aquest.

El 9 de febrer, s'havia de portar a terme una reunió entre l'empresa, els acreedors i el Comitè d'Empresa, reunió que finalment va ser suspesa, per la qual cosa els treballadors van realitzar una manifestació des de la plaça de Catalunya de Barcelona fins a la seu del jutjat mercantil encarregat d'instruir el procés concursal, on els sindicats van sol·licitar al jutge corresponent que investigués els comptes de l'empresa i que intentés buscar un comprador per a la fàbrica.

EL TANCAMENT, PARALITZAT

Pel que fa a les reunions que es realitzaven entre els creditors, l'empresa i els representants dels treballadors, i davant les reiterades peticions de CGT, la cap de Servei de Relacions Laborals de la Generalitat, Concepció Pascual, va ordenar al mediador nomenat pel jutge, que s'alcés acta de totes les reunions que se celebressin, i igualment, va instar que s'elaborés un calendari de negociacions. La CGT va demanar que el representant de l'empresa a les reunions, el conseller delegat Echevarri, no fos l'assessor dels creditors a causa de la seva manifesta parcialitat, cosa que va ser acceptada. Així mateix, l'assessor de CGT, i davant el total desconeixement de la Llei concursal manifestat per les parts, va sol·licitar als representants de l'empresa que especifiquessin a qui se li deuen diners, ja que en el cas que els creditors siguin accionistes de l'empresa, aquests passen a ser creditors passius, la qual cosa vol dir que primer cobren els treballadors. CGT també ha desvelat dades dels accionistes de l'empresa, els quals són casualment altres empreses del grup, sol·licitant al representant del jutge, que investigui qui són. La CGT ha manifestat, que fins i tot l'ERO que va tenir vigència fins al 31 de gener del 2005, havia estat aprovat "en frau de llei", ja que es va aprovar sota les premisses que l'empresa presentaria un pla de viabilitat. Igualment, s'ha demostrat que les dades econòmiques que es van presentar per a l'aprovació de l'ERO no eren les correctes.

Hotel Front Marítim: un nou cas d'assetjament a la CGT

El passat 2 de febrer, la Secció Sindical de CGT de l'hotel Front Marítim de Barcelona, formada per tres afiliades al sindicat, va ser acomiadada per complet.

Sembla ser que al director de l'hotel Front Marítim, no li va fer gràcia veure les sigles de la CGT en una carta-queixa que es va col·locar al taulell d'anuncis reivindicant el dret a fumar en la zona de fumadors, prohibit per la governanta de l'hotel únicament per haver-li demanat anteriorment el cap de setmana que els toca per llei, que negava a una de les treballadores amb l'argument de l'ocupació que hi havia a l'hotel, quan tots els altres treballadors del seu departament l'havien gaudit.

Llavors, el director la va cridar al seu despatx, on va recriminar-li l'escrit. Dies més tard les va reunir a les tres i els va donar a triar entre el sindicat i l'hotel, amb molta hostilitat, fins a l'acomiadament del dia 2, reconegut improcedent per part de l'empresa, i posant altres motius que no són certs. L'Hotel Front Marítim pertany a la cadena Best Hoteles i l'esmentat hotel és una societat limitada. Té una plantilla de 43 treballadors a més de 15 treballadors de serveis subcontractats. Dos de les companyes de la Secció Sindical volen recuperar el seu lloc de treball i denuncien l'empresa al CMAC. El 15 de febrer, es va fer una sorollosa concentració a l'hotel.

Greu situació d'un company d'Autema Manresa

El 13 de gener, dos companys de CGT Autopistes van patir un aparatós accident mentre estaven treballant quan van ser envestits per un camió. Com a conseqüència un dels nostres companys de la Secció Sindical de CGT a Autema, Autopista Terrassa-Manresa, està ingressat molt greu a l'UVI de l'Hospital Vall d'Hebron de Barcelona, en coma.

La seva dona ha agafat la baixa, però a l'empresa on treballa, Torcidos Ibéricos de Castellbell i el Vilar, tenen un ERO i "com és natural" ja li han dit que si no presenta l'alta la posaran a la llista.

Podeu solidaritzar-vos amb ells al compte: BBVA, Federació Local de Manresa compte 01822149 63 020457739, les aportacions han de quedar clarament consignades "per a Moreno".

Concentració de treballadors i treballadores de centres geriàtrics

El 10 de febrer passat, va tenir lloc davant del Parlament de Catalunya una concentració de treballadors i treballadores de centres geriàtrics convocada per la Confederació General del Treball i la UGT. Aquesta concentració formava part de la campanya que estan portant a terme per exigir a l'Administració que apliqui un marc de relacions propi per a Catalunya, un reconeixement professional dels treballadors i treballadores del sector i un increment de la qualitat de la geriatria pública.

Entrevista a Antonio Rubio, secretari general de la Secció Sindical de CGT a IAR Ibérica

‘Aquesta empresa sempre ha estat rendible’

Text: **Josep Garganté**
Foto: **Mertxe Melitón**

-Des de quan funciona IAR Ibérica a l’Estat espanyol?
-L’empresa hi funciona des de fa 40 anys, però amb altres noms: Ignis, Philips, Wirpool, etc. A l’any 98, el grup italià IAR Siltal, va comprar la fàbrica de Corberó a Castellbisbal (ja tancada al 2000) i la de Montcada que tanca ara.

Cal destacar que la fàbrica de Castellbisbal es va vendre a l’any 2000, amb la condició que el resultat de la venda dels terrenys s’havia d’invertir en R+D i en plans de seguretat per als treballadores i les treballadores per a la planta de Montcada, diners que fins a avui l’empresa no ha justificat.

Aquestes mesures estaven incloses en un pla industrial que anava del 2000 al maig del 2005 i ningú, ni administracions ni sindicats majoritaris, han demanat explicacions sobre les inversions. Només CGT ha demanat explicacions en reiterades ocasions, reunions del Comitè d’Empresa, a l’empresa mateixa i a les administracions, i fins ara no li han estat donades.

-Quan es va crear la Secció Sindical a IAR Ibérica?
-Es va crear al 1999, però no va ser reconeguda per l'empresa fins al 2000. Es van convocar eleccions sindicals i CGT va obtenir dos delegats dels 13 del Comitè d'Empresa amb majoria de CCOO. De totes maneres, cal destacar que des del principi tot han estat traves, des de treure dels taulons electorals la publicitat de CGT en període electoral fins a sancions als nostres delegats.

Igualment, cal destacar que totes les denúncies interposades contra l'empresa en els últims quatre anys han estat fetes per part de CGT: no existència del pla de prevenció de riscos laborals, pla d'evacuació, temps de treball, etc.

A l'any 2002, és de destacar com a fet fonamental una explosió que va significar la mort d’un company i en va deixar un altre amb cremades que a dia d'avui encara el mantenen a l'hospital. Això demostra que les inversions pactades en el pla industrial no es van portar a terme.

Després d'aquest accident, l'empresa, amb la signatura dels majoritaris, va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació de sis mesos i més tard vam descobrir que l'accident no li havia produït danys a l'empresa, sinó beneficis, ja que l’assegurança es va fer càrrec de tots les despeses, incloent els salaris de la plantilla, que l'empresa va percebre però que en realitat van ser abonats per l'Inem als treballadors.

-Quines accions ha pres CGT davant el tancament?
-Primer, denunciar davant tots els ens possibles la falta d'informació a la plantilla, no han lliurat el compte de pèrdues reals, a més de les accions legals que s'estan duent a terme. La negociació s'està desenvolupant a partir del que indica el servei jurídic de CGT.

De moment, hem aconseguit aturar la negociació davant la falta d'informació presentada per l'empresa i seguirem en la línia fins que estigui clar fins a l'últim euro de pèrdues.

Igualment, CGT va convocar tots els seus afiliats de Catalunya a una gran manifestació el 24 de febrer a les 17.30h a la plaça de la Universitat.

-Quin és la reacció de la plantilla davant l’actual tancament?
-La plantilla està composta per 423 treballadors, dels quals més de la meitat tenen una antiguitat de 40 anys i la resta de 10. Aquesta empresa sempre ha estat rendible i la plantilla ha reaccionat a través de mobilitzacions constants, sol·licitant en tot moment que no s'acceptin les condicions proposades per l'empresa, ja que se senten enganyats davant tants ERO fraudulents, que només els han fet perdre prestacions d'atur que ara no tindran.

Podeu aconseguir més informació sobre el conflicte a http://www.iarnocierra.net/

Readmesos els tres treballadors acomiadats a Valeo Climatització

Després de sis mesos d'espera i de lluita, arribava la sentència del Jutjat número 2 de Granollers que declarava improcedents els acomiadaments de tres treballadors (vegeu informació al "Catalunya" 59). La Direcció de Valeo Climatització va decidir readmetre els tres treballadors acomiadats i que s'incorporessin de nou a la plantilla. El director general Frederic de Maneville argumentava que a pesar del contingut de la sentència continuava mantenint que havien comès frau i que prenia aquesta decisió com "una decisió empresarial", ja que la justícia li atorgava el dret de readmetre'ls o indemnitzar-los. Cal recordar que el 28 d'octubre del 2004, es va realitzar una votació i un 69 % de la plantilla va decidir realitzar vaga indefinida en el cas que els judicis fossin declarats improcedents i que l'Empresa es negués a readmetre'ls.

La Secció Sindical de CGT a Valeo Climatización va considerar des del primer moment que l'empresa va realitzar els acomiadaments per donar una mesura exemplaritzant a la plantilla, davant l'elevant índex d'absentisme laboral existent. Un absentisme que, des del nostre punt de vista, es podria reduir aplicant les polítiques recollides en la Llei de Prevenció de Riscos Laborals 31/95. Les condicions de treball d'una plantilla sotmesa a ritmes de treball cada cop més elevats, amb l'eliminació dels coeficients de descans, i en la qual els riscos derivats de les condicions ergonòmiques no paren de provocar malaties professionals, així com la falta d'un Comitè de Seguretat i Salut i una inacabada avaluació de riscos laborals, es troben al darrere d'aquest absentisme. Però per a l'empresa era més fàcil acomiadar treballadors per intimidar la plantilla que no pas donar solució a les mancances existents.

Després d'aquesta notícia en positiu per als treballadors i per a tota la plantilla, l'empresa els comunicava que el problema de la planta no són els tres acomiadats sinó la seva competitivitat, tot dient: "estan bloquejats tots els productes nous, tenim un greu problema d'ocupació i ens tocarà tractar-ho amb el Comitè a curt termini". A pesar d'insistir-li que desenvolupés quin és el problema i instar-li que fos més explícit en les seves argumentacions, es va limitar a dir que no era el moment.

Pel que fa a la sentència, com a fonaments jurídics, entén el magistrat literalment que "les imatges obtingudes dels treballadors al balcó terrassa i a la galeria han sigut obtingudes amb vulneració del dret fonamental a la inviolabilitat del seu domicili..." "A la vista de les proves practicades, els dos acomiadaments han de ser declarats improcedents..." "És absurd pretendre que el pacient hagi de fer una vida merament vegetativa durant la situació d'IT (fins i tot pot ser contraproduent) i que la realització d'activitats quotidianes com ara passejar, banyar-se al mar, romandre a la platja, etc., en tant no se superen determinats límits que pogueren fer-les desaconsellables (pràctiques esportives de competició, per exemple) no constitueixen activitats incompatibles per aconseguir la curació ni són demostratives d'una prolongació maliciosa de la situació d'IT".

En els dos judicis realitzats, el jutge entén que "Les actuacions que se'ls retrau en la carta d'acomiadament són d'una absoluta quotidianitat i constitueixen una evident exageració, no sols la forma de la seva exposició en la mateixa sinó les conseqüències que s'extrauen per quant ni les compres realitzades, ni el desplaçament etc., són susceptibles per si mateixes d'impedir o retardar la curació..." CGT a Valeo Climatización ha agraït el suport i col·laboració a tots els qui d'una forma o altra han col·laborat en la pressió exercida a la direcció per aconseguir la readmissió dels companys.

PLAÇA PÚBLICA

La muntanya foradada

Joan Layret

Un cop hi havia un turó on ningú no hi vivia. Era un lloc de pastures, damunt de la plana de Barcelona. Un allau de persones treballadores hi van anar a viure, ara farà mig segle. Eren gent sense sostre, que amb les seves mans van aixecar el barri, perquè altre sòl ja no tenien.

Primer amb construccions precàries, sobre un terreny difícil, exposat als elements, lluitant contra la dura explotació dels patrons i la salvatge repressió de la dictadura. A poc a poc es va fer gran, els primers vehicles van aparèixer, els edificis van créixer, però les pendents seguien i al transport públic li costava de pujar.

Finalment la solució semblava que arribava. El metro, gairebé un luxe inimaginable en les anteriors dècades, semblava que per fi s’havia decidit. Primer de la mà de la Generalitat convergent i després de la tripartita. La muntanya va ser foradada. Túnel austríac que faràs, en un plis plàs ens comunicaràs! Però la realitat és crua, quelcom que no cal explicar gaire a la gent del Carmel.

Un segon túnel de servei calia fer, però la total irresponsabilitat dels polítics, l’economia estreta dels gestors, la nul·la informació pública, la tria de les pitjors opcions, la gasiveria de les constructores, la incompetència dels tècnics i els nuls estudis geològics realitzats han portat al pitjor. D’aquelles esquerdes a aquests esfondraments. Milers de persones s’han quedat sense sostre, molts sense feina amb un somni de nou frustrat.

L’hora dels polítics, dels ‘reality shows’ i de les promeses ha arribat al mateix temps que l’esfondrament. El desgast de l’opositor polític, la demagògia, la pluja de dòlars sembla que tenen com a figurants el poble del Carmel.

Tot una tramoia, falsa com una moneda de tres rals, s’ha esfondra’t. La Barcelona post-olímpica i post-fòrum ha quedat al descobert com molt bé ha denunciat en Marsé.

La prepotència, l’allunyament de les necessitats de la gent, la pura especulació i el potenciar els grans negocis privats immobiliaris està portant de nou a aquell model maleït del porciolisme, que ara sembla recuperat pels social-demòcrates. Projectes faraònics amb els peus literalment bruts de fang i de patiment de la gent senzilla. Quina vergonya senyor Clos!

Eleccions sindicals

Les eleccions sindicals realitzades al centre de Tarragona de l’empresa Trader i Segundamano han enregistrat una visctòria de CGT, que ha tret els tres representants. Fins ara, dos eren de CGT i un d’UGT.

L'ALTRA REALITAT

Votar o no votar, aquesta era la qüestió?

Timanfaya

Quan vegin la llum aquestes línies ja s'haurà celebrat el referèndum sobre la Constitució Europea, segurament fins i tot en podria anticipar el resultat, però això és el menys important. Que pugueu llegir aquestes reflexions a posteriori és la meva sincera motivació.

La veritat és que no havia adoptat una posició personal sobre si era oportú participar en la consulta, que no en la campanya, sobre això últim no en tenia el menor dubte i estava posicionat taxativament pel no, no obstant això, tenia seriosos dubtes sobre això, a pesar que era conscient que era obligada una actitud gens dubitativa.

Raons per rebutjar la Constitució n'hi havia de sobres. La campanya pel vot a favor es desenvolupava entre l'ambigüitat calculada i la mentida més descarada. Els que apostaven per establir el nostre futur a l'Europa dels mercaders no estaven dient res, que la competitivitat era l'eix central sobre el qual gravita el nostre incert futur laboral tampoc, sobre que s'estava desaprofitant l'ocasió per cimentar una ordenació social que fos un exemple per a la resta de potències mundials ja ni en parlem.

Per acabar d'arrodonir-ho tot, fins i tot "els sindicats majoritaris" s'atrevien a exhibir el seu suport a aquesta Constitució que es troba amarrada a les multinacionals i capitals locals, que defensa la flexibilitat de l'economia per garantir l'acumulació capitalista en una àrea d'economia de mercat obert i de lliure competència, on els moviments de capitals, de mercaderies i de treballadors, pretenen instaurar l'economia més competitiva del món i aconseguir una hegemonia semblant a altres blocs, on els serveis col·lectius bàsics queden determinats amb una garantia formalista, però sense compromís que es donin sota titularitat pública, enunciant-los sota l'eufemisme de "serveis econòmics d'interès general"...

Moltes raons, menys de les que segurament procuraven que descobríssim els pares de la Convenció que va donar llum a aquesta Constitució i, per no decebre, la CGT de Catalunya no ha estat a l'altura de les circumstàncies, desaprofitant de nou l'ocasió d'abanderar amb contundència l'oposició a aquest embolic.

Per tot això, vaig participar el dia 20 en el referèndum i vaig votar no a la Constitució Europea, la qual vol que adquireixi rang de norma fonamental de convivència la destrucció de drets socials, l'explotació dels immigrants, la liquidació dels serveis públics essencials, la supeditació d'Europa als interessos imperialistes d'Estats Units, la injustícia i la desigualtat social.

2a Trobada d'Administració Local a Barcelona

FETAP-CGT
(fetap@cgt.es www.cgt.es/fetap)

Organitzades per les Federacions Estatal i de Catalunya d'Administració Pública de la CGT i pel Sindicat d'Administració Pública de Barcelona de la CGT, va tenir lloc els dies 4 i 5 de febrer, als locals de la CGT a Barcelona, la segona Trobada de treballadors i treballadores de l'Administració Local de la CGT. La trobada va comptar amb l'assistència d'una quinzena de seccions sindicals de CGT d'ajuntaments de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol (Reus, Molins de Rei, Motril, Jérez, Madrid, Valladolid, Tenerife, Sant Boi de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Terrassa, Móra d'Ebre,...) així com del Consorci de Biblioteques de Barcelona, Consorci del Parc de Collserola (Barcelona), Entitats Metropolitanes de Barcelona i Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona.

En la Trobada es va aprofundir en temes concrets de l'àmbit de les entitats locals i del personal al servei de les administracions locals, així com en l'anàlisi de les problemàtiques comuns dels companys i companyes que treballen en aquest àmbit. També es van plantejar propostes de coordinació territorial dins la particular i complexa acció sindical dins l'Administració Local. Es va parlar i posar en comú sobre l'acció sindical portada a terme en cada localitat, les diverses problemàtiques existents, la coordinació entre delegats i seccions sindicals, l'expansió del sector d'Administració Local de la CGT, la reforma de la normativa de l'Administració local que prepara el govern (Llibre Blanc per a la Reforma del Govern Local), informes jurídics, etc. En definitiva, una trobada de debat i d'intercanvi d'experiència i documentació per continuar amb el dia a dia de la lluita a les negociacions de convenis, en l'actuació contra el 'mobbing', en la reivindicació de drets laborals i sindicals,... Complementàriament a la trobada, es van realitzar dues xerrades-col·loqui, una sobre municipalisme llibertari i l'altra sobre els plans de pensions.

A Sabadell, la neteja del carrer demana que se l'escoltin

Els i les escombriaires de l'empresa Smatsa de Sabadell es preparen per a la lluita després de tres mesos de concentracions, manifestacions, informació al ciutadà, etc. Els treballadors i treballadores de la neteja a Sabadell, després de sis anys sense signatura de Conveni i després de tres mesos de pressió, després d'un any i mig d'immobilisme en la mesa negociadora, intensificaren la pressió durant el mes de febrer podent arribar aviat la vaga.

En assemblees mantingudes amb el personal els dies 26 i 27 de gener, el Comitè d'Empresa liderat per la CGT fa un balanç de la situació, i explica que a pesar de les reunions mantingudes amb les formacions polítiques que integren l'equip de govern, liderat pel PSC, en cap moment no s'han pronunciat a favor ni en contra de cara a l'opinió pública. L'Ajuntament de Sabadell només en una frase inclosa en una de les nostres notícies sobre informació ciutadana va annexar una reeferència al tema en dir que "L'Ajuntament manté reunions periòdiques amb l'empresa per parlar de l'estat del servei però no tenen competències en la negociació. Això és cosa de la Generalitat".

Els treballadors i les treballadores els han contestat que la Generalitat (amb el seu Departament de Sanitat) ja vindrà a veure les rates de tres metres pels carrers, si es dóna el cas.

La vaga del 27 de gener va enregistrar un seguiment del 75% a Catalunya

Al telemàrqueting, no s'atura la lluita contra la precarietat i la inestabilitat malgrat CCOO-UGT

Coordinadora Estatal del Telemarqueting de la CGT (www.cgt.es/telemarketing)

La vaga convocada el 27 de gener per la CGT (i la CIG a Galícia) en el sector del telemàrqueting va enregistrar un seguiment del 75% a Catalunya, mentre que en el conjunt de l'Estat espanyol va ser del 60%.

Aquest sector dóna treball, a l'Estat espanyol, a prop de 60.000 persones, de les quals unes 12.000 treballen a Catalunya. La CGT continuarà les mobilitzacions i una recollida de signatures per a intentar avançar en la negociació del Conveni, "bloquejada" per la patronal des de fa un any.

Aquesta vaga va ser convocada en solitari després de la traïció de CCOO i UGT (vegeu més informació al "Catalunya" 61) i uns dies després que la patronal del sector fes arribar als sindicats una nova proposta de negociació de cara al III Conveni Estatal del Telemàrqueting que estava fins i tot per sota de la que havia negociat en secret amb CCOO i UGT el passat 21 de desembre i de la qual finalment es va tirar enrere. La nova proposta de la patronal mantenia els mateixos 9 punts que l'anterior però modificant el redactat d'alguns d'ells per tal de limitar-los o deixar-los de forma més ambigua. A tall d'exemple, el canvi de la frase "increment de tots els conceptes retributius" per "increment de tots els conceptes salarials", que introdueix l'arbitrarietat sobre el que passaria amb conceptes extrasalarials com el plus de transport. Altres qüestions que incloïa la proposta eren limitar a un màxim de 9 mensualitats la indemnització que rebrien els treballadors indefinits quan finalitzés una campanya i l'empresa no els pogués reubicar, indemnització per sota del que marca l'Estatut dels Treballadors o, pel que fa als canvis de subcontracta, es proposen uns nivells de subrogació de plantilles inferiors als reivindicats pels sindicats. La proposta tampoc deia res sobre la prohibició d'acomiadaments en cas de disminució de la quantitat de trucades, o sobre garantir dos dies setmanals de descans. I finalment la patronal proposava un augment anual dels salaris d'un ridícul 1'25% pel 2005 i un 1'50% pel 2006. Però el que realment crida l'atenció en la proposta patronal que pretén deixar tot com està o pitjor, és que ofereixen 14 alliberats per als sindicats signants, que traduït a diners són entorn de 163.622 euros, més de 27 milions de pessetes anuals. 14 alliberats justificats per a unes "comissions de treball del conveni" que durant el segon Conveni no es van engegar perquè en paraules d'UGT-CCOO no les constituirien sense "mitjans sindicals" i en paraules de la patronal no podien fer-se càrrec d'aquests mitjans. Per a qui tingui ulls per veure-hi no hi ha masssa per explicar.

CCOO i UGT parlaven fins a fa poc en els seus comunicats que el telemàrqueting és "l'esclavatge laboral del segle XXI", "que som mà d'obra barata, intensiva i sense drets", "objectiu: subrogació", que "busquem un conveni que reflecteixi degudament les necessitats dels empleats del sector"... està per veure si signaran ara una proposta patronal de conveni que consolida aquesta "esclavitud laboral" a canvi de 14 alliberats. Està per veure si sotmetran a l'aprovació dels treballadors qualsevol proposta abans de signar-la com es reclama en les fulles de signatures recollides aquests dies endarrere?. Aviat ho veurem.

La CGT podria pujar al carro d'entrar al repartiment d'alliberats i explicar mentides, però per dignitat, coherència, vergonya ... s'hi neguen. La CGT en el Telemàrqueting són abans de res treballadors de telemàrqueting i no es poden enganyar a si mateixos i als seus companys sobre una proposta patronal que omple de buidor que no resol res i beneficia només la patronal. És imprescindible que s'aconsegueixi un Conveni que garanteixi sense ambigüitats els drets laborals. Les Assemblees de Treballadors del 30 de desembre passat en els centres de treball de 8 comunitats autònomes van ser clares: cal continuar les mobilitzacions i lluitar per un conveni que mereixi la pena. Per a la CGT es continuen obviant els punts fonamentals que generen inestabilitat i precarietat en el sector i, per tant, s'aposta per continuar les mobilitzacions i continuar potenciant l'autoorganització dels treballadors del sector.

Incompliment de la Llei de riscos laborals a Correus

Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro

S'han iniciat dos processos sancionadors per la Inspecció de Treball contra Correus per incompliment de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals. Segons l'acta número 40.625, la Inspecció de Treball ha constatat que:

-No s'han constituït els Serveis de Prevenció en les direccions territorials.

-El servei de Prevenció de Correus per a tot l'Estat consta de dos especialistes en Seguretat en el Treball i dos especialistes en ergonomia i psicologia aplicada, per a la realització d'activitats tècniques, havent de desplaçar-se a totes les demarcacions i localitats, i és impossible que amb quatre tècnics superiors es puguin realitzar les activitats preventives necessàries per garantir la salut dels treballadors.

-A la demarcació de Barcelona hi ha 189 centres de treball amb 9.126 treballadors de mitjana i que només s'ha fet l'avaluació de riscos en 21 d'ells, 8 d'ells per part del servei propi i 13 per un servei aliè contractat puntualment per a un pla de xoc. El total avaluat representa l'11% dels centres de treball a la demarcació de Barcelona.

Com a conclusió, l'acta diu literalment que "els mitjans humans assignats al servei de prevenció propi són manifestament insuficients... tenint en compte el volum de treballadors i centres de treball..., origina que no s'hagin realitzat avaluacions de risc en la majoria de centres de treball (168 no avaluats a la demarcació de Barcelona), que no s'hagin realitzat plans d'emergència i evacuació en 176 dels 189 centre de la demarcació de Barcelona (només s'ha fet a 13), que no s'han realitzat avaluacions especifiques de manipulació manual de càrregues, que no es té en compte l'assessoria dels tècnics del servei a l'obertura de nous centres de treball i que, per tant, les condicions materials en què els treballadors presten els seus serveis generen risc tant per a la seguretat com per a la salut dels mateixos.

Per tot això, Inspecció de Treball ha procedit a iniciar dos procediments sancionadors, un per no haver realitzat les avaluacions de risc en 168 centres de treball i un altre per no realitzar els plans d'emergència i evacuació en 176 centres.

També es proposa la remissió de l'expedient a la Direcció Especial de la Inspecció de Treball i Seguretat Social (Madrid) amb l'objecte que es realitzen actuacions inspectores quant a la constitució i funcionament del servei de prevenció propi a la Societat Estatal de Correus i Telègrafs. La CGT ha enviat aquesta acta d'Inspecció de Treball i ha sol·licitat als representants dels diversos grups parlamentaris del Congrés la creació d'una Comissió de Diputats a fi de visitar diversos centres de treball, per tal que constatin la més que precària situació en què la majoria de treballadores i treballadors de Correus realitzen la seva activitat diària. Aquestes visites haurien de servir com a pas previ a la creació d'una veritable cultura de prevenció, a l'empresa amb nombre més gran d'empleades i empleats de l'Estat, 65.000, i amb prop de 12.000 centres de treball.

Judici a Correus de Tarragona per incompliment de conveni

Col·lectiu Catalunya

El 9 de novembre, al jutjat de social número 1 de Tarragona es va realitzar un judici contra Correus i Telègrafs per presumpte incompliment del Conveni Col·lectiu. Es tracta d'un Conveni que afecta uns 2.000 treballadors i treballadores eventuals de les comarques tarragonines. Correus té des de 1993 una llista de personal en espera d'unes 2.000 persones, aspirant a treballar. La Secció Sindical de Correus de Tarragona de la CGT va denunciar que fa set anys que l'empresa no té en compte aquesta llista i que per contra contracta personal nou de manera eventual quan hi ha temporades de més feina, la qual cosa implica condicions laborals inferiors a les pactades en el conveni. El 14 de desembre es va fer pública la sentència, en què el jutjat social estima inadequat el procediment seguit pel Departament de Treball a instàncies de la CGT. Des de la Secció Sindical de CGT a Correus de Tarragona, es lamenta la decisió judicial, però es considera que la sentència no entra en el fons de la denúncia, per tant no n'invalida el contingut i es portarà endavant.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya reconeix en una sentència que la 'síndrome del cremat' o 'burn out' és un accident laboral

Redacció

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha reconegut que la "síndrome del cremat" o 'burn out' és un accident laboral, en una sentència en la qual confirma la incapacitat permanent absoluta concedida per un jutjat social de Barcelona a una mestra d'aquesta ciutat.

La mútua del col·legi privat concertat en el qual treballava la dona va recórrer la decisió del tribunal de primera instància en entendre, entre altres arguments, que la dolència de la mestra no es devia a un accident laboral perquè no estava clara "la relació causal entre el treball i la seva malaltia". No obstant això, l'escrit del TSJC aclareix que aquest tipus de dolències s'allunyen "del concepte d'accident" habitual que ocasiona una "lesió sobtada i inesperada" i que, "per contra, es gesten d'una forma lenta i acumulativa" però també "es relacionen directament amb el treball". Recorda que la "síndrome del cremat o d'esgotament professional" es defineix com a "esgotament físic, emocional i mental" motivat per "un procés en el qual s'acumula un estrès excessiu per una desproporció entre la responsabilitat i la capacitat de recuperació" de l'empleat.

En opinió del tribunal, en aquest cas la síndrome del 'burn out' ha afectat la professora "estant en el treball i com a conseqüència d'aquest" i li ha ocasionat "un deteriorament que actualment no li permet l'activitat laboral". La sentència rebutja així mateix la pretensió de la mútua que es considerés que la patologia de la professora derivava d'una "malaltia comuna" i que es tingués en compte alguns trets de la personalitat de l'afectada, com el seu "alt neuroticisme, escassa tolerància a la frustració, trets histriònics" i "desadaptatius". Segons el parer del tribunal, aquestes dades "no resulten determinants" per al cas, ja que existeix una "precisa" vinculació entre la patologia i el treball que "ningú discuteix" i el fet que la dona "tingui una determinada personalitat en res influeix" en el cas.

La professora va estar de baixa més d'un any a causa de l'"elevat nivell d'ansietat" que sofria i que li va provocar "baixa autoestima, sentiments d'incapacitat i culpa, i ansietat extrema", entre altres trastorns, que s'accentuaven "cada vegada que havia de reiniciar l'activitat laboral, ja que els símptomes remetien en períodes de vacances i caps de setmana". En opinió del tribunal, "ha quedat acreditat que la causa de les lesions que pateix -la dona- provenen del treball desenvolupat -durant 35 anys- com a professora, activitat que tots els experts inclouen en els "grups de risc" a causa de les condicions que han de desenvolupar el seu treball" les persones afligides de 'burn out'. Per aquest motiu, el tribunal reconeix la incapacitat permanent absoluta de la professora per continuar la seva labor docent i condemna la mútua del centre escolar en la qual treballava la professora a abonar-li una pensió del cent per cent de la seva base reguladora.

A PEU DE CARRER

Més del mateix

Josep Manel Busqueta,
economista i pastisser

Qui no ho tenia clar que en prengui nota: malgrat que el 60% de la població de l'Estat espanyol passi olímpicament del circ europeu i del 40 % restant a la ratlla d'un 30% expressi el seu rebuig al tractat Constitucional, aquí no passa res! Visca la democràcia i la cosa continua. Aquesta és la legitimació -diuen que "suficient"- que necessita la proposta de Constitució per tirar endavant en el seu llarg periple pels diferents estat europeus fins al 2007.

Mentre a nivell de l'arquitectura del projecte s'intenta deixar-ho tot llest per satisfer els anhels de benefici del capital a un altre nivell, els que mouen l'engranatge del "projecte europeu" continuen fent de les seves, ara en forma de directiva europea. A proposta del Sr. Frits Bolkenstein s'ha preparat una directiva que pretén "crear un marc jurídic que suprimeixi els obstacles que s'oposen a la llibertat d'establiment dels prestadors de serveis i a la lliure circulació dels serveis entre els estats membres". El concepte de "servei" diu que agafa "tota activitat econòmica no assalariada realitzada normalment a canvi d'una remuneració". Si bé sembla que els serveis prestats per l'Estat queden fora de l'àmbit de la directiva, aquesta afectaria de ple a tots els treballadors autònoms que es dediquen als serveis i als serveis sanitaris, educatius, etc., de les empreses "concertades" de les xarxes de serveis públics.

La proposta de Directiva té alguna perla que mereix ser mencionada, com per exemple el principi "del país d'origen". Segons aquest: el prestador de serveis (persona o empresa) d'un país que s'estableixi en un altre país membre de la UE haurà de complir tan sols les lleis del "seu" país i no les del país on s'ha desplaçat i on actua". 'Dumping' social, fiscal, etc., serien perfectament legals segons la "magnífica" proposta que ens preparen. No té tampoc el que s'anomena "reducció o eliminació de les condicions d'autorització": els Estats no podran posar condicions a l'establiment d'un "prestador", ni de nacionalitat, ni de residència, ni de necessitat econòmica del servei, ni de limitació de prestadors establerts en funció de la població o de distàncies, ni sobre la forma jurídica de l'empresa, ni sobre les taxes màximes o mínimes. I a més, si un estat té actualment normes d'aquestes en les seves lleis, les haurà de modificar. I qualsevol empresa podrà recórrer judicialment contra qualsevol "obstacle" que l'Estat li posi. La proposta de la directiva Bolkenstein entronca amb la línia del acord GATS de l'OMC. L'objectiu és evident: a l'actualitat el capital no està disposat a renunciar a l'apetitós àpat que suposen els serveis (60% del PIB mundial). Si no s'atura aquesta directiva, què vindrà desprès d'això? Tenim elements per témer el pitjor.

LES MIL CARES DE LA PRECARIETAT

Històries de Manpower al Circ du Soleil

Nani Moré

El camí d'una gestió pot tenir una durada indefinida depenent de la professionalitat que tinguin els implicats en la història, en el cas de Manpower els possibles poden arribar a ser impossibles. Fa quatre mesos, el Circ du Soleil estava a Madrid amb l'espectacle "Dralion" i jo vaig treballar a la cuina contractada per Manpower. El dia que vaig firmar el contracte hi havia un error en la data d'inici i la noia de Manpower el va corregir amb Tipp-ex, no podíem treure el contracte del recinte, tan sols llegir i signar, ens varen dir que en una setmana en tindríem una còpia. Cada setmana hi havia una excusa preparada, "han de portar les còpies de l'altra oficina", "avui plou" i "demà ja veurem".

Vaig començar a treballar el 10 d'octubre, el primer problema va ser l'idioma ja que a nosaltres ens havien demanat l'anglès com a requisit per a la feina i en aquella cuina parlaven francès. Érem dos equips, el primer equip eren els treballadors permanents del Cirque du Soleil i l'altre equip nosaltres els "cirqueadours" (els treballadors temporals de Manpower), compartíem el mateix espai però era l'única cosa que compartíem. Hi ha temporals treballant a la carpa, a les taquilles, a la seguretat i tots tenen dret a venir a la cuina a menjar pagant. Els treballadors permanents al circ poden venir gratis, el menjar que ells no volen es guarda a les cambres, uns dies, una setmana o... per escalfar-lo posteriorment i donar-lo als temporals quan vinguin pagant.

El 8 de novembre, vaig cobrar la primera nòmina, tenia un error de 15 hores al meu favor que no em pagaven, vaig reclamar i em varen dir que ho cobraria el pròxim mes. El 25 de novembre, vaig deixar la feina voluntàriament, els de Manpower em varen amenaçar que si no donava els quinze dies només cobraria la meitat del sou.

Vaig tornar a casa meva sense saber si cobraria la totalitat del sou o la meitat, el 8 de desembre em van ingressar el sou de novembre sense les 15 hores pendents d'octubre, vaig trucar per reclamar, em van dir que estaven pagades i que m'enviaven les nòmines a casa perquè ho comprovés. Vaig rebre les nòmines, les 15 hores no estaven incloses enlloc i des d'aquell dia he trucat un munt de vegades a Manpower Madrid i a la Patrícia de Manpower i em diuen que l'ordre està donada però han passat quatre mesos i no tinc els diners.

Les 15 hores són dos dies de feina d'octubre que no vaig cotitzar i això és irrecuperable, els diners de les trucades també i encara que sé que el Circ les ha pagat a Manpower, jo he decidit renunciar perquè no vull gastar més temps ni diners.

La indústria tradicional valenciana: en crisi

Text: **Emilia Moreno de la Vieja, secretària general CGT del País Valencià;** foto: **Mireia Bordonada**

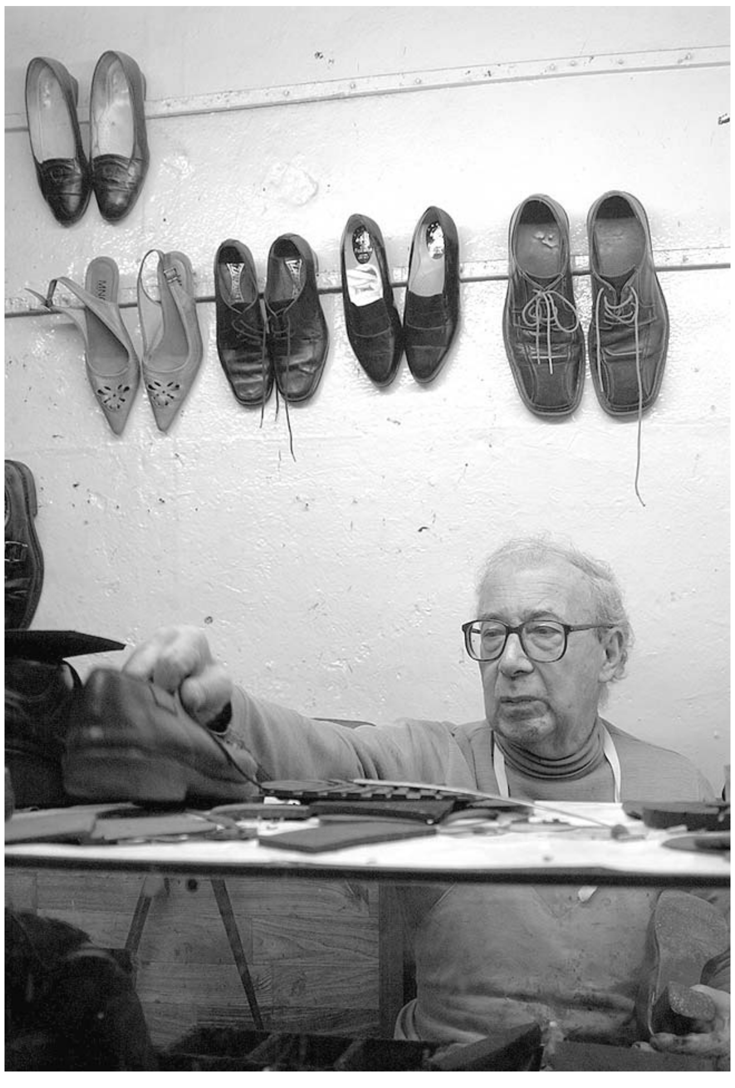

El teixit industrial valencià tradicional dedicat a sectors com el calçat, el tèxtil, el joguet o la ceràmica, té el seu origen en explotacions artesanals, que a principis del segle XX van desembocar en xicotetes indústries familiars amb la introducció d'una mecanització elemental i l'organització del factor humà de producció.

En els anys 50 es produïx l'entrada de capital estranger que busca rendibilitzar la seua producció aprofitant els baixos salaris. És l'etapa de major creixement industrial, sustentada principalment per la mecanització, la cadena, el repartiment del treball per seccions especialitzades i el manteniment de ritmes constants de producció.

Els productes tenen eixida, no sols en el mercat intern, sinó també en l'exterior, es produïx de fet la plena ocupació de les comarques i aquestes necessiten atraure més mà d'obra, que arriba des de la zones deprimides de Castella-La Manxa, Aragó, Múrcia i Andalusia.

L'èxit en aquesta etapa es basa, a més de per un saber fer tradicional que arranca de l'artesania, en el baix cost del producte aconseguit pels baixos salaris i perquè una part de la producció es realitza fora de les fàbriques, en les cases, és el treball de la dona, que compatibilitza les seues labors domèstiques amb treball a estall, mal pagat i mai reconegut.

En els 70, s'inicien els primers símptomes de la globalització, amb una situació de pèrdua de competitivitat en els mercats internacionals i un descens de la productivitat, mentre es mantenen els costos fixos de producció

No obstant, no hi ha una política de previsió adequada per resoldre la conjuntura, sinó que davant de la competència d'altres països productors a preus més baixos s'ha optat per abaixar els preus del producte local, en compte de competir amb ells oferint un producte de major qualitat susceptible de ser venuts a preus més elevats.

Aquest procés ha descarregat sobre la mà d'obra el pes fonamental de l'ajust dels sectors, imposant-se l'explotació de nous jaciments de mà d'obra barata, en els municipis rurals veïns dels nuclis industrials, altres municipis marginals als processos d'industrialització i la mà d'obra femenina.

Amb unes estructures escassament capitalitzades i un molt limitat suport de les administracions públiques la derivació cap a l'economia desregularitzada d'una part de la producció és l'estratègia comuna per mantindre la competitivitat, així doncs es descentralitza la producció a través de subcontractació de distintes fases del procés i la generalització de l'economia submergida.

Així, les empreses matrius al llarg de dos dècades s'han anat desprenent de la mà d'obra que quedava en mans de xicotetes empreses subcontractades, o simplement treballaven directament sota la seua responsabilitat com a autònoms o en l'economia submergida, i s'han anat limitant a gestionar la distribució de la marca.

En molt poques ocasions s'ha percebut per part de les xicotetes empreses que assumien l'explotació la necessitat de tornar a la producció de qualitat, pròxima al seu origen artesanal per poder fer front a la competència que resulta de nous països emergents, productors industrials amb costos molt més baixos i cap a on han traslladat bona part de la producció les empreses propietàries de les marques.

I si les empreses afectades no han sabut o no han volgut veure el problema, resolent-lo majoritàriament amb el trasllat de les seues plantes a altres països més favorables, les administracions han mirat constantment cap a un altre costat, fomentant sectors amb rendibilitat momentània com la construcció i el turisme i deixant abandonada a la seua sort la indústria tradicional valenciana.

Boicot als productes de LG-Philips per aturar el tancament de Miniwatt

Xarxa Solidària contra els Tancaments i la Precarietat

Des de fa més de 12 anys, la multinacional Philips intenta liquidar la fàbrica de Miniwatt i tots els seus centres de producció en l'Estat espanyol, la majoria d'ells situats a Catalunya.

La resistència dels treballadors i treballadores de Miniwat amb les seves contundents respostes, amb dues vagues indefinides (88 dies de vaga), ocupacions de la borsa, crema de pneumàtics i manifestacions a Barcelona, ha fet que la multinacional s'ho pensés abans de donar un pas definitiu.

La falta de política industrial dels governs de CiU-PP i el seu suport incondicional "a les lleis del lliure mercat capitalista i a la seva salvatge competència" van ser obstacles insalvables a l'hora d'obligar el grup Philips, posteriorment LG-Philips, a invertir en noves tecnologies i nous productes que garantissin el volum d'ocupació i un futur sense sobresalts.

Ara, la multinacional, animada pels vents favorables a la deslocalització productiva i la possibilitat d'aconseguir grans beneficis amb l'especulació immobiliària dels terrenys (més de 30.000 milions de pessetes a Miniwatt), ha decidit no esperar més i tocar el dos amb les produccions a un altre lloc.

Així, l'any passat, amb la signatura d'UGT i CCOO i la benedicció del govern tripartit de la Generalitat, la multinacional va tancar Novalux i fa només una setmana ha liquidat Lámparas Z.

Ara han anunciat que volen tancar Miniwatt pel proper 31 de març. El Comitè d'Empresa ha manifestat la seva oposició a aquesta mesura i la seva decisió de lluitar-hi en contra i ha exigit al conseller de Treball i al Govern de la Generalitat que no accepti cap expedient d'acomiadaments presentat per la direcció de LG-Philips i que en cas d'abandonament de la multinacional, intervingui la fàbrica.

Els treballadors i les treballadores de Miniwatt sempre han estat en primera línia en defensa dels drets socials, laborals i econòmics de la seva classe, en la lluita contra la dictadura franquista, pels drets democràtics i les llibertats nacionals de Catalunya.

Les organitzacions sindicals, socials i polítiques que formen la Xarxa Solidària contra els Tancaments i la Precarietat, de la qual CCOO de Miniwatt n'és membre actiu des dels seus inicis, han fet seva aquesta lluita, a la qual hi donen el seu suport decididament i activa, i exigeixen als sindicats majoritaris i al Govern de la Generalitat que defensin la indústria de Catalunya i no es dobleguin davant les multinacionals, legislant i exigint a Madrid i a Brussel·les lleis que dificultin i penalitzin aquestes pràctiques de rapinya i xantatgistes de les multinacionals.

Per això, des de la Xarxa, han fet una crida a comitès, seccions sindicals, sindicats i als moviments socials per tal que manifestin el seu suport als companys i companyes de Miniwatt, amb comunicats i altres activitats solidàries, donant suport a totes les mobilitzacions que ells decideixin.

Com a primera mesura efectiva en suport dels treballadors de Miniwatt, la Xarxa Solidària contra els Tancaments i la Precarietat crida a tota la ciutadania a fer un boicot als productes de LG-Philips.

Tema del mes

LA MAJORIA DE GENT ES VA QUEDAR A CASA, VA GUANYAR EL SÍ I EL NO VA SER DESTACAT...

Malgrat tot, no a la Constitució

Col·lectiu Catalunya

La societat civil catalana s'ha enfrontat a la partitocràcia un cop més, en aquest cas per dir no a la Constitució Europea. I un cop més, la multiplicitat de veus han trencat el silenci que la seva "llibertat d'expressió" controlada ens nega. El no, malgrat els resultats, ha estat absolutament majoritari en arguments i en actes organitzats. Els moviments socials han optat clarament per rebutjar la Constitució Europea fent-hi campanya en contra, pel no al referèndum o per l'abstenció. No són tots els actes però sí molts d'ells.

Dimecres 2 de febrer
Al local de la CGT a Reus presentació del llibret "No a la Constitució de l'Europa del Capital", i xerrada-debat contra la Constitució Europea a càrrec de Manolo Sáez (Baladre). Dijous 3 de febrer La CGT de Tarragona organitza a la URV la presentació del llibret "No a la Constitució de l'Europa del Capital" i xerrada-debat contra la Constitució Europea a càrrec de Manolo Sáez i Josep M. Busqueta (Baladre).

Divendres 4 de febrer
No a la Constitució Europea. Xerrada a càrrec de Josep Manuel Busqueta, Trini Busqueta i Manolo Sáez a la Biblioteca Pública de Lleida organitzada per la CGT de Ponent i La Maixanta. Xerrada a Sant Sadurni d'Anoia al Casal d'Entitats.

Dissabte 5 de febrer
Xerrades i actes contra la Constitució Europea als barris del Poble Nou i de Gràcia (Barcelona). També es realitzà un acte contra la constitució a la Sala d'Actes de l'Ajuntament de Besalú, a Cardona, Sabadell, (DdP)

Diumenge 6 de febrer
Xerrada a Gelida.

Dimarts 8 de febrer
Xerrada contra la Constitució al CC de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona. També es realitzà un acte acadèmic pel no a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona. Més actes a Cardedeu, Corbera de Llobregat, Mollet, (DdP)

Dimecres 9 de febrer
Xerrada contra la Constitució Europea a l'Aula Magna de la Facultat de Lletres de Tarragona. Més xerrades a l'Hospitalet de Llobregat, Manresa (DdP)

Dijous 10 de febrer
Xerrades contra la Constitució Europea a Terrassa, Sant Pau d'Ordal i Vic.

Divendres 11 de febrer
Acte contra la Constitució Europea al local de la CGT a Vilanova i la Geltrú a càrrec de Diego Rejón i Emili Cortavitarte (CGT). Acte contra la Constitució Europea al local de la CGT a Cornellà amb Bernardo Rodríguez (CGT).
També hi hagué altres xerrades: al Casal Popular la Calderera de Riudoms a càrrec de Laia Altarriba, al Centre Cívic l'Estació del Vendrell i al Pla del Penedès.
Cassolada al mig de la Diagonal de Barcelona contra els presidents Zapatero i Chirac (que es trobaven a Barcelona en un acte a favor del sí). El dispositiu policíac no deixà arribar els 500 manifestants al Palau de Congressos.

Dissabte 12 de febrer
Més de 10.000 de persones participen en una manifestació a Barcelona contra la constitució europea, convocada per la Campanya "Països Catalans contra la Constitució Europea", entre moltes altres organitzacions i entitats hi participa la CGT. Al matí, jornada de debat: "Perquè ens oposem a la Constitució Europea?" a la Universitat de Barcelona.
El Col·lectiu pels Drets Socials del Pallars, organització composada pels diferents moviments socials del Pallars, entre ells CGT, organitza a la Biblioteca Pública de Tremp una xerrada contra la Constitució Europea a càrrec d'Emili Cortavitarte (CGT).
Concert contra la Constitució Europea a Badia del Vallès. També debat sobre la Constitució Europea a Cervera. (DdP).

Diumenge 13 de febrer
Concentració contra la Constitució Europea al Balcó del Mediterrani de Tarragona, amb àgora pública.
També diversos actes a la Plaça del Vi de Girona. (DdP)

Dilluns 14 de febrer
Recital contra la Constitució Europea a les Cotxeres de Sants de Barcelona. (DdP) Xerrada sobre "L'Europa del Capital" al Bar es Pinzell de Ciutat de Mallorca, amb Bernat Riutort. (DdP).

Dimarts 15 de febrer
Xerrada contra la constitució europea al Casal Municipal de Torredembarra. També es realitzà un altre acte a l'Ateneu Popular de Ponent de Lleida, amb la participació, entre d'altres, de Pau Juvillà (CGT).
També: acte informatiu al CIEMEN de Barcelona.

Dijous 17 de febrer
Jornada de mobilització estudiantil contra la Constitució Europea a Barcelona: aturades a les tres universitats públiques i manifestació de 5000 estudiants. Xerrada contra la Constitució Europea al local de la CGT a Barcelona amb intervencions de Juan Carlos del Val (secretari general de la CGT de Catalunya), Trini Busqueta (Baladre) i Elena Díaz (Ecologistes en Acció). Acte públic al Teatre Bràvium de Reus contra la Constitució Europea amb intervenció de representants de diversos col·lectius socials, entre ells la CGT.

Divendres 18 de febrer
Xerrada a l'Escorxador de Vilafranca del Penedès.

Dissabte 19 de febrer
Manifestació contra la Constitució Europea a Vilafranca del Penedès.
(DdP): "Diari de la Pau".

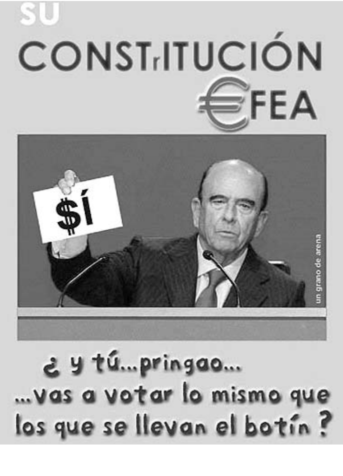

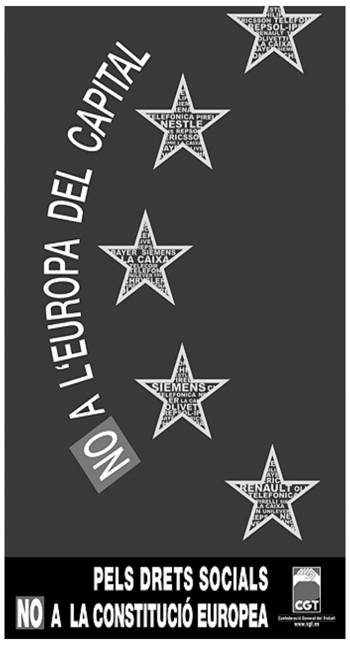

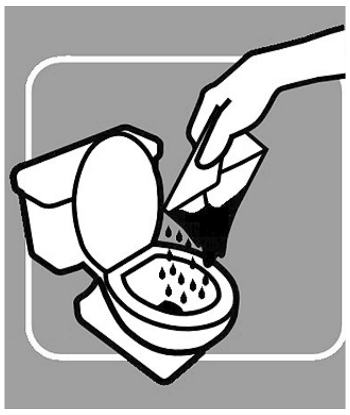

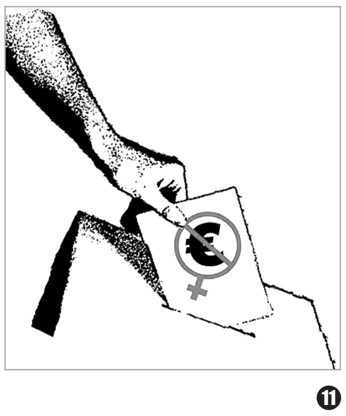

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgt.es/cgtcatalunya www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

Neix a Catalunya el Tomb Antirepressiu

Des de l'octubre del 2004, persones vinculades a diferents col·lectius antirepressius es van trobar a Barcelona per tal de dinamitzar la resposta davant de diverses causes i judicis presents arreu del territori des de la perspectiva de l'acció conjunta i coordinada.

La idea resultant és l'encadenament d'una sèrie d'actes, més o menys independents, a diferents localitats (muntat per les persones d'aquests llocs i sobre la temàtica que les afecti), fixats entre dues dates concretes, però aquest cop amb clar contingut antirepressiu. L'actualització dels actes que s'aniran sumant a aquesta campanya la podeu trobar a la web www.moviments.net/tomb

MANIFEST DEL TOMB ANTIREPRESSIU

Malauradament, la repressió és una realitat quotidiana entre la gent que ens oposem a l'actual model polític, social i econòmic i apostem per la creació de noves formes d'organització social. D'ençà l'11-S, estem assistint a l'establiment de les doctrines "de seguretat" en detriment de les de la llibertat arreu. En els diferents llocs del món això ha traslluït en diverses accions, des de la guerra contra el terrorisme a Orient fins a l'increment de l'estat penal a Occident. Aquí ho podem veure, per exemple, en la massificació de les presons, els múltiples projectes aprovats per a la construcció de noves (Bages...) i l'augment desproporcionat dels pressupostos i de la capacitat operativa dels serveis de seguretat, i en concret, de les Brigades d'Informació, que veuen augmentada la seva impunitat.

L'experiència ens ha fet adonar que les situacions i vivències que es donen quan es pateix un cop repressiu, així com la denúncia i resposta a aquest no pot ser assumida en soledat per un únic àmbit de lluita o col·lectiu de persones.

La millor manera per combatre la por i la soledat que crea la repressió és mitjançant l'establiment de criteris comuns i complicitats a l'hora de coordinar i repartir esforços. Activar la solidaritat, trencar l'aïllament i l'estigmatització social han de ser els objectius principals de la tasca antirepressiva.

Per tot això convidem a tots els col·lectius i persones a participar en la campanya amb el nom de Tomb antirepressiu 05, que durant dos mesos recorrerà els diferents pobles i barris que en els darrers anys han patit la repressió pel sol fet de ser una veu dissident.

Tots hem de donar una mica per que uns quants no ho hagin de donar tot. Tomba la repressió!

FINS AL 15 DE FEBRER

DIVENDRES 14 DE FEBRER
S'INICIEN LES JORNADES Llibertàries de Santa Coloma de Gramenet, sota la denominació d'Invierno Negro, amb xerrades i actes fins al 18 de març al CSO La Fabriketa i a l'Ateneu Popular Júlia Romera.

DISSABTE 15 DE FEBRER

ACAMPANA CONTRA EL PLA CAUFEC. Als terrenys de l'antic motocròs.

DIUMENGE 16 DE GENER
UNS 500 IMMIGRANTS realitzen una assemblea al local de la CGT a Barcelona per parlar del nou reglament d'estrangeria i preparar mobilitzacions en contra.

DILLUNS 17 DE GENER
UN DELS PORTAVEUS de la Plataforma Transgènics Fora declara per una acció contra els transgènics realitzada el juliol passat, consistent en segar un camp de blat manipulat genèticament a Gimenells (Lleida). Seixanta persones es concentraren davant de la comissaria dels Mossos d'Esquadra del barri del Poble Nou de Barcelona. Posteriorment ocuparen la seu del CCPAE (consell que regula la producció agrària ecològica). (CI)

DECLARACIÓ DAVANT del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona de tres membres de la brigada provincial d'informació de la Policia Nacional en relació a la denuncia per maltractaments i vexacions als joves detinguts de l'Hospitalet del setembre. (CI)

DESALLOTJADES 50 FAMÍLIES que acampaven en un terreny del carrer Santander de Barcelona. Van ser desallotjades i acompanyades fins els límits de la ciutat, iniciant una llarga peregrinació per diversos municipis de l'àrea metropolitana (Montcada, Sabadell, Cerdanyola, Castelldefels...). (CI)

DIMECRES 19 DE GENER
VIVA ZAPATA! Actes d'informació i debat sobre la situació actual a Chiapas (Mèxic) i la lluita del zapatisme. Presentació dels llibres "Miradas, ecos, reflejos... del zapatismo a la utopía y viceversa" (editat per la CGT) i "EZLN 20 y 10. El fuego y la palabra" (editat per Virus Editorial) al centre social El Casal de Reus i posteriorment el dijous 20 a l'Aula Magna de la Facultat Rovira i Virgili de Tarragona, amb la presència de José Luis Humanes (CGT) i Iñaki Garcia (Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista). Organitzat per la CGT i diverses entitats del Camp de Tarragona.

DESALLOTJADES TRES CASES okupades a Barcelona, dos del barri de la Ribera i una de la Barceloneta. En el cas d'aquest últim havia estat okupat el divendres 14 de gener i els okupants denuncien haver estat detinguts sense que en cap cas se'ls mostrés cap mena d'avís ni d'ordre de desallotjament. (CI)

DIJOUS 20 DE GENER
QUART ANIVERSARI del tancament dels immigrants a l'església del Pi de Barcelona. 200 persones assisteixen a l'acte de commemoració. (CI)

ESTUDIANTS D'INFORMÀTICA de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona protesten contra la lliçó inaugural dels estudis realitzada per Miquel Barceló, president del 22@BCN denunciant el que suposa aquest projecte. (CI)

DIVENDRES 21 DE GENER

COMENCEN ELS ACTES PER LA INAUGURACIÓ de l'Ateneu Popular de L'Eixample.

LA REGIDORIA de Via Pública de l'Ajuntament de Reus imposa a la CGT una multa de 700 euros per col·locació de cartells fora d'"espais autoritzats". S'inicia una campanya de solidaritat amb la CGT de Reus.

CONCENTRACIÓ al Raval de Terrassa: 4 anys sense en Zígor Larredonda.

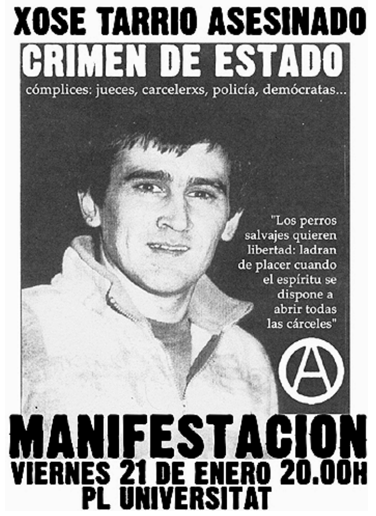

MANIFESTACIÓ ANARQUISTA a Barcelona en homenatge a Xosé Tarrío, pres anarquista mort recentment, amb la participació d'unes 500 persones. (CI)

DISSABTE 22 DE GENER
JORNADA ESTATAL de lluita contra la Llei d'Estrangeria i per una regularització sense condicions. Manifestació a Barcelona, que aplegà més de 5000 persones. (CI)

BICICLETADA CONTRA l'especulació a Mataró, amb la participació de més de 40 ciclistes. (CI)

ACCIÓ NUDISTA i en defensa dels animals davant del Saló Pell de la Fira de Barcelona. Quaranta persones es concentren a la porta i vint es treuen la roba i resten una estona estirades pel terra. (CI)

ACTE AL LOCAL DE CGT a Vilanova i la Geltrú sobre l'estada a Palestina d'un grup de vilanovins, passada diapositivas i xerrada de Juanan Sánchez, secretari de formació de CGT Garraf, i d'un brigadista vilanoví que acabava de tornar de Palestina.

DIUMENGE 23 DE GENER
MANIFESTACIÓ Salvem Can Barba a la plaça Vallès de Sabadell.

DIMARTS 25 DE GENER
DESALLOTJAMENT DE LA CASA okupada Mi Casa, situat a la plaça de la Revolució de Gràcia (Barcelona), identificant a la única persona present en aquells moments. (CI)

EL PLE del consistori igualadí aprova una moció que demana l'indult total del veí de la ciutat condemnat a quatre anys pels fets del 12 d'octubre de 1999. (CI)

OBERTURA DE L'EXPOSICIÓ sobre Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna al Café Teatre de l'Escorxador de Lleida. Organitzat per la CGT de Ponent, el Fòrum Social per l'Educació de Lleida i

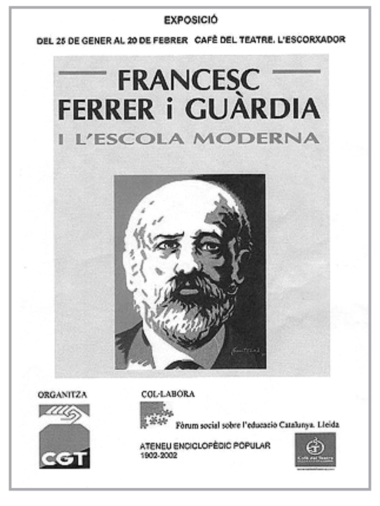

l'Ateneu Enciclopèdic i Popular.

DIMECRES 26 DE GENER
ASSEMBLEES PREPARATÒRIES de mobilitzacions per part dels treballadors de l'empresa Smatsa (neteja de Sabadell), en lluita per un conveni digne. Judici contra els encausats per protestar contra el Pla Caufec. Eren tantes les contradiccions dels Mossos d'Esquadra que declararen, que el mateix fiscal demanà l'absolució dels joves encausats. (CI)

NOU INTENT de desallotjament mafiós al barri de Sants. Sense cap mena d'ordre judicial, la propietària d'unes finques okupades, acompanyada d'uns 10-15 paletes i una excavadora provà de desallotjar els habitatges. Van ser els Mossos d'Esquadra els que van convèncer la propietària de desistir en la seva actitud. És la quarta vegada que els ocupants pateixen un intent de desallotjament d'aquesta mena. (CI)

DIJOUS 27 DE GENER
ASSEMBLEA PREPARATÒRIA de mobilitzacions per part dels treballadors de l'empresa Smatsa (neteja de Sabadell), en lluita per un conveni digne.

CONCENTRACIÓ ANTIFEIXISTA a Santa Coloma de Gramenet (Gramenet del Besòs) en el 66è aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat. Hi participaren 150 persones. Es realitzà en el marc de les II Jornades Antifeixistes. (CI)

MENORS IMMIGRANTS tutelats per la Generalitat internats en un centre de Vallvidrera intenten autolesionar-se per tal de denunciar la seva situació. (CI)

DIVENDRES 28 DE GENER
SOPAR SOLIDARI per Nicaragua al Centre Cívic de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona. Organitzat per la delegació de Setem a Tarragona. Festa solidària amb Chiapas al Chill Out del Port de Tarragona.

"PROBLEMES SOCIALS dels Gais i Lesbianes": xerrada a càrrec de David Fornieles al Centre Cívic del Carrilet de Reus.

L'ADVOCAT dels tres joves detinguts al barri de Gràcia de Barcelona la matinada del 8 de gener presenta una denúncia contra la Guàrdia Urbana de Barcelona per cinc delictes de lesions, amenaces, detenció il·legal, contra la integritat moral i els drets individuals. (CI)

LA COMISSIÓ de la Dignitat organitza un acte al Camp de la Bota de Barcelona, en homenatge als afusellats i represaliats pel franquisme, en el dia en que feia 66 anys de l'inici dels espolis de documentació a Barcelona.

DISSABTE 29 DE GENER
LA COORDINADORA Tarragona Patrimoni de la Pau lliura 5.107 signatures contra la presència dels vaixells de guerra al port de Tarragona. Es realitza una roda de premsa davant de l'ajuntament i es realitza una petita manifestació.

NOVA OCUPACIÓ al Prat de Llobregat, l'antiga escola la Paperera, al carrer Nicolàs Urgoiti de la localitat. Van ser denunciats el mateix dia. (CI)

MANIFESTACIÓ a Barcelona de 200 músics de carrer davant la nova normativa de l'Ajuntament, que vol limitar les actuacions musicals al carrer. (CI)

AGRESSIÓ FEIXISTA contra un jove membre de l'Ateneu Llibertari de Viladecans a un tren de la Renfe. Els agressors eren uns joves que es dirigien a una coneguda discoteca de Vallgorguina. Es dona el cas que és la tercera agressió feixista patida pel jove de 19 anys en sis mesos. (CI)

DILLUNS 31 DE GENER
ES REOKUPEN uns habitatges al carrer Reina Amàlia del barri del Raval de Barcelona, gràcies a una argúcia legal. D'igual manera, s'aconsegueix aturar un desallotjament cautelar a Can Cristu de Manresa. (CI)

DIMARTS 1 DE FEBRER
PRESENTACIÓ a Barcelona de la Xarxa d'Educació Lliure (XEL) amb la participació d'unes 50-60 persones de col·lectius d'educació alternativa de Catalunya. (CI)

XERRADA-DEBAT sobre la Renda Bàsica a càrrec del grup Baladre, al local de la CGT a Cornellà.

DIMECRES 2 DE FEBRER
ATAC A LA LLIBERTAT SINDICAL. Tots els membres de la secció sindical de la CGT de l'hotel Front Marítim de Barcelona són acomiadats per reivindicar els seus drets com a treballadors. Judici contra set manresencs, per un delicte de difamacions i calúmnies amb publicitat. En realitat es tracta d'una denúncia presentada per la discoteca Pont Aeri de Manresa, que al seu torn va ser tancada després d'una intensa campanya contra les agressions feixistes que es produïen al seu voltant. (CI)

XERRADA DE PRESENTACIÓ del llibre "Todo sobre la Renta Básica" a càrrec de Baladre al local de la CGT a Terrassa.

DIJOUS 3 DE FEBRER
S'INICIEN A MOLINS de Rei els actes de la Fira de la Candelera dels espais okupats i dels col·lectius de la vila.

DIVENDRES 4 DE FEBRER
MASSA CRÍTICA carnavalesca de ciclistes pel centre de Barcelona, amb la participació d'unes 70 persones. (CI)

DISSABTE 5 DE FEBRER
FINALITZEN LES SEGONES Trobades d'Administració Local de la CGT als locals de la CGT de Barcelona. Els veïns del barri del Carmel de Barcelona surten al carrer per exigir solucions i demanar responsabilitats, tallant la Ronda de Dalt i el Túnel de la Rovira. (CI)

CARNAVAL REIVINDICATIU per reclamar els terrenys de les antigues casernes de Sant Andreu de Barcelona per al barri. (CI)

XERRADA-DEBAT a l'Ateneu Llibertari de Sant Boi contra la Constitució Europea amb Quim Boix (Mesa Cívica dels Drets Socials).

DIUMENGE 6 DE FEBRER
CONCENTRACIÓ a la Pineda, al Tarragonès, davant de la discoteca Pacha per protestar contra l'agressió de guàrdies de seguretat a dos joves a finals de gener.

DIMARTS 8 DE FEBRER
CONDEMNATS a una pena multa de 4 mesos a 4 euros per dia dos joves que foren identificats en el desallotjament de l'Ateneu de Sant Andreu. També el mateix dia es desallotjada un habitatge ocupat al barri de Vallcarca de Barcelona, Kan Faking Faker, amb ordre judicial però sense cap mena d'avís previ. La policia va detenir a la persona que hi era a l'interior de l'habitatge, però la deixaren lliure després de ser identificada. (CI)

CONCENTRACIÓ als jutjats de Barcelona en suport de les acomiadades dels Serveis Territorials d'Economia de la Generalitat.

LA CGT S'ADHEREIX al Manifest de Fraga contra els transgènics impulsat per l'Assemblea Pagesa i els productors ecològics de Catalunya.

DIJOUS 10 DE FEBRER
"L'EXPERIÈNCIA D'UN LLUITADOR per la pau" xerrada de José Mulligan, a càrrec del Comitè Oscar Romero a l'Aula Magna de la URV de Tarragona.

CONFERÈNCIA DE DELEGATS i delegades de la Federació del Metall FEMEC-CGT al local de la CGT a Barcelona.

CONCENTRACIÓ DAVANT EL PARLAMENT de Catalunya de treballadors de centres geriàtrics convocada per la CGT i la UGT.

AL KOMPLEX OKUPAT Lúdico-Polític La Fera de Gràcia (Barcelona), presentació de les Jornades entorn l'Autonomia Obrera i l'Acció Directa als anys 70, i Xerrada-debat: Agitació armada i acció directa, del MIL als GG.AA., amb Emili Pardiñas (exMIL), Ricard de Vargas-Golarons (exOLLA, historiador), Michelle (exMIL, GARI) i Sergi Rosés (historiador, autor del llibre "El MIL una historia política").

ACTE AL MUSEU d'Història de Catalunya, coorganitzat amb la CGT: presentació del llibre "El Canal de los Presos (1940-62) i del documental "Presos del silencio".

DIVENDRES 11 DE FEBRER

ASSEMBLEA INFORMATIVA sobre el procés de regularització de persones immigrades sense papers. A La Torna.

DUES-CENTES PERSONES participen en una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona convocats per l'Euskal Etxea contra la detenció d'Asier Burgaleta, acusat de col·laboració amb banda armada. (CI)

DESALLOTJADA la casa okupada Queer que hi havia a Montgat. (CI)

DISSABTE 12 DE FEBRER
"BOTIFARREM ALS UPAS": botifarrada popular al barri de Gràcia de Barcelona en suport als joves detinguts al gener passat. (CI)

PLANTADA D'ARBRES al Forat de la Vergonya de Barcelona en contra de la nova ofensiva amb la que amenaça l'ajuntament de Barcelona. (CI)

EL COL·LECTIU D'EDUCACIÓ lliure Lahuasca presenta el seu projecte educatiu a l'espai "La font de l'eucaliptus" de Torre Baró (Barcelona). Concentració contra el desallotjament de l'Ateneu Llibertari de Viladecans aprofitant una actuació de la Fura dels Baus a la vila. Participaren unes trenta persones. (CI)

DISSABTE 12 DE FEBRER

MÉS DE 10.000 PERSONES participen en una manifestació a Barcelona contra la constitució europea, convocada per la Campanya "Països Catalans contra la Constitució Europea", entre moltes altres organitzacions i entitats hi participa la CGT. Al matí, jornada de debat: "Perquè ens oposem a la Constitució Europea?" a la Universitat de Barcelona.

NOVA OKUPACIÓ al barri de Sants. 20 persones participaren en l'okupació d'una finca al carrer de Rosend Arús.

CENTENARS DE VEÏNS del Carmel es manifesten al centre de Barcelona i tornen caminant al barri reclamant responsabilitats polítiques i solucions. (CI)

DIUMENGE 13 DE FEBRER
CENTENARS D'IMMIGRANTS es manifesten a Barcelona fins al Foment del Treball per reclamar els contractes que els permetran ser regularitzats. (CI)

SEGONA TROBADA de la Xarxa d'Educació Lliure a Torre Baró. (CI)

DIMARTS 15 DE FEBRER
CONCENTRACIÓ DE 130 persones al davant del Centre Social Okupat la Casa Nostra de Barcelona, per tal d'evitar el desallotjament que finalment no es produí. (CI)

CGT CONVOCA una concentració al vestíbul de l'Hotel Front Marítim de Barcelona per protestar per l'acomiadament de tres treballadores de CGT.

> DELS MOVIMENTS

El Banc del Temps a Lleida, alternatives d'organització ciutadana

Lodestraler, membre de L'Ocell Negre

A la ciutat de Lleida, l'Ocell Negre juntament amb la participació d'altres col·lectius com Suport Ponent, la Maixanta, la CGT, CSO La Gàbia, estem impulsant una nova forma de participació ciutadana, el Banc de Temps, basat en l'intercanvi igualitari d'habilitats i coneixements.

L'intercanvi de coneixements i habilitats ha estat una constant en la història dels éssers humans. D'aquesta manera, no podríem entendre com hem arribat a les societats actuals sense tenir en compte aquesta transmissió de coneixements i habilitats. Aquesta transmissió sempre s'ha desenvolupat en àmbits predominantment diferenciats: en l'àmbit privat i familiar, en institucions d'àmbit públic com escoles i universitats, o bé entre el grup d'iguals, és a dir entre les nostres amistats. En els dos primers àmbits, la transmissió de coneixements els hem d'entendre de manera vertical i unidireccional. Es a dir, són els professors o els pares els que transmeten els coneixements als alumnes o als fills. Per altra banda, en el grup d'iguals és on prenen més importància els valors de reciprocitat, igualtat i solidaritat.

En aquest sentit, el banc del temps neix com una nova forma d'intercanviar coneixements i serveis en una organització ciutadana, aquesta nova forma té com a condicionants que sigui públic, que pugui arribar a tots els sectors socials i que impliqui la idea d'intercanviar i compartir, on tothom pugui participar d'aprenent i professor a la vegada. És a dir, que tothom té la capacitat d'aprendre alguna cosa, però el que és més important és que tothom té la capacitat d'ensenyar i transmetre allò que sap i que al seu dia va aprendre.

En una societat, on la majoria de relacions socials estan fortament vinculades al capital, on predomina la competitivitat versus la solidaritat, on es privatitza el benefici i se socialitza el dèficit, la ubicació d'un banc del temps als barris de les nostres ciutats pot significar un procés socialment transformador i culturalment alliberador. Un espai d'intercanvi on la moneda de canvi no sigui el diner com a tal, sinó el temps.

El Banc del Temps consisteix a intercanviar diferents activitats (idiomes, massatges, tasques de bricolatge, classes de guitarra, tenir cura de grans i petits, aprendre agricultura, etc.). En cert sentit, aquest sistema d'intercanvi podria tenir a veure amb l'antic sistema del troc, tot i que al troc s'elimina la moneda i les coses tenen un valor desigual, mentre que al Banc del Temps tota activitat té el mateix valor, el que fa la diferència és la quantitat de temps que cadascú dedica a cada activitat. Una hora de classes d'italià o d'àrab val el mateix que una hora de massatges o d'atenció a gent gran.

> CONVOCATÒRIES

Amnèsia Memòria a Tarragona i Reus

"Memòria històrica del cooperativisme obrer" a Reus

Organitzades per la CGT del Baix Camp-Priorat i l'Arxiu Municipal, de Reus, als locals de l'Arxiu, plaça del Castell.
-1 de marc, Montserrat Duch, "Introducció al cooperativisme obrer".
-9 de març Pere Audí, "La cooperativa El Porvenir de Falset".
-15 de març, Antoni Gavaldà, "El cooperativisme agrari al Camp i a la Conca".

Amnèsia-Memòria a Tarragona

A l'Aula 3001 de la Facultat de Lletres de la URV, pl. Imperial Tàrraco.
-Dijous 3 de març, 19h, "La Revolució del 1936 al Camp de Tarragona", a càrrec de Jordi Piqué.
-Dijous 10 de març, a les 19h, "La Transició a Catalunya des del punt de vista llibertari", a càrrec de Joan Zambrana".
-Dimecres 16 de març. Presentació de la publicació "Rojo y negro" sobre memòria històrica. A càrrec d'Àngel Bosqued.

19 de març, Jornada Internacional contra la Guerra

En el Fòrum Social Mundial realitzada a Porto Alegre (Brasil), s'acordà convocar diverses mobilitzacions internacionals. Una d'elles entorn dels dies 19 i 20 de març, contra la guerra i l'ocupació nord-americana a l'Iraq. A Barcelona, la Plataforma Aturem la Guerra ha convocat una manifestació dissabte dia 19 a les 17.30h, de Ronda Sant Pere/passeig de Gràcia a Pla de Palau.

Una pàgina web de memòria històrica

El web de l'Associació per la Recuperació de la Memòria Històrica de Catalunya és www.memoriacatalunya.org. En l'anterior número del "Catalunya" número 61, vam incloure un extens article sobre aquesta associació. Si voleu més informació sobre ells, podeu mirar el seu web.

Inauguració del nou local de la CGT del Baix Llobregat

El proper dissabte 12 de març a les 18h, s'inaugurarà el nou local de la Federació Comarcal de la CGT del Baix Llobregat. A l'acte hi intervindran Juan Carlos del Val (secretari general de CGT Catalunya), Eladio Villanueva (secretari general de la CGT de l'Estat) i Manuel Murillo (secretari general de la Federació general del Baix Llobregat).

Dins la campanya d'expansió de la Federació Comarcal del Baix Llobregat, també s'ha obert un nou local a Olesa de Montserrat, al carrer Jacint Verdaguer 23, 08640 Olesa de Montserrat, i el telèfon és el 93 778 04 93.

El manifest de Fraga

Assemblea Pagesa de Catalunya, Ecologistes en Acció, Associació Acció Creativa per a la Solidaritat i CGT de Catalunya

Davant les diferents propostes sobre Decrets de Coexistència i veient la creixent onada de casos de contaminació transgènica d'aliments ecològics, diferents col·lectius i ciutadans constituïm un nou espai de treball.

Som pagesos, consumidores ecològiques, ciutadans rurals, investigadores, sindicalistes, gent dels transformats, etc. Gent de l'Aragó i d'arreu dels Països Catalans que no ens resignem a quedar-nos parats.

Constatem:
-Els diferents casos de contaminació apareguts en les últimes campanyes a la ramaderia i agricultura ecològica de l'Estat.
-Que les propostes de decrets de coexistència, tant de l'Administració Estatal com de la catalana, no evitaran la contaminació de la resta del cultius ni estableixen convenientment les responsabilitats en aquests casos.
-Que la contaminació transgènica té impactes especialment negatius en les produccions ecològiques i que els Decrets previstos els fan irreversibles. Si aquests s'aproven, molts pagesos ecològics hauran d'abandonar el cultiu o arriscar-se a importants pèrdues econòmiques.
-Que les propostes de Decrets no resolen el conflicte sinó certifiquen la pèrdua de llibertat d'elecció dels pagesos i consumidors, el monopoli en matèria de llavors i la reducció de la biodiversitat històrica.
-Que durant les anteriors legislatures l'Estat espanyol esdevingué líder en l'autorització de varietats transgèniques i experimentacions realitzades, esdevenint el gran laboratori de proves europeu. Tot plegat, sense debat públic.
-Que els nous executius espanyol i català tracen una línia de continuïtat amb els anteriors i això s'expressa en la pretensió d'evitar el debat polític i social resolent la qüestió de la coexistència via decret. Contràriament, diversos estats europeus han fomentat processos parlamentaris participatius sobre el tema i més de 100 regions s'han declarat lliures de transgènics.
-La complicitat i negligència de les Administracions, les grans empreses promotores dels transgènics i certes cúpules científiques i universitàries a l'hora d'estimular el ràpid desplegament d'aquest cultius, amb menyspreu dels impactes socials i ambientals.
-L'aplicació de la tecnologia transgènica a altres cultius amb l'imminent extensió del conflicte entre una agricultura privatitzada i modificada genèticament i la resta.
-Que els mètodes del CCPAE són de dubtosa eficiència a l'hora de certificar que els productes ecològics estiguin lliures d'OGM.

Considerem que:
-És imprescindible garantir una agricultura, un medi i una alimentació lliures de transgènics.
-L'extensió dels transgènics no respon a una necessitat socialment compartida sinó a les voluntats de lucre de les empreses del Agronegoci. Davant l'amplitud dels seus impactes negatius i els reduïts beneficiaris, cal aturar-la.
-L'agroecologia és una estratègia productiva i una forma de vida clau per afrontar la crisi agrària i rural i a l'hora de garantir la seguretat alimentària de la població. Per això no pot permetre's que els transgènics la posin en perill.
-Les varietats modificades genèticament són un pas més cap a la privatització de la vida i la dependència de la pagesia respecte als multinacionals del sector.
-Són necessàries mesures de pressió cap a l'administració i de pedagogia.

Per això demanem:
1.La retirada de les propostes dels Decrets de Coexistencia que preparen tant la Generalitat de Catalunya com el Govern de l'Estat espanyol i l'establiment de processos de decisió adequats per un conflicte d'aquesta magnitud.
2.Que no s'autoritzi la sembra de varietats de blat de moro modificades genèticament per a la pròxima campanya ja que no està garantida la protecció de la resta de cultius ni establertes les responsabilitats en cas de contaminació.
3.L'inici d'un ampli debat social que condueixi a una consulta social vinculant sobre el futur d'aquests cultius.
4.L'establiment d'una moratòria sobre l'autorització de cultius i camps experimentals de varietats transgèniques i que es garanteixi un ampli procés públic de discussió i decisió.
5.El posicionament dels diferents Consells Reguladors de les Produccions ecològiques respecte als cultius transgènics i les propostes de Decrets de Coexistència.
6.Que l'Agroecologia i l'agricultura ecològica siguin declarades com a pràctiques d'interès públic i se'n prioritzi el seu desenvolupament.
7.L'aturada definitiva de la investigació pública en cultius transgènics i el recolzament de la investigació agroecològica.
8.La retirada de la legislació que permet que siguin patentades i privatitzades les plantes i animals, mantinguts i millorats històricament per les pràctiques pageses.
9.Que les comunitats d'Aragó i Catalunya siguin declarades zones lliures de transgènics.
10.Que la primera quinzena de Febrer, abans de l'inici de la sembra, el DARP, el MAPA, el Ministeri de Mediambient, el CAAE i el CCPAE ens trametin una resposta inequívoca a aquestes qüestions.

Mes roig i negre a Berga, actes llibertaris a la capital del Berguedà

Ramonvilacapdevila@yahoo.es

-4 de març, 19.30 h, local de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (ACTLL) (c/ del Balç, 4 bxos esquerra) projecció de "La Patagonia Rebelde". (Inauguració de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat).
-5 de març, 18 h, Centre Cívic de Berga (c/ Mestre de Pedret, s/n) xerrada-col·loqui: "Anarquisme i alliberament nacional" (VIII Jornades del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs).
-11 de març, 20 h, Ateneu Llibertari del Berguedà (Pinsania, 7 bxos) sopar de tapes amb teatres i música en directe (X aniversari de l'Ateneu).
-12 de març, 14 h, a l'Ateneu Llibertari, dinar popular. 18 h, cercavila pels carrers de Berga, i 22 h festa (X aniversari).
-18 de març a les 19.30 h al local de l'ACTLL de Berga projecció de "Vivir la utopía". (Inauguració ACTLL).
-19 de març, 21 h, local de l'ACTLL, sopar per l'autogestió, i 22.30 h concert de Manolito's. (Inauguració ACTLL).
-25 de març, 19.30 h, al local de l'ACTLL, projecció d'"Excedents sobre la societat de consum i postindustrial". (Inauguració ACTLL).
-26 de març, 18 h, al Centre Cívic xerrada-col•loqui: "Present i passat de l'anarcosindicalisme" (VIII Jornades).
-1 d'abril, 19.30 h, al local de l'ACTLL, projecció de "Sacco e Vanzetti". (Inauguració local ACTLL).

L'Iraq "democràtic" continua la dictadura sindical de Hussein

La Federació Local de Barcelona de la CGT organitza una campanya solidària amb Zanon

El model triat per organitzar els treballadors és el mateix que feia servir Saddam

Sorpreses iraquianes: el nou sindicat és... el mateix

Giuliana Sgrena, enviada a Bagdad ("Il Manifesto")

"Cent dòlars de subsidi d'atur ara". Aquesta és la demanda presentada els passats dies per la Unió dels Aturats Iraquians (UUI) al nou govern interí a la vigília del "passatge de poders", si bé l'organització no es fa gaires il·lusions sobre la nova organització governativa. L'eslògan apareix sobre una pancarta que ocupa una paret de l'habitació, al segon pis d'una ruïnosa casa al central i històric carrer Rashid de Bagdad, on ens trobem amb Qasam Hadi, secretari general de la UUI, que té 350.000 afiliats, i Falah Al Wan, president de la Federació dels Consells dels Treballadors i dels Sindicats d'Iraq (FWCUI), allotjats pel Partit Comunista dels Treballadors Iraquians. Sense electricitat, els ventiladors no funcionen i les finestres obertes sobre el Tigris difícilment permeten aguantar la calor tòrrida, però augmenten la pudor de les escombraries abandonades entre els matolls.

L'atur és sense cap dubte un dels problemes més dramàtics a l'Iraq, després de més d'un any d'ocupació. És difícil verificar les xifres a un país on no hi ha cap institut d'estadística i on a més es consideren poc fiables les dades del cens de població dels temps de Saddam: després de la caiguda del vell règim a l'Iraq han retornat molts exiliats, i molts d'altres han marxat. Les estimacions parlen de 25-26 milions d'habitants, 12 dels quals aturats. Traduït en percentatge: el 85% de la població activa està sense feina. "Aquest percentatge està acreditat també per l'Organització Internacional del Treball, sosté Qasam Hadi, però no es té en compte a les dones que fan feines de la casa, que voldrien accedir a una feina que no troben". Si abans de la guerra el 60% de la població sobrevivia només gràcies a les racions del "petroli per aliments" (la resolució de l'ONU que permetia exportar petroli per importar menjar), ara aquest percentatge segurament ha augmentat, i molt. Efecte "de la política del vell règim, de les guerres passades, de 13 anys d'embargament i de la darrera guerra, que ha destruït fàbriques i infraestructures que encara no s'havien reconstruït.

En aquest any i poc, l'Autoritat Provisional de la Coalició (CPA) i el Consell de Govern no han fet res per millorar la situació", sosté Qasam Hadi. Tampoc les negociacions dels aturats amb la CPA no han portat a cap resultat. "Nosaltres ens hem retirat de les negociacions després d'una trobada amb el conseller per a Assumptes Socials de l'Autoritat Provisional i amb un encarregat del Ministeri de Treball perquè no eren seriosos, no tenien cap estratègia per afrontar aquest problema". El representant dels aturats, malgrat haver presentat la reivindicació de subsidi al nou govern, no es fa il·lusions sobre el període posterior a l'1 de juliol. "Tot allò que ha passat després del 9 d'abril ha estat decidit a l'esquena del poble, ara pensem que continuarà tot com abans", sosté Qasam Hadi. "Canviaran només les estructures formals, no aquelles socials destruïdes per la guerra", afegeix Falah al Wan, que presenta un altre problema, en nom del seu sindicat que ara resulta "il·legal". De fet, el Consell Governatiu ha legalitzat, el 28 de gener de 2004, només un sindicat, la Federació Iraquiana dels Sindicats dels Treballadors (IFTU), una decisió que ha estat considerada pel líder sindical com una reproducció dels mètodes del règim de Saddam: "és només el resultat d'un acord entre el govern i els partits relacionats amb el govern, sense que els càrrecs hagin estat elegits". Per això la FWCUI ha presentat una denúncia a l'OIT, que s'haurà de pronunciar al novembre. La principal acusació del sindicat "il·legal" es refereix doncs a la manca de democràcia que colpeja directament aquesta organització. "Els treballadors, seguint els hàbits dels temps de Saddam, prefereixen un sindicat lligat al govern perquè pensen que així obtindran més avantatges", per tant nosaltres tenim més dificultats per augmentar la nostra afiliació, la major part dels quals (16.000) són treballadors del sector del petroli al nord, a la zona de Kirkuk, sosté Falah al Wan.

En efecte, les quantitats d'afiliats als dos sindicats, segons les declaracions dels seus dirigents, no es poden comparar. L'Iftu declara tenir entre els 800.000 i un milió d'afiliats (prop del 80% dels treballadors) contra les desenes de milers de la FWCUI. Pel que fa a l'elecció dels organismes dirigents, els congressos de ram s'estan fent encara i només al final serà elegida la direcció de la federació (que abans ha estat triada a dit). Aquestes xifres avalarien la decisió del govern, segons el representant de l'IFTU. "Són els treballadors els que ens legitimen", sosté Hadi Ali, primer vicepresident de la federació, que té la seva oficina a la seu de l'altre Partit Comunista Iraquià. Són doncs els partits d'esquerres els que es disputen la representació dels treballadors. "També els sindicats europeus han reconegut que la nostra federació és la més representativa, i és per això que el Consell Governatiu ens ha legitimat, però nosaltres no volem ser el monopoli, no volem ser els únics a defensar els drets dels treballadors". Els problemes de reconeixement no s'esgoten aquí. A la disputa de la representació dels treballadors iraquians a les organitzacions sindicals del període post-Saddam s'afegeix també l'estructura de l'exrègim. La Federació Internacional dels Treballadors Àrabs amb seu a Damasc de fet continua reconeixent la Federació General dels Sindicats, estructura que és va col·lapsar al mateix temps que el règim de Saddam, però els representants d'aquesta continuen a la capital síria, entre els quals Jamil Salman Al Juburi. Les disputes internes al camp sindical no reforcen les reivindicacions dels treballadors. Reivindicacions que la IFTU pensa poder portar endavant, després de l'1 de juliol, amb el govern iraquià, i no, com ha estat fins ara, amb les forces d'ocupació: "Bremer ens havia promès 300.000 llocs de treball però no ha fet res", sosté Hadi Ali. La Federació dels sindicats compta també amb una participació al Consell Nacional (una mena de parlament provisional que flanqueja el govern interí fins a les eleccions), amb 3-5 membres, per fer sentir la veu dels treballadors.

(Reportatge publicat originalment a "Il Manifesto" el diumenge 27 de juny de 2004)

[Giuliana Sgrena, periodista del diari italià "Il Manifesto", estudiosa de la cultura àrab i militant pacifista italiana de primera hora, va ser segrestada a Iraq el 4 de febrer. El Parlament Internacional d'Escriptors demana la traducció i difusió dels seus escrits. Esperem tornar-la a llegir aviat. Traduït per la redacció del "Catalunya" amb el permís del diari "Il Manifesto".]

NOMÉS UN SINDICAT LEGAL, A LA SOVIÈTICA, ÉS LA GRAN "CONQUESTA DEMOCRÀTICA" QUE HA PORTAT L'OCUPACIÓ DELS ALIATS. MENTRE ELS EMPRESARIS RESTEN LLIURES I SENSE REGLES.

Campanya de solidaritat amb les treballadores i treballadors de l'empresa argentina Zanon

Federació Local de Barcelona de la CGT de Catalunya

Fa aproximadament tres anys, els treballadors argentins de l'empresa ceramista Zanon es van trobar amb el tancament de la seva empresa. La direcció de l'empresa, igual que passa a l'Estat espanyol, decidia que l'empresa no donava beneficis i deixava sense ocupació centenars de treballadors i treballadores.

La crisi argentina amenaçava milions de treballadors i treballadores argentines.

A diferència d'uns altres, els obrers i les obreres de Zanon van decidir ocupar, produir i resistir. I en aquesta aposta estan ara, tal com ells mateixos ens conten: "Els obrers de Zanon vam confiar en les nostres pròpies forces i estem convençuts que cada lluita es guanya amb el suport de la comunitat, en unitat i coordinació amb els que lluiten".

Aprofitant la visita d'un representant dels treballadors i les treballadores de Zanon a Barcelona, les Seccions Sindicals de la Confederació General del Treball de Bus i Metro de Barcelona es van reunir amb ell per conèixer en profunditat la seva experiència.

D'aquesta conversa en va sortir la idea d'iniciar una campanya solidària per tal de difondre el procés d'autogestió dels treballadors i les treballadores i al seu torn ajudar-los a solucionar el problema de transport que tenen per desplaçar-se de la ciutat a la fàbrica, que està a 14 quilòmetres, amb la donació d'una autobús.

A partir del mes de març, es llança aquesta campanya, que al costat dels bons d'ajuda d'un euro per recaptar diners, servirà per distribuir material sobre la lluita de Zanon i sobre el moviment de les empreses recuperades a Argentina. També s'estan organitzant passades de vídeos documentals sobre el conflicte i s'ha obert un compte corrent (2100 0547 51 0200199554) per al qui vulgui donar suport a aquesta campanya.

L'acte de presentació de la campanya i la passada del vídeo sobre els treballadors i les treballadores de Zanon serà el dijous 17 de març a les 18 hores a Via Laietana, 18, 9a, a Barcelona. Si voleu col·laborar en aquesta campanya, des de la Federació Local de Barcelona posem a la vostra disposició ponents i materials. La lluita i la solidaritat internacionalistes no es poden aturar!!!

SOCIAL

Som milers els que no volem ni guerres ni exèrcits

El procés de regularització engegat pel PSOE posa en mans dels empresaris els drets de les persones

BALA PERDUDA

Des del balcó

Toni Álvarez

Va succeir fa uns mesos, a principis de desembre de l'any passat, per ser més exactes. La notícia era que milers de persones havien pujat al balcó d'un ajuntament d'una capital de província catalana i amb un port militaritzat. Potser us sorprèn que això surti ara a la llum pública i no en el seu moment, perquè, tot s'ha de dir, milers de persones a un balcó facin el que facin són, per si mateixes, notícia. I no ho van ser. Millor dit, van ser notícia parcial, i van ser parcial perquè qui va comptar la gent que hi havia al balcó només va comptar fins a tres. I és curiós perquè això els va succeir a tots els mitjans de comunicació: els que estaven al balcó eren tres persones. És més, els van posar noms, uns noms curts, per si de cas.

El cert és que aquest fenomen, el de comptar tres vull dir, no li va passar només a la premsa. Els polítics també deien que només hi havia tres persones al balcó, i és llàstima que no es coordinessin del tot amb la policia, perquè aquesta li podia haver dit que no eren tres sinó moltes més les persones identificades, conscients de la perillositat que comporta que hi hagi tanta gent a sobre d'un balcó, públic. La policia, vetllant sempre per la seguretat...

Però en tot cas era difícil veure tres persones soles, només una mala interpretació d'allò que es veia podia portar a pensar que aquells tres individus estiguessin sols allà dalt.

Només una manca de visió política, de dos mes dos són quatre, podia fer veure que ningú aguantés quatre dies a un balcó, amb pluja, sol i avorriment. I sobretot, quelcom que els policies van veure i per això van identificar a qui van poder, que no fessin fora tres persones és el símptoma que deien que en veien tres, però no.

Estaven mentint, perquè allà dalt hi veien milers de persones, les més de 10.000 que van signar a la consulta social contra els vaixells de guerra al Port de Tarragona, les 5.107 signatures que el passat 30 de gener es van presentar a l'Ajuntament, les adhesions socials arreu de l'Estat.

Podeu estar segurs que si no ho haguessin vist així, milers de persones a sobre del balcó, ens haguessin fotut fora, perquè si arribem a ser tres no durem ni un sospir. Aquesta és la nostra força, la de tots. La força que vam sentir tots els qui vam estar allà dalt, un dels motius pels quals vam dedicar quatre intensos dies a mirar, pensar, imaginar, viatjar en tren per ser-hi o trepitjar un balcó que està massa acostumat a sabates oficials i peus il·lustres. Tant debò nosaltres no oblidem el nostre caminar.

Obert un nou període de regularització a l'Estat espanyol

Per una regularització sense condicions

Col·lectiu Catalunya

Els dies 22 i 23 de gener va tenir lloc a nivell d'Estat espanyol una jornada de lluita contra la Llei d'Estrangeria, per la igualtat de drets i per una regularització sense condicions per als immigrants que viuen i treballen al nostre territori.

Les principals mobilitzacions van tenir lloc a Barcelona, on el 22 de febrer es van manifestar més de 5.000 persones, i a Almeria, on el dia 23 es van manifestar també unes 5.000 persones. Altres ciutats on van tenir lloc concentracions i manifestacions van ser València, Múrcia, Madrid i Badajoz. Per part de les diverses organitzacions i col·lectius convocants, entre els quals estava la CGT, es demanava l'obertura d'un procés de regularització de tots els immigrants sense papers que resideixin en el territori de l'Estat espanyol que no inclogués l'exigència d'un contracte de treball; l'efectiva anul·lació de les ordres d'expulsió que mantenen moltes persones sotmeses a la irregularitat, condemnades a la marginalitat i a tot tipus d'abusos; el tancament de tots els Centres de Detenció d'Immigrants; l'execució de mesures que garanteixin la plena vigència i efectivitat, en clau d'igualtat, dels drets socials, sanitaris, culturals, laborals i polítics a favor de les persones immigrades que resideixen a l'Estat espanyol; l'engegada d'actuacions administratives i judicials que combatin eficaçment el racisme social i institucional, i posin fi a la repressió policial indiscriminada contra els immigrants; i la derogació de la llei d'Estrangeria.

A l'Estat espanyol, més del 50 per cent dels immigrants no tenen papers i els que estan documentats no tenen garantit el ple exercici dels seus drets en igualtat de condicions. Són la punta visible de l'iceberg de la precarització de la vida que afecta a tots per igual.

El govern del PSOE va aprovar a finals de desembre passat un nou Reglament d'aplicació de la vigent Llei d'Estrangeria argumentant que vol acabar amb l'enorme bossa d'immigrants sense papers heretada del govern del PP i amb l'economia submergida que manté els immigrants en una desesperada situació de sobreexplotació laboral i marginació social. No obstant això, aquest Reglament incorre en greus insuficiències que ens duen a afirmar clarament que ni de bon tros permetrà accedir a la regularització d'un nombre significatiu d'immigrants sense papers ni atemptarà contra les bases de l'economia submergida. En aquest Reglament, la regularització dels immigrants es troba dins una perspectiva únicament econòmica, sense tenir en compte que els immigrants, amb i sense papers, no són simples números de la Seguretat Social, sinó éssers humans que han de sobreviure, cuidar les seves famílies, educar els fills, tenir un lloc a la societat, i practicar els drets i deures com qualsevol altre ciutadà.

La regularització dels immigrants es deixa en mans dels empresaris. Pensem que seran pocs els empresaris d'agricultura, construcció, neteja, etc., que oferiran contractes a les persones indocumentades sabent que els sobraran treballadores amb o sense papers disposats a treballar de qualsevol manera. D'altra banda, l'exigència d'un contracte de treball promou el tràfic i la venda de documents tal com ha succeït en altres ocasions, enriquint les màfies a costa de la ja minvada economia de les persones immigrades. L'exigència d'un contracte de treball deixa també sense possibilitat de regularització a col·lectius extremadament precaris com els qui es dediquen a la venda ambulant o les persones obligades a prostituir-se. Passa el mateix amb els menors immigrants que actualment resideixen i fins i tot estan escolaritzats a l'Estat espanyol però no tenen els papers. Així mateix, altres col·lectius d'immigrants, per la condicions polítiques dels seus països, no aconseguiran una carta d'antecedents penals dels seus governs.

En el fons de la qüestió, cap reglament podrà solucionar la situació del milió d'immigrants sense papers, ni posarà fi a l'apartheid jurídic i la manca de drets que pateixen els ciutadans d'origen estranger a l'Estat espanyol, ja que per això és imprescindible la derogació de la Llei d'Estrangeria. La insuficiència del reglament aprovat i el manteniment de la Llei d'Estrangeria són problemes que no solament afecten les persones immigrades sinó el conjunt de la societat.

El manteniment de l'economia submergida amb centenars de milers de persones treballant sense contracte ni drets afavoreix la baixada general dels salaris i la precarietat de les condicions de treball de tots i totes les treballadores. Per altra banda, una societat que manté a un important nombre dels seus membres discriminats i privats de drets és, a més d'antidemocràtica, incapaç de garantir els drets i reclamar els deures de tots.

REGULARITZACIÓ

El passat 7 de febrer, es va obrir el període de regularització que s'acabarà el 7 de maig. Com que només s'intenta posar pedaços en lloc d'afrontar d'arrel el problema, segurament dins d'uns mesos la situació tornarà a ser la mateixa, amb un nou increment de la bossa d'immigrants sense papers que continuaran arribant d'una forma o altra.

Des de la CGT es continua participant en la lluita, convocant assemblees i mobilitzacions, i defensant els drets dels i les immigrants.

En aquest sentit, cal destacar el treball que porta a terme l'Àrea Confederal d'Immigració de la CGT, que va organitzar una trobada de militants que treballen el tema de la immigració el 5 de febrer a Madrid, un curs sobre el nou Reglanent d'Estrangeria del 25 al 27 de febrer a Madrid, i l'edició del Manual de Drets per a Treballadors/es Estrangers/es que va sortir al carrer a començaments de febrer, que inclou tota la informació actualitzada sobre el tema i pot ser una bona eina per a persones, col·lectius i sindicats de la CGT que treballen en el terreny de la solidaritat i la defensa dels drets de les persones immigrades.

Publicació sobre els drets bàsics

La Confederació General del Treball de l'Estat ha editat un manual de drets per a les persones estrangeres, inicialment en castellà i després en altres idiomes, que serveix d'informació bàsica laboral i administrativa per a les persones estrangeres i de manual de consulta per als grups i secretaries que es dediquin a assessorar i ajudar les persones immigrades.

Convertim la utopia en realitat! A més de drets, fets!

Confederació General del Treball

Hem accedit massivament al mercat laboral, encara que en una posició devaluada: segregació horitzontal i vertical, temporalitat, discriminació salarial -guanyem un 34% menys que els homes-, la taxa d'atur femenina gairebé duplica la masculina, vam signar el 80% dels contractes a temps parcial, amb horaris tan desllorigats que fan impossible la pretesa conciliació.

I tot això és pitjor fins i tot, per a amplis col·lectius de treballadores que ni tan sols són iguals davant la llei. Per exemple, les treballadores de la llar no tenen dret al Règim General de la Seguretat Social, i les nombroses dones que treballen en l'economia submergida no tenen cap dret. Aquesta precarietat es veu agreujada en el cas de les dones grans, maltractades, amb discapacitat, lesbianes, transsexuals i prostitutes.

Hem conquerit la igualtat en el dret de família. Ja no necessitem el permís del pare o marit per a obrir un compte bancari, però seguim realitzant la major part de les tasques essencials per a la vida: tasques domèstiques, de cures a les persones dependents, manteniment de les xarxes socials.

Hem aconseguit avenços en la implicació de les Administracions Públiques en la lluita contra la violència masclista. Últimament s'ha aprovat la Llei integral contra la violència de gènere, però caldrà dotar-la amb tots els mitjans econòmics i humans necessaris perquè sigui efectiva.

Fortes han estat també les mobilitzacions pel dret a decidir sobre el nostre propi cos. Els eslògans "Nosaltres parim, nosaltres decidim" o "Avortament lliure i gratuït" van donar la volta al món i encara avui no s'han plasmat ni en la legislació ni en la realitat.

És més, des de sectors recalcitrants s'està produint una contraofensiva davant el que hem aconseguit i la Constitució Europea no contempla el dret a l'avortament, ni al divorci, ni anomena en les seves més de tres-centes pàgines un problema, tan greu en la UE, com és el de la violència de gènere.

Les dones, després d'un segle de lluites, vam assolir el dret al vot i a la participació ciutadana però seguim, a principis del segle XXI, subrepresentades en tots els parlaments del món i en tots els llocs de decisió de qualsevol administració, organisme o associació política o sindical.

Les dones de CGT no ens deixem encegar pel miratge de la igualtat, seguim en la bretxa i no pararem fins que els drets es plasmin en fets. Per això exigim:

-Ocupacions dignes per a totes les treballadores i treballadors, estables, amb salaris i horaris compatibles amb el dret a tenir-nos cura, tenir cura i ser curats, amb el temps de militància i d'oci.

-Criteris objectius per a l'accés a l'ocupació de forma que similars qualificacions siguin sinònim de similars possibilitats d'ocupació, independentment del sexe.

-Incentius perquè els homes es corresponsabilitzin de les tasques de cures.

-Majors recursos econòmics i humans per a l'ampliació i millora d ela qualitat dels serveis públics en els quals la ciutadania tingui capacitat de decisió i gestió.

-Canvis seriosos en la socialització i educació de nenes i nens i en les imatges estereotipades i sexistes de les dones que els mitjans de comunicació transmeten, de forma que el respecte en les relacions entre dones si homes sigui la norma i s'eradiqui tot rastre de violència.

-Capacitat de decisió sobre els nostres cossos i els nostres vides.

Seguirem alerta, plantant cara i lluitant per la transformació d'aquest món patriarcal i capitalista per un altre món fet a la mesura de tots els éssers humans, dones i homes, enriquit amb els valors considerats femenins, amb els d'altres ètnies i cultures i que prioritzi les necessitats de la vida sobre les dels mercaders de la mort.

8 de març de 2005, Dia Internacional de la Dona Treballadora

La precarietat és violència

Xarxa Solidària contra els Tancaments i la Precarietat

La lluita feminista de classe ha donat com a resultat la conquesta d'espais de llibertat per a les dones, i també per als homes, que aspirem a un canvi social radical. Les dones feministes i els homes que rebutgem els valors dominants identifiquem el patriarcat com el sistema d'opressió cap a les dones, i el capitalisme global, com el sistema d'explotació d'una immensa majoria de dones i d'homes per part d'una minoria. El patriarcat i el capitalisme es conjuguen amb racisme, sexisme, misogínia, xenofòbia, homofòbia, esclavisme, imperialisme. Generen pobresa i exclusió, violència, guerra, violacions. Rebutgem aquest sistema i reivindiquem drets, perquè totes les persones tenim dret a viure sense guerra, sense ocupació estrangera ni bases militars. Totes les persones tenim dret a lluitar contra la dominació de les persones i els pobles, totes les treballadores i treballadors tenim dret a lluitar contra l'explotació. Ens solidaritzem amb totes les dones treballadores del món que pateixen: iraquianes, palestines, colombianes... i proclamem que un altre món amb justícia social és possible.

Arriba un nou 8 de març i ens trobem amb una realitat laboral cada cop més crua.

El mercat globalitzat esclavitza homes i dones però els i les treballadores joves, les persones immigrants i les dones ens veiem afectades amb major gravetat. A més, a més, les dones patim la doble i triple jornada fent compatible el treball productiu i reproductiu. Sobre nosaltres recauen, principalment, les tasques de cura i d'atenció a les persones, tasques que no són considerades socialment.

En lloc d'anar cap al repartiment de les hores de treball disponibles entre tots i totes per reduir la jornada laboral i dirigir la producció a una finalitat social, el treball sota les lleis de mercat obliga a una explotació cada cop més brutal.

Les dones treballadores s'insereixen en el mercat laboral en una situació de desigualtat (major temporalitat, contractes a temps parcial, salaris baixos, etc.) respecte a l'home; d'acord amb un estudi recent, la dona a l'Estat espanyol cobra de mitjana, a l'empresa privada, la meitat que l'home.

Els empresaris rebutgen contractar dones en edat fèrtil o les acomiaden per evitar el període de maternitat. Segons un estudi recent, el sector privat expulsa les dones del mercat laboral a partir dels 28 anys. A les dones majors de 45 anys se'ls ofereixen jornades reduïdes amb el pretext que serveix per autorealitzar-se i treballar fora de casa, però no per subsistir. La inserció de les dones en sectors productius fortament feminitzats (hostaleria, neteja, comerç, telemàrqueting, etc.) fa que la reivindicació dels seus drets sigui dèbil, ja que no tenen tradició sindical combativa pel tipus de sindicalisme existent, centrat a les grans empreses, amb concentració de mà d'obra majorment masculina.

La deslocalització i el tancament d'empreses s'estan produint en sectors industrials també fortament feminitzats, com el tèxtil i l'electrònica, amb el suport, no reconegut però real, de les grans centrals sindicals (CCOO i UGT) i l'acceptació dels diferents governs, inclòs el tripartit, que ens intenta convèncer que no hi ha res a fer, i fins i tot ajuda a deslocalitzar. N'és un exemple la situació de les treballadores de Miniwat que amb més de 45 anys s'enfronten a l'acomiadament.

L'Estat referma la càrrega de l'obligació social sobre les dones amb les tasques domèstiques i d'atenció a les persones (nenes i nens, malaltes i malalts, gent gran) per la contínua retallada de la despesa social i la privatització dels serveis públics, que encareixen el seu ús en mans privades (l'usarà qui tingui per pagar). La Constitució Europea promou aquestes privatitzacions.

Les dones treballadores immigrades, a més de patir com la resta d'immigrants la Llei d'estrangeria, tenen una situació d'explotació més acusada per la seva inserció en el mercat laboral en sectors encara més precaritzats i aïllats, com són el treball domèstic i d'atenció a les persones i la prostitució. Davant la violència de gènere, són més vulnerables per la Llei d'estrangeria.

La Llei integral contra la violència de gènere és el resultat de molts anys de lluita feminista de classe. Tanmateix, ens preocupa la seva desviació penalitzadora, molt centrada en el càstig al maltractador i amb poc accent en la prevenció i les polítiques socials que acompanyin les dones a fer els passos necessaris.

Manifestem el nostre profund desacord per l'absència de denúncia a la violència estructural del sistema capitalista, que impedeix el desplegament autònom de les dones i les situa en un pla de desigualtat social respecte als salaris, pensiones, prestacions socials. Un milió i mig de vídues espanyoles sobreviuen amb una pensió més baixa que els 513 euros del salari mínim. Tampoc posa fre a la utilització de la violència masclista com a arma de tortura per part dels aparells repressius.

Les dones treballadores hem de lluitar en el si dels sindicats i en la direcció d'aquests, com a eina d'intervenció per aconseguir la igualtat de drets socials i laborals.

Organitzem-nos, lluitem i prenem la paraula.

Participem a les manifestacions i actes del 8 de març dels nostres barris, ciutats i pobles.

L'Ajuntament de Reus prohibeix la llibertat d'expressió a la CGT

Federació Comarcal de la CGT del Baix Camp-Priorat

La Regidoria de Via Pública de l'Ajuntament de Reus ha imposat una sanció de 700 euros a la Confederació General del Treball de Catalunya per la suposada col·locació de diversos cartells fora dels espais autoritzats per ferho. I diem "suposada" perquè ni la Guàrdia Urbana va veure i identificar cap afiliat del sindicat enganxant els cartells ni el sindicat té constància que cap afiliat o afiliada els enganxés.

Des de la CGT som conscients que no s'ha d'enganxar propaganda pels carrers de la ciutat amb la intenció d'embrutar de la mateixa manera que l'Ajuntament de Reus hauria de ser conscient que en els últims anys ha eliminat pràcticament tots els espais i cartelleres per enganxar-hi propaganda ciutadana que havia col·locat fa uns anys, després d'una intensa campanya de les entitats de la ciutat, entre elles dos dels partits de l'actual equip de govern tripartit. És per tant un fet real que en aquests moments no hi ha a Reus espais per a propaganda ciutadana i que és responsabilitat de l'Ajuntament que això sigui així, i per tant, que de forma continuada, s'enganxin cartells en llocs no autoritzats.

Davant l'obertura de l'expedient sancionador, tant des de la Federació Comarcal Baix Camp-Priorat com des del Secretariat Permanent de Catalunya de la CGT s'han presentat diverses al·legacions que han estat sistemàticament rebutjades. A més, el tinent d'alcalde de Via Pública, Eduard Ortiz, s'ha negat a atendre de forma explícita, a través de la seva secretària, totes les trucades que des de la CGT s'han realitzat per parlar amb ell d'aquesta qüestió. Per tant, després de veure com s'ha desenvolupat el tema, i conscients de l'animadversió que l'Ortiz sent vers la nostra organització, com ja ha manifestat públicament en diverses ocasions, només podem interpretar aquesta sanció com un cas clar de repressió sindical, de persecució política i de limitació de la llibertat d'expressió contra la CGT per part de l'Ortiz, el qual s'aprofita del poder que li atorga el seu càrrec de tinent d'alcalde de Via Pública per fer que l'expedient sancionador en qüestió tiri endavant contra una organització que sembla que el resulta especialment molesta. Per això des de la CGT de Reus us demanem que us solidaritzeu amb nosaltres enviant escrits de protesta a: Eduard Ortiz, tinent d'alcalde de Via Pública de l'Ajuntament de Reus, per correu electrònic a eortiz@reus.net, per fax al 977 759 688 o bé omplint el formulari que hi ha a la seva pàgina web www.reus.net/viapublica/area/bustia/bustia.php.

OPINIÓ: Cal una nova política de gestió dels residus a Catalunya per resoldre els conflictes territorials

Contra el frau democràtic i ambiental

Les plataformes i col·lectius que treballem per una gestió dels residus respectuosa amb el medi ambient i la qualitat de vida de les persones, proposant alternatives i defensant-nos de les agressions ocasionades per la deficient gestió dels residus a Catalunya, i aportant solucions als conflictes concrets, per mitjà de la Plataforma Cívica per la Reducció dels Residus i la Federació d'Ecologistes de Catalunya, volem manifestar el nostre desencant pel que s'està fent des del Govern de la Generalitat de Catalunya i concretament denunciar la política de continuïsme del Departament de Medi Ambient i Habitatge en la gestió dels residus, en l'aprofundiment de la crisi dels conflictes dels residus en els diferents territoris del pais heretats de l'antic govern, i la criminalització dels moviments ciutadans de defensa del territori, el medi ambient i la salut.

Denunciem que no s'està aplicant una nova política de gestió de residus a Catalunya tal i com es va comprometre el nou Govern de la Generalitat i que tampoc s'està fomentant adientment ni la participació ni la complicitat de la societat civil en la resolució dels problemes:

1) No s'han assolit els objectius de prevenció i recuperació de residus contemplats en la Llei Reguladora ni de les obligacions comunitàries en matèria de residus. Els residus continuen augmentant i els resultats de recuperació de residus és penosa (el 18'8% dels residus municipals).

-No s'apliquen polítiques de prevenció i reducció de residus, ni de producció neta. En les revisions dels Programes de gestió de residus no es marquen objectius quantitatius i qualitatius, ni plans amb calendaris concrets de reducció de residus.

-No es penalitza la generació de residus innecessaris mitjançant instruments com taxes o limitacions per alguns productes i envasos d'usar i llençar o de productes de consum perillosos.

-No s'apliquen cànons pels residus industrials.

-No s'obliga als municipis i comarques mandroses a aplicar la Llei reguladora i a aplicar plans seriosos de recollida selectiva que eviti l'abocament i la incineració.

-No es prioritzen les instal·lacions de tractament preventiu per sobre de les de tractament finalista (gravant la incineració com a mínim al mateix nivell que l'abocament, etc.).

-S'aposta principalment pel tractament de la fracció de rebuig o resta (residus que van a tractament finalista) quan s'hauria d'apostar seriosament per la recollida selectiva en origen i la bona selecció a partir de la participació ciutadana, posant tots els mitjans i recursos.

2) No es planteja un debat amb informació clara sobre la fiscalitat dels residus. Recordem que això depèn del model de gestió que les administracions planifiquen. Aquest mal model l'acaba pagant la ciutadania mitjançant unes taxes d'escombraries cada cop més cares que no sempre es dediquen a la millora de la gestió de residus. Denunciem que moltes vegades serveixen per tapar altres forats de les arques municipals i de la seva mala gestió.

3) No s'apliquen els principis de territorialitat: Ni proximitat, ni descentralització ni suficiència de les instal·lacions de tractament tal com estableix l'estratègia europea (...)

4) S'està mantenint la política del foment de la incineració (...)

5) No es compta amb la participació ciutadana: es proposen comissions de seguiment o reunions entre les parts però les decisions es prenen a un altre lloc continuant amb la política dels fets consumats. No s'ha practicat la transparència informativa ni la participació activa de la societat civil basat en principis d'aprofundiment democràtic; ans a la inversa, s'han criminalitzat els moviments ciutadans opositors.

6) No es resolen satisfactòriament els conflictes existents al territori i se'n creen de nous: aquests conflictes són heretats de l'etapa anterior però se'ls aplica la mateixa política que en d'altres casos com per exemple el túnel de Bracons. Alguns d'aquests projectes encara es podrien aturar. Per tot això denunciem que el Departament de Medi Ambient i Habitatge no està complint els seus compromisos davant de la ciutadania d'aplicar una nova política de gestió dels residus a Catalunya.

Okupacions i desallotjaments durant l'any passat

Oficinaokupacio@sindominio.net

Per fer un balanç complet de l'any que ja s'ha acabat, des de l'Oficina d'Okupació s'ha fet un llistat de les cases okupades durant l'any passat i de les cases que van ser desallotjades.

En aquesta llista, s'ofereixen les cases okupades que ho han estat durant aquest passat 2004, amb la data de l'okupació; si inclouen una segona data, aquesta correspon a la data en què va ser desallotjada.

Si veiem el llistat general de cases okupades i desallotjades ens podem fer una idea més precisa de la importància edl moviment contra l'especulació i per un altre model de vida que ja suposa l'okupació. Si veieu que en falta alguna o alguna de les dades no és correcta envieu un correu a oficinaokupacio@sindominio.net

Okupada Desallotjada Kasa
01/01/04 Boné
01/01/04 Kasa Nostra
01/01/04 La Kamorra
01/01/04 El Kaleidoskopio
03/01/04 Casal Miquel Martí i Pol
04/01/04 19/10/04 2 Miles de Viviendas
11/01/04 Tres Creus
18/01/04 18/11/04 L'Hortet de Santa Eulàlia
20/01/04 Kanasúngana
12/02/04 Can Barba
14/02/04 06/05/04 Malakasa
14/02/04 06/05/04 Matadero
21/02/04 La Makabra
22/02/04 04/08/04 Kan Parra
26/02/04 26/02/04 Obús
01/03/04 01/04/04 Obús II
01/03/04 12/05/04 Vivenda
08/03/04 Espai Alliberat
27/03/04 Akí Me Planto
01/04/04 La Casa de Praga
04/04/04 La Banka Rota
23/04/04 27/04/04 Kan Boketes
13/05/04 El Palauet
14/05/04 Can Canyadell
15/05/04 Can Bernades
26/05/04 El Keo
27/05/04 La Fera de Gràcia
31/05/04 Vivenda
04/07/04 Vallespir
10/07/04 L'Estella
31/07/04 La Borde
06/08/04 La Butik
06/08/04 La Zarzuela
07/08/04 12/08/04 La Venganza
07/08/04 Vivendes
03/09/04 Fracaso Escolar
03/09/04 La Gàbia
07/09/04 Queer
14/09/04 28/09/04 3 Miles de Viviendas
27/09/04 4 Miles de viviendas
07/10/04 13/12/04 Bip Bip Bar
16/10/04 Can Calet
22/10/04 La Paya
25/10/04 Ruina Amàlia
28/10/04 29/10/04 CSO
29/10/04 Waterloo
01/11/04 Las Vecinas
03/11/04 Ateneu Popular Eixample
20/11/04 Vivendes
21/11/04 CSO Vilanova
30/11/04 Kan Disaster II
04/12/04 Vivenda
04/12/04 Nou Pati Blau
07/12/04 Las tres Marias
09/12/04 09/12/04 Vivenda
09/12/04 El Quinto Coño
11/12/04 Vivenda
27/12/04 Tak Majal
29/12/04 Monturiol

59 okupacions, 14 desallotjades

Jo no competeixo

Xabier Gracia,
Seminari d'Economia Crítica Taifa

-Això és sang?
-No, és carbó. En porto tant al cos per escalfar-me fins a la meva mort.
"Germinal"

En el centre dels debats econòmics que es desenvolupen en l'actualitat hi ha la qüestió de la competitivitat. Les solucions que proposa el discurs neoliberal i l'esquerra reformista per afrontar els nous reptes sorgits del procés d'internacionalització del capital passen per la millora de la productivitat i aconseguir, així, una millor posició competitiva en la divisió internacional del treball.

La competitivitat és un virus ideològic. Si s'accepta la seva lògica s'està perdut. L'aprovació de la necessitat de ser competitius porta implícita l'acceptació de la manera de producció capitalista. S'interioritza fins al més profund de la medul·la ideològica l'essència del capital i l'obrer assumeix com a pròpia la necessitat d'incrementar l'explotació del seu treball. Una vegada inserit en el discurs sobre la competitivitat, no es qüestionen els fonaments del capitalisme. Aquests queden a un marge i limiten l'abast de la crítica. El debat pretén establir una aliança contra natura entre el capital i el treball. En aquest marc, el treballador accepta de forma fatalista les conseqüències del caràcter expansiu del capital. Els efectes de la mobilitat internacional del capital i les seqüeles que es deriven s'interioritzen com a forces naturals contra les quals no hi ha lloc per a la resistència. El capitalisme, com a relació social de producció, es presenta al treballador com un ens que té propietats físiques i inexorables. El capital es vesteix amb les propietats de la matèria i s'objectiva de tal manera que al treballador no li queda una altra solució que acceptar submissament la seva lògica.

En l'últim període, el capital ha intensificat la lluita amb el treball per la prolongació de la jornada laboral. Aquesta necessitat imperiosa d'augmentar l'extracció de plustreball mitjançant el mecanisme de la plusvàlua absoluta s'ha portat a terme gràcies a l'acceptació per part de la burocràcia sindical del discurs de la competitivitat. A França i a Alemanya els líders sindicals han acceptat sense combat l'extensió de la jornada laboral sense increment salarial com a mal menor per poder ser competitiu en el mercat mundial. El perill de deslocalització s'està utilitzant com a argument disciplinari de la força de treball sense trobar resposta davant el desarmament ideològic del reformisme d'esquerres. La imatge és terrible: els treballadors assumint com a pròpia la seva degradació salarial amb la finalitat última de garantir-se les seves condicions d'explotació. En aquest context es fa palpable que la classe treballadora sense el desenvolupament de la seva consciència no és més que carn de canó per a l'explotació. És una massa incoherent i inconnexa d'individus i no es pot constituir en agent social transformador. El seu espectre polític es redueix fins al mínim i les seves condicions de vida i els elements civilitzadors que comporten queden soscavats.

Que la producció s'articuli a través del mecanisme del mercat i de la competència del capital sorgeix del caràcter privat dels mitjans de producció. La propietat privada dels mitjans de producció implica necessàriament la no-propietat dels treballadors. Els productes del treball s'han d'emancipar de la força de treball i oposar-se al treballador com una força hostil: "els productes dels obrers, convertits en poders autònoms, els productes com a dominadors i compradors dels seus productors". En conseqüència, el treballador solament pot vendre la seva força de treball al propietari del capital si vol garantir-se les seves condicions d'existència. En aquesta venda entra en competència amb la resta dels treballadors que estan en la seva mateixa situació, és a dir, privats dels seus mitjans de subsistència. Per tant, el primer que hem de qüestionar-nos és el caràcter privat dels mitjans de producció i l'antagonisme que sorgeix entre el potencial productiu de la societat i els límits que li imposen les relacions socials de producció. La pregunta que hem de fer-nos no és quines estratègies cal seguir per millorar la competitivitat, sinó per què el treballador ha de vendre la seva força de treball al capitalista per poder existir. Per què la producció ha de ser intervinguda per al benefici i per a l'extracció de plustreball? Per què els productes del treball s'enfronten al treballador com a propietat privada del capital?

La competència entre capitals privats en la seva batalla pel benefici suposa un enorme malbaratament de recursos. En contra del dogma ortodox que canta les lloes de la competència (amb el monopoli de la propietat, és clar) hem de qüestionar l'existència mateixa de la propietat privada com eix vertebrador del procés productiu. A la competència capitalista, a aquesta guerra de tots contra tots, hi hem d'oposar la cooperació socialista de la producció social.

Però a més, el debat sobre la competitivitat ha de situar en el centre l'objectiu i les conseqüències de l'increment de la productivitat del treball. Precisament, l'increment de la productivitat és l'alternativa que proposa el reformisme d'esquerres per competir amb els baixos costos salarials de països com Xina. Les seves propostes passen per incrementar la productivitat del treball augmentant el coeficient cabdal-treball i invertint en desenvolupament i investigació. En termes marxistes, es tracta d'incrementar l'extracció de plusvàlua relativa elevant la composició orgànica del capital. Això equival a incrementar la taxa d'explotació. El discurs reformista no es qüestiona en cap moment que els increments en la productivitat del treball siguin apropiats pel capital. En abordar la innovació tecnològica com un element neutral de la producció s'accepta de manera implícita la confiscació dels seus beneficis per part de capital. És important ressaltar que la reducció de la jornada laboral no ha tingut la seva contrapartida en els enormes increments de la productivitat del treball de les últimes dècades. El desenvolupament tecnològic i la productivitat que aquest implica s'han posat al servei del capital i han servit per encadenar el treballador a la màquina i incrementar la seva explotació.

Vol dir això que s'ha de menysprear la lluita per la defensa dels llocs de treball i per la conservació de les condicions laborals? Ni de bon tros. No obstant això, com ens va recordar Rosa Luxemburg en la seva "Reforma o revolució": "La lluita sindical es converteix, gràcies als processos objectius de la societat capitalista, en una espècie de treball de Sísif". És per això, que aquestes lluites s'han d'encadenar a l'objectiu últim de la transformació social i ha de quedar ben clar el caràcter temporal que, necessàriament, assumeixen les reformes sota el capitalisme. El que la classe obrera aconsegueix arrabassar a la burgesia quan la correlació de forces li és positiva aquesta li ho pren quan aquest equilibri de força s'altera novament a favor seu. Reprenent les paraules Rosa L.: "El socialisme no es deriva automàticament i sota qualsevol circumstància de la lluita quotidiana de la classe obrera. És resultat solament de les contradiccions cada vegada més agudes de l'economia capitalista i de la convicció, per part de la classe obrera, de l'absoluta necessitat de la seva abolició per mitjà d'una revolució social. Si es nega el primer i es rebutja el segon, com fa el revisionisme, es redueix el moviment obrer a simple sindicalisme corporatiu i a reformisme social, el que per la seva pròpia dinàmica acaba conduint, en últim terme, a l'abandonament del punt de vista de classe".

El desenvolupament de les forces productives està encotillat per la propietat privada dels mitjans de producció i pels límits que estableix l'existència de l'Estat nacional. D'aquests dos elements es dedueixen quins són els objectius del moviment obrer per superar la manera de producció capitalista. En la seva lluita contra el capital, els treballadors han de tornar a aixecar la bandera de l'internacionalisme proletari.

Una de les conseqüències més pernicioses del discurs sobre la competitivitat és enfrontar els treballadors en línies nacionals. No hem de permetre cap tipus d'aliança interclassista amb les burgesies nacionals. Per això és necessari desemmascarar el discurs que pretén vincular els interessos del capital nacional amb els interessos del treball i qüestionar els fonaments més profunds del capitalisme

Crida a la mobilització per una escola pública, laica i de qualitat

Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

La Federació d'Ensenyament de la Confederació General de Treball, davant l'actual situació del sistema educatiu i davant els plans del PSOE pel sector educatiu, fa les següents proposicions:

1-Crida a la mobilització i participació en defensa de l'escola pública, laica i de qualitat

Davant les proposicions del Ministeri d'Educació entorn del futur del sistema educatiu, la CGT, de la mateixa forma que els sectors progressistes del sector de l'ensenyament, que entenen l'educació com un servei públic i al servei de la compensació de desigualtats, pensa que hem de mobilitzar-nos ja que l'existència d'una escola pública laica i de qualitat no està garantida enfront del model d'escola elitista, classista, confessional i privada per la qual sí s'estan mobilitzant els sectors conservadors de la societat. CGT adquireix el compromís de participar en aquest debat social per contribuir a l'enriquiment del model futur de sistema educatiu i defensar l'escola pública.

2-L'escola pública necessita un finançament del 6% del PIB

El Pressupost d'Educació ha de créixer fins al 6% del PIB i per a això no han de derivar-se diners públics per a subvencionar a l'ensenyament privat. A més, la privatització de l'educació s'està associant a l'especulació urbanística ja que l'educació pública no està sabent o no està volent arribar als nous nuclis urbans i s'està quedant reduïda a l'escolarització dels sectors socials més desfavorits i als immigrants mentre que les noves construccions escolars són privades.

3-La pública ha de ser laica

La ciència i la religió representen visions antagòniques del coneixement. Així, mentre la ciència genera pensament crític i llibertat de consciència, la religió adoctrina i provoca un acostament dogmàtic al coneixement. En qualsevol cas, l'espai públic ha de ser laic, aconfessional, plural, tolerant, mentre que el fet religiós ha de pertànyer al món del privat.

4-Avui l'escola pública és precària

El 25% de la plantilla del professorat en centres públics és interí i això significa, inestabilitat de plantilles, precarització de drets laborals, disminució de la qualitat. S'estan privatitzant els serveis de neteja, menjador, transport, activitats burocràtiques, extraescolars, etc. el que representa pèrdues salarials, major explotació i empitjorament del servei. La CGT defensa l'adopció de mesures que dignifiquin el servei públic educatiu i permetin l'educació pública, laica i de qualitat.

Dinamita de cervell

Jaume Perich, dibuixant i més

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Entre el 14 de desembre del 1994 i el 13 de gener del 1995, el Col·legi de Periodistes de Catalunya va organitzar a la seu de Barcelona una exposició dedicada al dibuixant i humorista Jaume Perich.

Amb un text de presentació del periodista Iván Tubau que es titulava "Carn crua sota el maquillatge", el mateix Perich va recopilar i ordenar personalment els continguts de la mostra.

Pocs dies després de tancar-se l'exposició, l'1 de febrer de 1995, Jaume Perich moria sobtadament als 53 anys d'edat. El 17 de febrer, l'exposició original es presentava de nou al Palau de la Virreina de Barcelona, conjuntament amb "El Periódico de Catalunya" i amb l'aportació d'altres dibuixants i humoristes que s'afegien així a l'homenatge pòstum al col·lega desaparegut.

Des d'aleshores la mostra "Homenatge a Perich" no ha parat de viatjar i ha estat, entre d'altres llocs, a Tarragona, Sant Hilari Sacalm, Girona, a la festa de "Treball", a Premià de Mar, Sabadell, Sant Feliu de Llobregat, Cornellà, Castelldefels, Vilafranca, Viladecans, Vilanova i la Geltrú, Vilanova del Vallès, Sant Vicenç de Castellet, Igualada, el Masnou, Arenys de Mar, Madrid, Sevilla, Llançà, l'Ametlla del Vallès, Òdena, Vic, Ripollet i Caldes d'Estrac.

Ara, deu anys després de la seva mort, el Col·legi de Periodistes de Catalunya vol recordar novament la figura de Perich recuperant aquella darrera exposició que el company dibuixant i humorista va realitzar amb especial cura i il·lusió.

L'exposició romandrà oberta fins al 8 de març, de dilluns a divendres de 10 a 14 i de 16 a 18.30h, a la sala d'exposicions del Col·legi de Periodistes, a la Rambla de Catalunya, 10, pral.

Exposició sobre Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna a Lleida

Fins al 20 de febrer, es va poder visitar a Lleida, al Cafè Teatre de l'Escorxador, l'exposició sobre Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna que va organitzar la CGT de Ponent i el Fòrum Social per l'Educació de Lleida.

En el fullet anunciador de l'exposició es podia llegir: "Francesc Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna han estat un punt de referència del nostre moviment obrer i de la nostra recerca de camins de democràcia i llibertat. També dels nostres afanys per trobar fórmules pedagògiques que ens permetessin de superar camins eixorcs i massa fressats. Oblidar coses com aquesta és caure en una barbàrie "alfabetitzadora".

En aquest sentit, l'exposició va voler ser un recordatori i alhora una promesa de les possibilitats de l'acció humana guiada per uns ideals d'igualtat, solidaritat i justícia".

Dones sindicalistes

Francesca Saperas Miró Barcelona, 1851 – 1933

Antonina Rodrigo

El 1869 contrau matrimoni amb Martí Borràs Jover, sabater, un dels primers internacionalistes, fundador amb Emili Hugas de La Justícia Humana (1886) i Terra i Llibertat (1888-1889). Per mitjà del propagandisme Francesca assumeix la militància activa. Dels deu fills que té, només en sobreviuen cinc nenes. Dona responsable i solidària, converteix casa seva en un centre d'acollida. El 1889, en solidaritat amb els obrers i obreres alemanys en vaga, s'organitza un gran míting a la plaça Catalunya que no s'arriba a portar a terme perquè la policia detén els membres de l'organització. Sense cap raó detenen la família de Francesca. El 1893, Paulí Pallàs atempta contra el general Martínez Campos, Pallàs mor afusellat i un venjador embogit llança una bomba al Liceu de Barcelona en plena actuació; l'atemptat desencadena una repressió ferotge. Un dels detinguts és el company de Francesca, que no pot resistir tanta injustícia i se suïcida. Més tard, Francesca, unida a Ascheri Fossatti també afusellat a Montjuïc, és detinguda amb la seva filla i les dones d'uns altres condemnats. Obliguen els reus a casar-se i a batejar els seus fills i filles condició que posa Beneficència per poder-los recuperar de l'asil on els havien tancat. Alliberen Francesca però la condemnen a ella i a les seves filles a l'exili. L'acullen a França, que és el centre de la campanya internacional en favor dels processats de Montjuïc. Quan torna, casa seva esdevé novament un refugi per a persones necessitades. Francesca Saperas, companya i col·laboradora de Teresa Claramunt, és un símbol de lluita obrera.

Text publicat al Calendari de dones sindicalistes 2005 editat per l'Institut Català de la Dona.

> CONTRAINFORMACIÓ

Neix una ràdio de dones, Ràdio Paca!

Des del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison s'ha anunciat el naixement d'una ràdio, Ràdio Paca, una ràdio associativa de dones, oberta i participativa, que vol esdevenir un espai de representació i difusió de les idees i les accions de les dones, un altaveu del moviment de dones que contribueixi a la creació i manteniment d'un discurs en femení basat en el diàleg i la diversitat.

Són molts els motius que han impulsat a la creació d'aquest nou espai de comunicació. La poca visibilitat i presència de les dones i dels moviments feministes en els mitjans de comunicació tradicionals n'és un molt important, però no l'únic. La seva idea és animar els moviments de dones que mostrin les seves formes de resistència, les seves accions i tot el seu saber i els seus coneixements i donar-los a conèixer a tothom.

Des de la nova ràdio, es vol crear aquest espai entre totes, anar més enllà de la dicotomia d'emissora i receptora i fer possible que totes les dones esdevinguin productores del medi radiofònic tot i que no tinguin cap coneixement previ de ràdio. Entenen la comunicació com una eina per a la transformació social, i per això cal que totes les dones s'apropiïn de les eines necessàries per poder ser protagonistes de les seves veus i accions creant opinió, reflexió i un diàleg constant, exercint el seu dret a la comunicació.

Es vol crear un model de ràdio participatiu i que doni cabuda a la pluralitat d'identitats, veus, pensaments, accions i presències de les dones al món. Entenen la comunicació participativa com un procés circular on es valora sobretot el procés i no el producte final i on les dones s'apropien de la seva paraula, sovint silenciada o ignorada, en un procés d'empoderament.

Radio Paca s'estrena el 8 de Març i es proposa com a primera experiència per crear la dinàmica de la ràdio, la de fer una emissió en directe per Internet.

Per aconseguir més informació cal adreçar-se al Centre de Cultura de Dones per e-mail o bé per telèfon: Edifici F. Bonnemaison, c/Sant Pere més Baix, núm. 7, 2a planta, 08003 Barcelona, tel. 93 268 42 18, fax 93 312 14 32 ccd@bonnemaison-ccd.org i www.bonnemaison-ccd.org.

El Triangle celebra els quinze anys

La publicació "El Triangle" ha arribat als quinze anys als quioscos de Catalunya. En l'actualitat, la publicació s'ha envoltat d'un nombrós grup de publicacions i suplements ("La Pau", "Userda", "Tourismes", "Tria Cultura") i és un dels pilars inqüestionables de la trobada entre els moviments socials i la resta de l'esquerra, des de la més institucional a la més alternativa. Que no pari la crítica ni la incòmoda feina de dir la veritat. Per contactar amb ells, a redaccio@eltriangle.info

FELIP CORTIELLA (1871-1937)

Un dramaturg llibertari fidel a la llengua (1)

Joan Rocamora

Parlar de Felip Cortiella, com en tants altres casos, és parlar de la desmemòria històrica. És per això que des del "Catalunya" intentarem esbossar una breu biografia d'aquest autor i del seu temps, a través de diversos articles, que sempre seran una minsa i breu aportació mentre no s'estudiï i divulgui com cal la figura d'aquest activista llibertari, caixista d'ofici, dramaturg i poeta.

He sabut que recentment que Felip Cortiella havia tingut un carrer a Barcelona amb el seu nom, durant el breu període de revolució i resistència a l'agressió feixista de l'anomenada Guerra civil. Cortiella morí l'any 1937. El 16 desembre de 1937, l'Ajuntament de Barcelona inagurava una placa amb el seu nom on actualment és el carrer dels Àngels. Fou un temps que els carrers de Barcelona dugueren noms en homenatge com Manuel Gonzàlez Alba, plaça Francesc Ferrer i Guàrdia o carrer Farga Pellicer, que foren substituïts a l'ocupació franquista pels de Ros de Olano, Bisbe Urquinaona o Sant Pau respectivament. La desmemòria, com podem veure, té uns orígens violents de la mà de la repressió feixista. Que actualment s'hi perpetua, acompanyada també per la incapacitat col.lectiva de preservar la nostra identitat i el nostre passat.

Aquesta desmemòria històrica, que elimina del mapa tot allò que no resulta políticament correcte per al règim, i que tot sovint duem inoculat nosaltres mateixos com un llast que forma part de la nostra ideologia, afecta pel que fa al cas aquest autor, però també una inacabable llista d'exemples que resten soterrats en l'oblit. Per escarni de totes i tots aquells lluitadors que van donar la vida per moltes de les conquestes socials, drets i llibertats de què encara gaudim. I per vergonya nostra, que no hem sabut ampliar o mantenir moltes d'aquestes conqueses polítiques i socials, i perquè no hem sabut ni tan sols preservar la memòria d'aquestes persones, autèntics motors de la nostra història.

Felip Cortiella, un autor "menor" de la literatura catalana, no és un bolet que sorgeixi com una raresa al tombant dels segles XIX-XX. La seva persona i la seva obra beuen d'una saba cultural i política anteriors, que podem situar als inicis del segle XIX. Una tradició de resistència i contrapoder popular que tira per terra molts dels tòpics que

"Aquesta desmemòria històrica, que elimina del mapa tot allò que no resulta políticament correcte"

el bloc ideològic dominant ens han volgut fer empassar. Els ateneus obrers generaven la cultura i l'art més avançat entre les classes populars. El teatre era una arma de transformació social i d'agitació política. Les barricades i la violència política eren tan recursius i diaris com legítims entre la població.

Els tòpics encunyats per la ideologia conservadora es demunten en parlar només de trajectòries com les de Josep Robrenyo (1780-1838), actor i dramaturg, un precedent llunyà de Cortiella, si tenim en compte que a través del seu teatre combaté els posicionaments reaccionaris de la seva època, fet que l'obligava a esdevenir un pròfug reiterat.

O d'Abdó Terrades (1812-1856), company de fatigues revolucionàries de Joan Tutau (escollit democràticament en diverses ocasions alcalde de Figueres i "il.legalitzat" per la seva condició democràtica-republicana); l'obra dramàtica de Terrades es resumeix amb "Lo Rey Micomicó", una farsa antimonàrquica estrenada el 1838 a Barcelona. Fou perseguit repetidament per la seva militància republicana i les seves idees socialistes, especialment pels Mossos d'Esquadra, un cos especialitzat en la represssió política durant tot el segle XIX. I morí deportat pel general Zapatero a Medina Sidonia el 1855.

O bé de la trajectòria d'Alselm Clavé (1824-1874), del qual només ens ha arribat la seva faceta angelical de dignificador dels treballadors a través del seu activisme cultural i artístic: poc s'explica que el jove Clavé havia participat en accions de sabotatge de caràcter ludista. Molt poc s'ha parlat també de les nombroses obres teatrals d'agitació política durant els segle XIX a Catalunya. Obres títols com "Visca la Federal!" (1873), "Mai més monarquia!" (1873) i "Via fora sometent!" (1875) de Rossend Arús, "L'heroi de Martorell o el Noi de la Barraqueta" (1872) i "Visca el Poble sobirà!" (1868) d'Ermengol Marquès, "La policia secreta" (1868) de Conrad Roure, o l'obra anònima "L'honor valensià o en les barricaes" (1873).

Poc es coneix que des de les files republicanes i federals s'hi feien les primeres teoritzacions sobre l'alliberamet nacional: Josep Narcís Roca i Farreres (1834-1891) ja denunciava al seu "Ni franceses ni espanyols"(1886) la doble opressió que patien els catalans per part d'aquests dos estats, article que li costà un ordre d'empresonament.

Aquests tòpics també destaquen en l'obsessió de contraposar les lluites per l'emancipació social i el catalanisme durant la nostra història, tòpics i fixacions que tenen el seu origen en un intent de revisionisme maniobrat des del Noucentisme i des del lerrouxisme a la vegada, i que són uns discursos que actualment perviuen entre els opinadors oficials de l'"oasi català".

Felip Cortiella és fill d'aquesta tradició republicana, socialista i lliurepensadora que combinava la difusió cultural amb la voluntat revolucionària, la construcció d'un contrapoder popular amb el catalanisme, l'antibel.licisme amb l'amor a la natura, la defensa del matrimoni civil i l'amor lliure amb la lluita per l'emancipació de les colònies espanyoles. Noms com Josep Llunas, Rossend Arús, Cels Gomis, Eudald Canibell, Francesc Maria Bartrina, Pau Alsina, Baldomer Lostau, Antoni Pellicer, Rafael Farga Pellicer o Valentí Almirall faran possible que durant els primers anys del segle XX els treballadors i treballadores catalans tinguin una consciència de classe i de poble que van fer possibles moltes conquestes socials i polítiques. No és casualitat, doncs, que la lletra de l'himne nacional de Catalunya, "Els Segadors", fóra escrit per un sindicalista llibertari i tipògraf, com Cortiella, el 1895: Emili Guanyavents. Una de tantes dades que tiren per terra aquests tòpics imposats sovint per ignorància i més sovint amb mala fe.

Felip Cortiella mostra a la seva obra una fidelitat a la llengua i al país que ha volgut ser silenciada des de diferents àmbits, a qui no interessa conjugar la lluita pels drets socials i les llibertats nacionals. Ho deixa clar al llarg de la seva obra. El seu volum de poesies "Anarquines" (1908), conté el poema "A la llengua catalana", que esvaeix qualsevol dubte sobre el seu amor a la terra i a la llengua:

"Oh llengua estimada,/ llengua del meu cor!/ Qui no t'ha cantada/ no sab que és conhort! (...)
Gent ignoranta/ i altra gent vil/ junta't bescanta/ l'accent viril,/ tos mots precisos,/ ton fer roncar/ i bells matisos/ d'amistansar.
I altra gentota/ que't mima arreu/ et fa patriota/ per lo que'n treu;
contra uns que's diuen/ lliures i iguals..../ i am tu no viuen/ lleis naturals!"

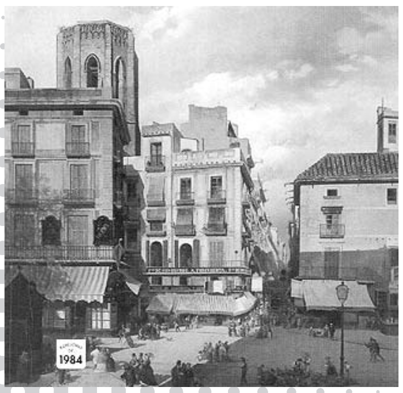

De quan les utopies coincidien en l'espai de Barcelona

Jordi Martí Font

Si el primer llibre signat per Mei M. Vidal i Ferran Aisa era una biografia del poeta anarquista, independentista i més "istes" Salvat Papasseit, el segon volum d'aquest fructífera col·laboració escrita és aquest "Camins utòpics", un llibre que podríem definir, utilitzant un vocabulari força actual, com una història àmplia i diversa dels moviments socials de la capital catalana de 1868 a 1888. Vidal i Aisa utilitzen, per a aquest objectiu, el viure quotidià d'un personatge que recorre aquella Barcelona de finals del segle XIX en la seva incorporació a l'edat adulta, Antoni Gaudí.

Gaudí i la seva peripècia vital serveix de llaç als autors per resseguir una àmplia nòmina de noms i corrents de pensament i d'acció que van dels àmbits internacionalistes a les primeres veus del Modernisme, de la Catalunya popular d'esquerres al primer catalanisme lligat als cercles federals, dels republicanisme a l'obrerisme organitzat primigeni, del món de l'art al de l'arquitectura i l'urbanisme.

El llibre compta amb un reguitzell de personatges que deambulen per una ciutat en transformació i que els agermana i els fa trobar més enllà de les tanques que els historiadors posteriors els han posat per tal de definir els seus corresponents objectes d'estudi. Hi són presents, a banda del mateix Gaudí, els cors de Clavé, la revista "L'Avens", personatges com Albert Llanas i el seu peculiar humor, Rossend Arús, Bartrina, Eudald Canibell, Ildefons Cerdà, Rafael Farga Pellicer, Valentí Almirall o Josep Llunas. Cada un d'ells en el seu ambient literari, obrer, ciutadà o de grup d'afinitat, però alhora junts i dibuixant un fresc de la societat barcelonina de l'època que ens permet entendre mínimament com es va afrontar el canvi que suposava la revolució industrial i les revolucions polítiques, com La Gloriosa, que van haver de viure la gent de final del segle XIX a Catalunya.

És aquest el moment en què l'efervescència social que es viu engega els moviments que al segle XX configurarien tota l'esquerra catalana i definirien les formes i les idees de la Catalunya popular.

D'altra banda, el llibre aconsegueix un bon ritme narratiu, tal com ja havien fet els dos autors amb la seva anterior obra, una virtut que per la informació que conté resulta principalíssima per entendre bé el que s'hi diu i no caure en l'avorriment que ens porti a abandonarne la lectura abans d'haver-lo acabat.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

FERMIN MUGURUZA
"XOMORROAK"

"Un tiesto difícil, de vida intensa"

Carlos Undergroove
(undergroove@mixmail.com)

Un grill argentí sense papers i una mosqueta acabada de néixer que començarà un viatge iniciàtic a la recerca de la seva mare junt amb aquest "il·legal" són els personatges que ens guiaran a traves d'aquesta historia i als que també acompanya musicalment Fermín Muguruza.

La vida en una torreta, una extrapolació al nostre món actual, un viatge divertit i pedagògic musicat per aquest incansable músic d'Irun. Aquest viatge comença quan Anartz Zuazua i Klaus Groten (ex baixista de Vómito Social) creen el guió de "Xomorroak, Bizitza Lorontzian" ("Bichitos, La vida en el tiesto) i donen vida a tota aquesta sèrie de personatges en un musical infantil. L'encarregat de posar la música i els ambients escollit és el sempre inquiet Fermin Muguruza, a qui, en paraules seves "...la idea em va sorprendre molt en un principi, però a la vegada m'excitava molt poder preparar alguna cosa dirigida als infants tenint en compta que portava anys convertint-me en un estudiós del gènere infantil actual per la quantitat de pel·lícules que havia arribat a visionar amb els meus dos fills i la meva deformació quasi professional una vegada més per la pedagogia". I ja tenim els dos ingredients principals d'aquesta història amb final incert. Una obra de teatre infantil amb uns valors educatius molt forts i un music per al que crear temes (musica i lletra) i ambients musicals sembla una cosa de nens (cosa que no arriva a ser del tot veritat). La coctelera es fica en moviment, el resultat: 14 temes entre cançons i ambients musicals, 14 registres que es mouen entre el raggamufin, la black music, el dub, el triphop, el drum&bass, el tango, melodies saltarines per fer gaudir els més petits i també els més grans, samplers rescatats per formar part d'aquesta història tan real, referències musicals creant una altra BSO, un nou concepte musical fruit de la infantil entremaliadura de Fermin capaç de convertir aquest estils musicals en una lliçó divertida i cultural, capaç de fer entendre als nens els singulars valors de l'obra amb musica per a adults.

El Cd, amb una presentació molt acurada, ve acompanyat dels textos de l'obra i en trobem 14 temes en euskera, els mateixos en castellà i diverses de les bases musicals com a "Xomorrokaraokea" per tal que els més petits en gaudeixin cantant els mateixos els textos.

Mirades, ecos i reflexos... del zapatisme

Text: **Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT.** Foro: **Dídac Salau.**

"Encara que estem mal fets, no estem acabats; i és l'aventura de canviar i de canviar-nos la que fa que valgui la pena aquest parpelleig en l'historia de l'univers, aquest fugaç caloret entre dos gels, que nosaltres som" E. Galeano, en el seu llibre "Patas Arriba" (1998)

No és que des de la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de CGT vulguem posar aquí i ara el món de potes enlaire, que també, com tampoc donar-li la volta a les seves crues realitats, que també, sinó que tot just pretenem cridar la teva atenció sobre un nou i peculiar llibre que acabem d'editar.

Es tracta de "Miradas, ecos y reflejos... del zapatismo a la utopía y viceversa", un llibre que neix dels acords de l'últim Ple Confederal de CGT al novembre de 2003, com part de la campanya que es va decidir desenvolupar durant tot l'any 2004 per commemorar i celebrar el 20i10 zapatista, és a dir, els vint anys de la fundació de l'EZLN (17-11-83) i els deu de l'aixecament armat dels indígenes en Chiapas (1-1-94).

Un llibre que s'aconsegueix gràcies a la solidaritat rebuda de qui en ell ha col·laborat, aportant el seu treball manual, intel·lectual i artístic, ja indistintament o a l'una en certs casos, per formar així un petit i humil però sincer, suficient i important ram de compromisos militants i personals vivències, sentiments, sensacions, enteniments... Un llibre si més no "curiós i extralimitat", amb mirades, ecos i reflexos d'allà i d'aquí, on es barregen relats verídics amb contes suposadament ficticis i poesies no menys utòpiques però igualment molt de veritat, així com fotos i dibuixos de vegades clarament identificats amb el zapatisme i unes altres també encara que descoberts des de l'íntima visió de qui ho interpreta...

Amb un total de 192 pàgines de les quals 60 son a tot color, en diverses formes literàries aquest llibre conté 38 textos escrits de 30 autors de distints llocs (Mèxic, Estat francès, Brasil i l'Estat espanyol), així com 82 fotografies, 17 dibuixos de major o menor grandària i una historieta o còmic de tres pàgines, també tot això de diferents artistes d'aquí, allà i enllà. Així mateix, entre altres "detalls" que s'hi pot descobrir, el llibre duu adjunt un DVD de 35 minuts amb imatges que acompanyen l'entrevista que sobre "Chiapas i el Zapatisme" vam poder fer el passat febrer de 2004 a Gloria Muñoz Ramírez (periodista mexicana, autora del llibre "EZLN. 20i10. El Fuego y la Palabra").

Tots els fons que es recaptin amb el llibre, que val 18 euros, seran destinats íntegrament a donar suport al projecte autogestionari d'un Hospital que el Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magón està construint en La Culebra, això és, en el cor de la selva Lacandona (a Chiapas, Mèxic), per poder donar el degut servei sanitari a les 112 comunitats en resistència que conformen el Municipi Autònom.

Fent més accessible el pensament de Roberto Freire

Lobonegro
(edurgentes@lasnegras.net)

Al Brasil és ben conegut Roberto Freire. Després de conèixer la presó, la tortura i la clandestinitat, pel seu passat guerriller contra la dictadura militar al Brasil (1964-1985) i després de molts anys d'exercir la teràpia psicològica, aquest anarquista militant va acabar escrivint novel·les i assaigs amb gran èxit al seu país. Precisament ara, Urgentes Ediciones (ap. 33134, Barcelona 08080, tels. 93 441 97 13 i 618 30 68 03) publica tres dels seus textos més coneguts: "Amar sin vergüenza", "Sin Tesao no hay solucion" i "Soma, terapia libertaria".

En la primera obra (de 224 pàgines), col·lecció d'assajos i alguna entrevista, l'autor explica detalladament el paper de la burgesia i de l'església en la formació de l'autorepressió constant que ens coarta, molts cops inconscientment, en la nostra vida quotidiana, que pensa com a alliberadora i llibertària. Roberto sosté que en la nostra quotidianitat, a vegades

és necessari, per mantenir la salut somàtica, la necessitat de produir escàndols, donar la nota o amar sense vergonya, i explica en la segona part d'aquest llibre les seves "vexacions" més importants al llarg de la seva vida.

El segon títol (de 224 pàgines) comença amb una investigació de com la joventut brasilera va transformar una paraula -'tesao'- que si en un principi significava únicament el desig sexual, l'excitació, després es va ampliar durant les dècades dels 60, 70 i 80 per incloure les emocions d'alegria i bellesa, sent ara part integral del vocabulari popular brasiler, significant el 'tesao' l'alegria, la bellesa i el desig, tot alhora. I continua amb demolidores crítiques contra la burgesia i l'església, la psicoanàlisi i el marxisme, la prohibició de les drogues, contra el sacrifici.

Després d'algunes reflexions contra la idea general de felicitat i a favor de la bellesa i l'art, continua amb la seva teoria personal de la mutació genètica de la joventut cap a un altre ésser humà més lliure, plaent i ecològic. Després d'unes breus entrevistes que va donar a algunes revistes alternatives brasileres sobre el seu cicle professional i literari, acaba amb un manifest anarcoecològic. El segueix un apèndix obra dels editors d'aquesta obra en espa-nyol en què reflexionen sobre la necessitat de revitalitzar les persones anarquistes i autònomes per poder aconseguir canvis efectius i revolucionaris.

El tercer llibre que presenten Urgentes Ediciones és un petit fullet de 80 pàgines en què R. Freire i Joao de Mata expliquen detalladament la teràpia, o pedagogia, que va crear Freire ja fa gairebé 30 anys, en la qual utilitzant la Bioenergètica de W. Reich, la Gelstalteràpia de F. Perls, les pràctiques d'antipsiquiatria de D. Cooper i R. Laing, junt amb els anarquismes, pretén acabar amb les repressions psicològiques que la burgesia, l'escola i la família patriarcal, han instal·lat en la nostra ment i també el nostre cos.

Les tres obres parlen d'anarquia, no de les grans epopeies històriques, sinó de l'anarquia quotidiana, de les relacions llibertàries, o autoritàries, amb els nostres éssers estimats, la nostra família, amics, companys de treball, de l'autoritarisme quotidià en què es perden les grans idees i en què solem tenir por de la realitat més evident. Parla de la vida viscuda dia a dia, de les possibles conspiracions amb els nostres còmplices i de com poder enfrontar l'autoritat de l'Estat, de la cultura dominant, dels mitjans de formació de masses, amb el treball estúpid...

Llibres

"¿Qué pasó con los niños desamparados de la guerra?"

ENRIQUETA BORRÀS
Edició pròpia, per aconseguir-lo podeu trucar al tel. 93 221 61 27

Josep Llunas i Pujals

Potser el títol d'aquest llibre pot confondre el lector o lectora que hi arribi amb idees preconcebudes, ja que "¿Qué pasó con los niños desamparados de la guerra?" no és un estudi sobre els "nens de la guerra", sinó que és un recull de les vivències personals d'una d'aquestes nenes, l'Enriqueta Borràs, la companya Irma del Sindicat d'Espectacles de Barcelona de la CGT de Catalunya.

A través de 146 pàgines, Irma explica els primers anys de la seva vida a través de diversos indrets de Catalunya i del País Valencià, amb una mare tancada a la presó per les seves idees polítiques i sindicals i un pare absent. La seva és una vida amb monges, hospicis i, de tant en tant, cases de militants de la CNT que acullen la filla de la seva companya i li fan un lloc a casa seva perquè no es converteixi en una monja amb tant de contacte diví. Això mentre els companys militants no cauen en alguna de les ràtzies policials contra la xarxa confederal en la clandestinitat.

Es tracta de material de primera mà, viscut per la mateixa protagonista que ho narra amb una sintaxi personal però directa alhora, part d'una vida carregada de dades i interès per a una història general que es composa, com el mar, de moltes gotes d'aigua com les que aporta l'Enriqueta Borràs en aquest llibre.

"L'empresonament a Catalunya"

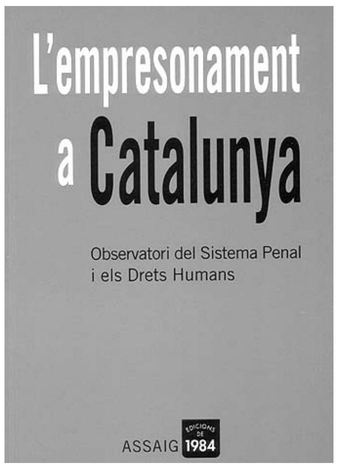

OBSERVATORI DEL SISTEMA PENAL I ELS DRETS HUMANS
Edicions de 1984, Barcelona 2004

Francesc Poblet

Fruit d'una recerca de més de dos anys efectuada per l'OSPDH (Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans) de la Universitat de Barcelona, aquest llibre ens presenta un estudi actualitzat del sistema penitenciari i de les presons a Catalunya.

S'hi analitza críticament el règim penitenciari vigent, que per altra banda s'incompleix reiteradament, i es repassen temes tan punyents com les condicions i la vida quotidiana a les presons, la salut i la mortalitat, les tortures i els maltractaments, el treball penitenciari, les drogodependències, etc. Tot plegat, ens presenta una situació escruixidora que té com a punt de partida la massificació a les presons, generadora per sí mateixa d'un llarg reguitzell de problemes. L'estudi conté el relat de sis casos de tortures i un apartat de conclusions, en què es detallen les situacions més greus i les actuacions que cal emprendre per canviar-les.

El text, malgrat la seva especialització, resulta força amè i llegidor, necessari per descobrir i comprendre algunes invisibilitats que succeeixen a casa nostra. Un llibre fet, amb el màxim rigor acadèmic, per una gent tan especialitzada com valenta, que no dubta a remoure la consciència del sistema amb l'afany d'eliminar algunes de les nostres vergonyes.

"Durruti en la revolución española"

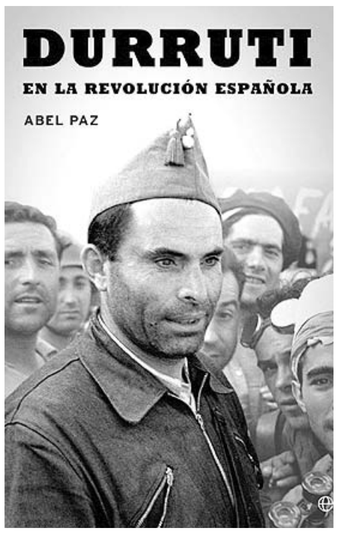

ABEL PAZ
La Esfera de los Libros

Jordi Martí i Font

La Esfera de los Libros ha reeditat en espanyol la biografía de Bonaventura Durruti que Abel Paz va publicar primer en francès en 1962 i que no poder veure la llum a l'Estat espanyol fins al 1978. Més de 700 pàgines en què fa una revisió exhaustiva de la vida de l'anarquista lleonès, la seva activitat revolucionària i la llegenda que el va envoltar tant al llarg de la seva vida com després de la seva mort.

El llibre va costar al seu autor més de vint anys d'investigació en biblioteques, hemeroteques i arxius. També va poder entrevistar companys i familiars del militant anarquista.

El relat resultant va ser escrit des d'un punt de vista molt diferent al de l'historiador o de l'acadèmic i tot i que aquest sigui una de les frases promocionals del llibre als anarquistes ens hauria de preocupar que sigui així.

Ens hauria de preocupar perquè Durruti i la resta de "caps" anarquistes, tal com l'organització CNT, han comptat amb una literatura bàsicament escrita des de i per a les files anarquistes.

En el cas de la CNT la cosa s'ha anat corregint després de les obres de Josep Peirats en què semblava com si la CNT fos la Mare de Déu baixada a la terra i reencarnada en organització per la pulcritud de la seva actuació, però ha costat. Una sèrie d'historiadors joves i no tan joves s'han encarregat de començar a posar al seu lloc la CNT des de posicions científiques i no subordinades al poder, ni a l'estatal ni al dels 'mandarins' anarquistes; seria el cas, per exemple, d'Anna Monjo i Eulàlia Vega, tot i que no són les úniques.

En el cas de Durruti i de la resta d'anarquistes destacats, però, tot i la documentadíssima obra d'Abel Paz, que no em cansaré de recomanar, ens falta una visió més acadèmica de les seves vides, ens falten unes biografies que puguin llegir les noves generacions sense arribar a la reconsagrada pregunta: I aquest Durruti no es va equivocar mai? Sempre ho va fer tot bé? Mentre les esperem, aquí tenim set-centes pàgines per devorar i per fer-se una idea de com va anar tot allò.

Vagi aquesta crítica en record de Ramon Pol, que ens en va prometre una per al "Catalunya" aprofitant la reedició del llibre i no ens la va poder fer arribar perquè la mort li ho va impedir mentre caminava pel Pirineu.

Revistes

L'ACCENT
Més pàgines i més notícies en la nova etapa remodelada de "L'accent", el periòdic quinzenal dels Països Catalans. laccent@laccent.info

CA LA DONA
Revista feminista de Barcelona vinculada a Ca la Dona, c/ Casp, 38, 08010 Barcelona, tel. 93 4127161, www.caladona.org

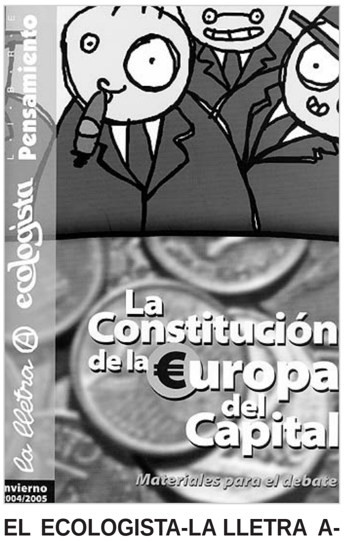

EL ECOLOGISTA-LA LLETRA A-LIBRE PENSAMIENTO.
Iniciativa de número monogràfic contra l'Europa del capital i els estats. A veure si l'aposta continua.

MUJERES PREOKUPANDO
Cada número és fet des d'un grup de dones diferent de l'Estat espanyol. El número set està preparant-se. preokupando7@yahoo.es

> IMATGES QUE PARLEN

'Zona roja", la recuperació de la memòria des de la televisió pública

Josep Estivill (josep.estivill@terra.es)

"Zona roja" és una sèrie documental que repassa la vida i l'experiència de la població de Catalunya, el País Valencià i les illes Balears durant el període de la guerra civil espanyola. S'emet pel Canal 33 tots els dimecres a les 22h i suposa la primera aproximació des de la televisió pública a l'esdevenir de la zona no sotmesa a Franco de 1936 a 1939 en anys de profunda revolució que va portar a trencar les estructures de poder mil·lenàries en el nostre país.

A la sèrie s'hi explica com a la guerra del 36 al 39, les diverses forces del bàndol diguem-ne que "republicà" van contraposar al poder feixista la visió d'un futur més just i, fins i tot, revolucionari.

A cadascun dels capítols de "Zona roja" s'exposen les diverses i complicades circumstàncies que van fer que un poble s'organitzés per aturar la involució política i social amb què la barbàrie feixista amenaçava la República i les conquestes socials. L'equip de la sèrie ha pogut tenir encara l'aportació de molts testimonis vius que van protagonitzar els anys de la guerra antifeixista; gent anònima que no estava disposada a sucumbir a la maquinària militar colpista i que va defensar la legalitat republicana i les conquestes de canvi social amb un gran esforç i posant la vida en perill.

L'equip de "Zona roja" ha enregirat tota mena d'arxius per buscar els materials: imatges i documents escrits, i això es nota en la sèrie. La recerca ha donat resultats positius, amb el descobriment, en arxius francesos, italians i d'altres punts, de filmacions fins ara no conegudes i de documents bàsics per comprendre millor la complexitat dels moments que es volen explicar. Les imatges i els testimonis encara vius volen donar a conèixer més a fons de quin tipus d'organització social es van dotar els republicans en la reraguarda i com es va avançar en la creació d'una nova societat que feia desenes d'anys que s'estava preparant.

A més, d'aquests valuosos testimonis, la sèrie inclou imatges gravades en diversos indrets de Mallorca, Menorca i Eivissa, així com València i Alacant. "Zona roja" vol ser un reconeixement als milers de persones que van viure i patir la guerra i, després, una bona part, també l'exili. I pretén ser un punt de referència d'una època convulsa que, sens dubte, ha determinat la vida de les generacions actuals.

IÑAKI RIVERA, DE L'OBSERVATORI DEL SISTEMA PENAL I ELS DRETS SOCIALS

'Cal potenciar polítiques socials per sobre de penals'

"La nostra recerca no és neutra sinó compromesa; aplicada a transformar el sistema penal"

> LA FRASE...

"Aquí la paraula "tortura" és muda, maleïda i no es pot ni pronunciar"

De 1990 a 1999, segons l'anterior govern, van morir més de mil persones a les presons catalanes, una cada tres dies, morts que per descomptat són invisibles per a la societat.

Text i fotos: **Francesc Poblet**
(www.lletres.org)

Iñaki Rivera és doctor en Dret, professor de la Universitat de Barcelona, autor i coordinador de nombrosos llibres i estudis sobre dret penal, i director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans.

-Quins objectius teniu a l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans?

-Bàsicament ens movem en tres aspectes: la recerca, la docència universitària i l'observació o inspecció, dins dels àmbits del sistema penal en particular i dels drets humans en general.

La nostra recerca no és neutra sinó compromesa; aplicada a transformar el sistema penal, les presons, però també altres àmbits com la immigració, els menors, el treball sexual, la justícia de proximitat, pensant que la universitat ha de tenir una actitud molt més compromesa de la que ha tingut fins ara. Pretenem analitzar els problemes socials, veure com els tracta el sistema penal, entrar a presons i comissaries, per després poder recomanar actuacions que puguin solucionar els problemes i, tot això, comunicar-ho a l'opinió pública. Volem fer visible el que és invisible. Nosaltres defensem un model de dret penal mínim. Pensem que tota la conflictivitat social no s'hauria de tractar a través del sistema penal sinó amb mitjans de política social. Quan parlem de dret i sistema penal estem parlant de la policia, dels jutges i de la presó, és a dir, dels instruments més greus que un estat té per tractar una conflictivitat social. No pensem que sigui el mitjà més adequat.

-Vols citar algun dels treballs que heu elaborat?

-Per exemple, hem realitzat una investigació sobre el sindicalisme penitenciari a Catalunya i hem denunciat l'existència de funcionaris ultradretans amagats a les files del sindicat majoritari UGT-presons. Hem detectat casos d'alguns que han anat a presons de Texas i que mostren la seva admiració per les polítiques més dures. Hem vist que els maltractaments no són anècdotes ni fets puntuals, corresponen a una estratègia de mà dura. Això és molt preocupant i no s'està fent res per canviar-ho. Teníem l'esperança que el nou Departament de Justícia faria una operació important de neteja d'aquests sectors i de moment només podem expressar la nostra decepció i desil·lusió perquè, per exemple, han arxivat les investigacions de les tortures a uns quaranta presos de Quatre Camins sense la identificació de cap responsable.

-Quan es parla de maltractaments i de tortures, pensem en l'Iraq o Guantánamo, però a Catalunya...

-Com dius, és molt conegut el que passa a Abu Graib o la situació dels presos polítics bascos, però sembla que aquí la paraula "tortura" és una paraula muda, maleïda i que no es pot ni pronunciar. Nosaltres observem les clavegueres de l'Estat i tenim constància de moltes situacions de violències institucionals, maltractaments, tortures, aquí a Catalunya també. Això en el passat ens ha comportat molts problemes amb el govern català i ens està comportant ara també nous problemes amb l'actual Departament de Justícia, però alhora ens reafirma en la voluntat de continuar la nostra tasca.

-Com veus la situació en l'àmbit global, respecte a aquestes polítiques d'alarma social i d'intervenció preventiva que ens estan imposant arreu?

-Al món estem patint una regressió dels drets humans a través del foment de la por i de la inseguretat permanent. Se'ns ven la institucionalització de la cultura punitiva, com ara les guerres preventives, com a solució única. L'excepcionalitat penal seria una altra de les seves facetes; per exemple, les legislacions antiterroristes de la Unió Europea. Caldrà veure si l'Europa il·lustrada i tolerant pot resistir la temptació penal, la progressiva substitució de l'estat social i benefactor per uns estats penals i policíacs.

-Recentment has participat al llibre "L'empresonament a Catalunya"...

-És un llibre que va tenir un greu problema: l'anterior administració penitenciaria, el seu titular, Ramon Parés, Secretari d'Execució Penal, va prohibir la nostra entrada a la totalitat de les deu presons catalanes i això ens va dificultar la feina.

-Quins són els problemes més greus actualment?

-Només en citaré uns quants especialment greus. El primer és la gran massificació i amuntegament a les presons catalanes, amb tot el que això comporta, l'impossibilitat de dur una vida amb unes mínimes condicions de dignitat, sense cap intimitat. Tot això repercuteix en la seva salut (infeccions, sida, etc.), i més amb la deficient assistència sanitària que se'ls hi dona.

De 1990 a 1999, segons dades de l'anterior govern català, van morir més de mil persones a les presons catalanes, una cada tres dies, morts que per descomptat són invisibles per a la societat. Un altre gran problema són les tortures i els maltractaments, tant físics com psíquics. Hi ha hagut un gran augment de les situacions i règims d'aïllament. Un exemple d'aquests règims extrems el tenim en el cas de la Laura Riera, que ha patit tot tipus d'abusos, aïllament, indefensió jurídica, etc.

Catalunya és l'única comunitat de l'Estat que no ha creat un servei d'assistència legal gratuïta als presos.

-I què cal canviar urgentment? Quines alternatives hi ha a la presó?

-En primer lloc, cal una cosa tan evident com complir estrictament la legalitat penitenciària vigent, l'atenció a la salut, l'espai mínim per viure amb dignitat, el dret a l'assistència lletrada gratuïta, etc.

A mig i llarg termini s'ha d'apostar per sancions no privatives de llibertat. Això no és igual a parlar d'impunitat, hi ha d'haver controls, seguiments, suspensió d'alguns drets, treball social, arbitratge, conciliació, reparació a la víctima. Actualment el procés penal no repara la víctim,a de la qual mai no se'n parla. Cal potenciar les polítiques socials per sobre de les penals. Al nou Estatut, és imprescindible que Catalunya tingui no només les competències executives en aquest àmbit, com passa ara, sinó també les competències legislatives plenes.

Web: www.observsp@dret.ub.es

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Votar o no votar

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Cap dogma és res més que un dogma. Cap dogma respon a cap altra voluntat que al dogmatisme. Cap dogma fa més bona olor que un altre pel fet que ens el presenti a taula qui és el nostre amic o amiga.

I el dogmatisme és acceptar qualsevol proposta prenent com a base que els motius ja han estat discutits i algú ha triat per nosaltres el que ens està bé i el que ens està malament, tant quan van ser discutits com quan han acabat fossilitzats.

Utilitzar com a argumentació per fer una cosa que els que pensen com nosaltres "és el que han fet sempre" és semblant a dir que no se sap que nosaltres no pensem com els que ens diuen que pensen com nosaltres, perquè si un "que pensa com nosaltres" i va dictaminar que una cosa era bona al segle XIX hagués admès el mateix principi de no pensament, és a dir que hagués admès el dogma, per exemple, del segle XVII, encara estaríem al segle XVII. La innovació ha de ser constant i el qüestionament de les "veritats fundadores" també. I és ben clar que quan em refereixo a les "veritats fundadores" també em refereixo a les de l'anarquisme. De fet, prefereixo parlar d'anarquismes, ja que en els pocs segles que la Idea corre pel món ha tingut concrecions tan diferents les unes de les altres que no ens podem abandonar a parlar en singular per referir-nos a les idees de llibertat, igualtat i solidaritat portades al seu últim extrem. De Proudhon a Malatesta, de Hakym Bey a Joan Peiró, dels situacionistes als anarcocomunistes, dels antiglobalitzadors als primitivistes, cada anarquista ha anat estructurant les seves idees de forma semblant, amb objectius compartits, però amb continguts també moltes vegades discordants.

La idea del vot, de la no delegació de la pròpia decisió en un representant, és veritat que és compartida per bona part d'ells i mirada en perspectiva no resulta massa fàcil d'assimilar als conceptes llibertaris d'acció directa i no representativitat. No obstant, hi ha pràctiques llibertàries que han recorregut al vot representatiu al llarg de la seva història, de Brookyn a la CGT.

Hi ha un altre àmbit de votació, però, que lluny de suposar polèmic el que en molts casos ha generat és més aviat indiferència o un fort apassionament. És l'àmbit dels referèndums, molt més propers als postulats de decisió entre tots sobre els problemes o qüestions col·lectives que presenta l'anarquisme. Quan l'Estat munta unes eleccions o un referèndum ho fa per guanya-les, és ben clar, però també és clar que aprofitar el moment per estendre el nostre pensament dins del camí trillat no és un disbarat, sinó una possibilitat de treball que ens caldrà abordar en els propers anys, sempre des d'un punt de vista tàctic i no estratègic, d'una forma molt més clara que no pas amb les eleccions sindicals, per exemple

Dones amb consciència de ser-ho

Una anàlisi de la producció artística femenina contemporània

La ruptura dels espais de gènere, fonamentalment al llarg del passat segle XX, ha produït un alliberament en cadena de les potencialitats femenines, les quals han envaït els espais de l'educació, el treball i, també, de les pràctiques artístiques, en una eclosió d'energia i creativitat sense precedents.

Annachiara del Prete,
investigadora del grup interdisciplinar GRÈC (gènere, raça, ètnia i classe) de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

Si recordem la construcció de la consciència feminista anterior i posterior als anys setanta, aquesta té en la naturalesa de la identitat femenina un punt d'inflexió en el seu tractament i consideració. A principis de la dècada dels setanta les artistes comencen a ser veritablement conscients de l'artificialitat i del poder repressiu de la "construcció social del gènere". Un dels seus objectius serà descobrir en una imatge de si mateixes (que havia estat greument deteriorada pel passat, la història i la imposició social d'un paper a complir) una autèntica veu que poguessin emprar com a fonament per a una nova construcció de la seva identitat.

A partir d'aquell moment, i coincidint amb la posada en dubte dels valors imposats pel subjecte il·lustrat que anaren plantejant els anys 70, gairebé totes les històries es comencen a "rescriure". Alhora, les més rellevants pràctiques artístiques foren protagonitzades, com així fou afirmat repetidament, per dones amb consciència de ser-ho, és a dir, per artistes que havien desenvolupat el seu treball des de perspectives crítiques i feministes, des dels discursos de la resistència. D'aquesta manera, concebre una feminització de les pràctiques artístiques no vol suposar solament la presència femenina en aquestes pràctiques, sinó que significa indagar si la seva presència i la seva tasca incita a una deconstrucció dels models d'enfrontament dual entorn el gènere.

El cos femení i la deconstrucció dels models sexuals, del desig, de l'estètica... En una anàlisi de les creacions artístiques seria interessant trobar una superació de la mera crítica teòrica i una creació intuïtiva que mostri l'expressió dels sentiments i de les emocions des d'una mirada femenina no condicionada per les construccions culturals. Però, inevitablement, si reconeixem estar en un temps d'acció, la producció artística no pot desmarcar-se dels àmbits socials. És per això que en les noves tendències artístiques es produeix una utilització de la mateixa obra d'art que potser és pensada per denunciar i fer soroll en tots els àmbits de la producció artística, servint-se de totes les eines i, entre aquestes, les noves tecnologies i les comunicacions. La dona en aquest context es troba en un espai nou que encara es resisteix a un model blanc, colonial, masculí... És un espai neutre en què cada polaritat pot i ha de ser un estímul per veure i expressar la nostra naturalesa humana, per sobre d'allò que es considera masculí, femení, gai, transexual, però que alhora no perd les característiques pròpies que ens diferencien i que són les mateixes que ens atrauen i que regulen les nostres relacions. Aquesta superació de les diferències, essent a la vegada investigació i expressió d'aquestes, ens proposa un espai variat de produccions artístiques, encara silenciades pels circuits de mercat i/o de significat. Són aquestes mateixes produccions a les quals ens hem d'apropar per cercar referències d'anàlisi.

Imatge de la performance "Aveugle Voix" (1975) [Cega veu] de Theresa Hak Kyung Cha, dins l'exposició retrospectiva sobre el treball poètic i conceptual d'aquesta artista coreoamericana que es pot veure a la Fundació Antoni Tàpies fins el 10 d'abril. Foto: Trip Callaghan.

L'interès pels nous espais de producció i per l'ús dels mitjans de comunicació a través dels quals difondre i canalitzar les seves reivindicacions, ha estat també bastant habitual en el treball realitzat per les dones artistes. Un exemple poden ser les produccions de Net-art, i dins d'aquestes, les produccions artístiques ciberfeministes.

Centrar la mirada en la producció contemporània pot ajudar-nos a contextualitzar millor la dona en el seu àmbit actual, sense caure en l'errada comuna de considerar-la un fenomen singular. L'art es nodreix d'art, el repte de crear de nou la història està obert, juntament al repte de no caure en els nous estereotips de resistència a la masculinització, allunyant-nos de la possibilitat d'aprofitar i de gaudir de l'espai lliure d'expressió i de la construcció de models i valors.

Anti_dog d'Alícia Framis

Anti_dog, l'últim projecte d'Alícia Framis (Mataró, 1967), posa en evidència l'agressivitat de moltes situacions contemporànies. Aquest muntatge, que va ser presentat a la biennal de Venècia 2003 i es va poder veure al centre d'art La Panera de Lleida entre l'abril i el juny passats, té el seu origen a Berlín l'any 2002, quan l'artista es va assabentar d'un seguit d'atacs racistes per part de caps rapats amb els seus gossos a dones de color al barri de Marshann i va decidir crear un vestit antibala, anti-gos i anti-foc. Així, a partir del llenguatge del disseny de moda es produeix una reflexió entorn a temàtiques socials contemporànies, com la violència de gènere.

Glòria Picazo,
directora del Centre d'Art la Panera i comissària de l'exposició Alícia Framis. anti_dog

Un dels aspectes més suggeridors dels projectes d'Alícia Framis és la seva capacitat per presentar-nos determinades situacions i vivències en les quals ens podem veure reflectits en allò més pregon de la nostra memòria. Sovint ens planteja escenaris en què el benestar que sol imperar en determinats nivells de la societat actual s'imposa amb total normalitat i sense que, a primera vista, sembli comportar una càrrega crítica. Hàbits, costums i modes són presentats emprant estratègies habituals en la societat de consum i revestint-los d'una aparent normalitat. Però ben aviat descobrim que aquesta normalitat se'ns mostra totalment trastocada, ja que la societat del benestar que ens està mostrant presenta fissures molt profundes. Aleshores se'ns creen situacions de conflicte en quedar al descobert qüestions personals, però també d'altres que relacionen allò individual amb allò col·lectiu, que van des de la vulnerabilitat amb què ens movem permanentment, la solitud, tot i viure en situacions massificades, i la mort davant de lacres socials com la pobresa, el racisme o la violència de gènere.

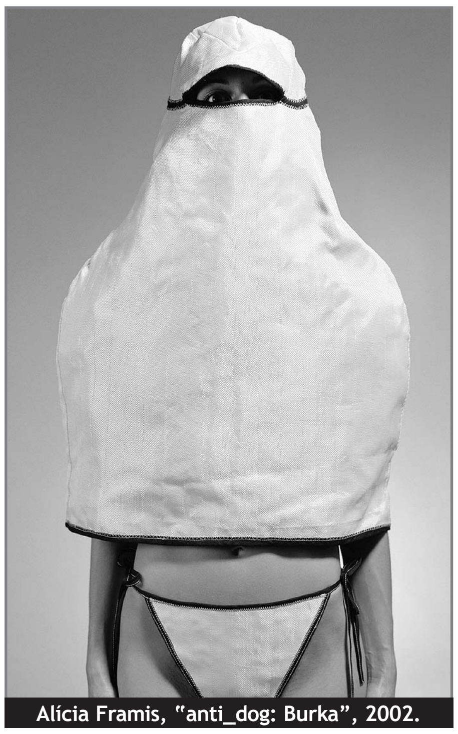
Alícia Framis, "anti_dog: Burka", 2002.

"...PER DAMUNT DEL PROJECTE ANTI-DOG PLANEN CERTS INDICIS DE PROVOCACIÓ..."

Sovint, els projectes d'Alícia Framis són el resultat d'un llarg procés de preparació durant el qual es van sumant esforços i energies procedents d'altres àmbits creatius, i esdevenen un exemple més del caràcter híbrid i polièdric que en l'actualitat està defensant un ampli sector de les arts visuals. En una societat canviant i vertiginosa com l'actual, en què la informació ha esdevingut una eina clau de desenvolupament, era previsible que l'art adoptés estratègies semblants i posicionaments totalment imbricats amb el seu propi present.

Però, alhora, Alícia Framis aconsegueix posar de manifest aquells sentiments humans que sovint semblen difícils d'assumir i d'evidenciar obertament perquè els solem sentir com a inconfessables: la por en seria un. I el que ella fa amb la por és denunciar-la recorrent a una enganyosa frivolitat, ja que apareix embolcallada de disseny, bellesa i glamour. Malgrat el seu embolcall exquisit i preciós, el resultat del projecte anti_dog es distancia totalment d'aquesta exquisidesa en abordar la seva finalitat: un clam clar i contundent en contra de la violència en general, i molt especialment en contra de la violència de gènere, alhora que increpa també les manifestacions xenòfobes que comporten les actituds racistes. Per damunt del projecte anti_dog planen, sens dubte, certs indicis de provocació per part d'Alícia Framis, subtils i amb una sagaç malícia, que com a recursos li serveixen per posar contra les cordes moltes de les actituds de la societat actual que fan trontollar la bona convivència i el respecte entre persones, entre homes i dones.

La imatge cinematogràfica com a instrument de coneixement

La creació de les dones realitzadores o el plaer de mirar

Mercè Coll,
membre del col·lectiu Drac Màgic i codirectora de La MostraI Internacional de Films de Dones

La imatge cinematogràfica mostra i oculta a la vegada, és presència com a imatge que veiem, però és també absència d'allò que no hi és present però que és evocat per la mateixa imatge. Segons com es construeixi aquesta presència en relació a la realitat absent a què es refereix, la imatge actua com a espai de visibilitat o com un amagatall en què s'oculta, la majoria de les vegades, el seu caràcter parcial i il·lusori.

En les diverses maneres de representar les coses que el cinema ha desenvolupat podem diferenciar dues grans opcions. Una vol esborrar-se com a representació i es constitueix en un reflex immediat d'allò que hi ha, i l'altra, afirma els seus propis mecanismes de construcció. Entre una i altra hi és present el doble estatut de la imatge cinematogràfica com a rastre del que ha estat davant la càmera i com a mitjà de significació d'allò que representa.

En cadascun d'aquests dos sistemes observem un seguit de recursos destinats a provocar l'efecte buscat. Quan la imatge es presenta com a realitat, s'han d'ocultar tots aquells elements que han intervingut en la seva construcció, i la millor manera d'aconseguir-ho és eliminant la distància entre la mirada i la cosa vista. Aquest tipus de cinema potencia al màxim l'analogia entre la imatge i el seu referent, i elabora una sèrie d'estratègies d'identificació entre la mirada del públic i la de la càmera. Per contra, l'altre model reforça la distància i accentua la posició de la mirada que l'ha construït. Des d'aquesta perspectiva podem parlar d'un cinema de la identificació o d'un cinema de la distància, tenint en compte que en la concreció dels films mai es dóna de forma completa cap dels dos models.

La majoria de les dones realitzadores, en un primer moment, van optar per distanciar-se críticament de les imatges estereotipades que el cinema havia construït per representar-les, i la millor manera de fer-ho va ser desvetllar els mecanismes ideològics i estètics que havien intervingut en l'elaboració d'aquestes imatges. En un segon moment van crear noves imatges que aportessin una visió del món diferent a la imposada socialment. La no acceptació dels valors i funcions atribuïdes a les dones va donar com a resultat el rebuig radical del sistema de representació que les havia construït i legitimat.

El cinema realitzat per dones no es defineix com un altre cinema, definit i categoritzat en funció del cinema institucional, sinó que s'afirma com "el cinema", entenent amb aquest terme el conjunt de pràctiques que amplien la nostra visibilitat sobre el món i que, per tant, ens aporten nous recursos per ampliar el nostre coneixement sobre les coses.

La il·lusió mimètica de l'art occidental que semblava haver-se realitzat plenament amb la invenció del cinematògraf, ha estat qüestionat des del propi dispositiu que semblava destinat a culminar-lo. Gràcies als mecanismes tècnics del nou invent, les imatges podien imitar o reproduir perfectament les nostres pautes perceptives sense necessitat de crear nous recursos per aconseguir-ho. Quan les imatges es van alliberar de la seva funció mimètica es va poder desenvolupar el vessant de la "poiètica", aquella que Aristòtil havia definit com la pròpia de tota pràctica artística. La mimesi platònica, la que es defínia com a còpia o imitació d'una còpia, el món sensible en relació a l'autèntica realitat de les idees, es transforma en "poiesis", en una poètica que indaga en les formes variades de significació que poden aportar les imatges com a representació.

El cinema realitzat per dones és "el cinema" per la seva contribució a convertir la imatge cinematogràfica en indagació i per transformar el plaer de mirar en instrument de coneixement. Les imatges projectades a la pantalla deixen de ser un reflex que atrapa i immobilitza la nostra mirada amb el seu enlluernament per transformar-se en instrument creador de noves significacions sobre la realitat.

Dones que miren el món

(i a elles mateixes mentre miren)

L'aportació al cinema d'una certa mirada (o experiència) femenina es va definint a través de la voluntat de fer present la subjectivitat des de la qual es mostra i es parla d'una realitat. I això pot passar, sobretot, en el terreny del documental que pot obrir-se cap al testimoni, el poema, el dietari o l'autoretrat fílmics.

Imma Merino, periodista

Al passat Festival de Gijón vaig tenir l'oportunitat de veure "El cielo gira", l'òpera prima de Mercedes Álvarez (soriana resident a Barcelona després de viure durant anys al País Basc) que, recentment, ha guanyat al festival de Rotterdam. És un bell film que mostra el pas del temps en el paisatge on la cineasta va néixer, el poblet d'Aldeaseñor, on ara hi viuen uns pocs habitants que possiblement són els últims. Mercedes Àlvarez, doncs, ha tornat a mirar el lloc de la seva primera mirada. I, en tornar-hi, reflecteix la desaparició d'un món. Ho fa amb la malenconia justa, sense recreació nostàlgica en un hipotètic paradís abandonat a la infància quan els seus pares van marxar del poble, i amb la intuïció que l'esdevenir de la Història (que és destrucció, com recorden tantes ruïnes, entre les quals les pròximes de Numància, i alhora creació de noves coses que també desapareixeran) conviu amb el temps cíclic del retorn de les coses i el pas de les estacions. A Gijón, com també devia passar a Valladolid i potser no tant a Rotterdam, va parlar-se de la influència de Víctor Erice i de José Luís Guerin (pel qual la nova directora va fer el muntatge d'"En construcció") en la pel·lícula d'Álvarez. És així i aquest fet no l'ha de desacreditar. Al capdavall, com va apuntar el malaguanyat crític Serge Daney, la història del cinema és plena de deutes i filiacions. I els referents de Mercedes Àlvarez no fan altra cosa que avalar-la. Ara bé, potser no hi ha només Erice i Guerin. Certament, a la vegada hi ha alguna cosa de Chris Marker. Però també, com ella mateixa suggereix, de la confidencialitat amb què algunes cineastes (com ara Agnes Varda, sobretot pel que fa a la seva vessant documentalista que ha aportat una de les pel·lícules fonamentals del cine contemporani: "Els espigoladors i l'espigoladora") parlen del món que mostren i a la vegada d'elles mateixes en relació amb aquest món. A "El cielo gira", la veu en "off" de Mercedes Álvarez acompanya les imatges per explicar, a la manera d'una confidència vessada en un dietari pudorós, els seus records, la seva experiència del retorn, els seus sentiments davant d'un paisatge (físic i humà) que sempre comporta un misteri, si més no perquè no totes les coses són visibles.

En aquesta voluntat de fer present la subjectivitat des de la qual es mostra una realitat (i sovint se'n parla perquè, com apuntàvem, hi pot haver les veus de les cineastes que s'adrecen a l'espectador en un registre pròxim a la confidència) em sembla que va definint-se alguna cosa substancial de l'aportació al cinema d'una certa mirada (o experiència) femenina. I això sobretot passa en el terreny del documental que pot obrir-se cap al testimoni, el poema, el dietari o l'autoretrat fílmics. Evidentment, també hi ha homes cineastes que, com una certa remarca del jo, fan present la seva veu en autoretrats fílmics (el de Jonathan Caouette a "Tarnation", on munta imatges de la seva vida rodades des de la infància), propostes documentals (fins i tot, per esmentar un exemple recent, en un film de reflexió política com ara "Salvador Allende", en què Patricio Guzmán també es pensa ell mateix en relació amb la figura del president xilè víctima de la barbàrie feixista) o films pròxims a l'assaig (les reflexions i les cites de Jean-Luc Godard). Però tinc la intuïció (almenys de moment, de manera que ho llegiu com una hipòtesi, i també com una invitació a pensar-hi) que hi ha una reveladora coincidència de la subjectivitat en diversos films documentals (també assagístics i pròxims a l'autoretrat) rodats per dones: una manera de fer present que es filma des d'una subjectivitat alguna cosa que alhora transforma la cineasta. Alhora, per això mateix, aquests documentals apunten un cert autoretrat perquè, si més no, diuen alguna cosa de les seves autores en el moment de filmar-los.

Imatge del vídeo "A mi manera II", d'Estíbaliz Sábada. Foto publicada a la revista d'art "Lápiz", corresponent al número 189.

Aportem exemples. La belga Chantal Akerman va filmar-se ella mateixa en la seva primera pel·lícula, "Saute ma ville", rodada als 18 anys. No és l'únic cop que ha aparegut físicament en els seus films, on reflexiona sobre el fet de fer cinema, la identitat femenina o la seva visió del món. Hi ha una pel·lícula seva certament singular, "News from Hame", en què les imatges mostren la seva percepció de Nova York mentre la seva veu en "off" llegeix les cartes adreçades a la seva mare des de la ciutat. En els seus últims films documentals, corresponents a viatges per l'Europa de l'Est ("D'Est"), el sud dels EUA ("Sud") i a una zona fronterera entre Mèxic i els EUA ("De l'autre côté"), Akerman tampoc no es fa visible, però l'espectador percep la seva presència darrere la càmera i sent la veu mentre pregunta a testimonis (com ara d'un acte racista en un poble del sud dels EUA; o de la cacera a l'home practicada contra aquells que traspassen la frontera) i es defineix ella mateixa com a testimoni del que observa i mostra.

Pel que fa a Agnes Varda, que ha abandonat el cinema de ficció (de "Cleo de 5 a 7" fins a "Sans toit ni loi") per decantar-se a la pràctica subjectiva del documental que sempre ha vindicat, considerarem només l'esmentada "Els espigoladors i l'espigoladora". Qui són els espigoladors? Aquells que, en la societat del consum i del rebuig, recullen el que els altres no agafen o llencen: de fruits del camp a menjars caducats tirats a les escombraries; d'electrodomèstics vells (però que funcionen) a fustes que poden reconvertir-se en objectes artístics. Qui és l'espigoladora? La mateixa cineasta, que recull imatges del món que altres desestimen. Varda retrata diversos espigoladors moderns i es retrata ella mateixa. És un autoretrat a la maduresa que mostra els seus cabells blancs i les seves mans plenes de taques mentre la seva veu confidencial expressa la consciència que la fi de la vida de la cineasta espigoladora és pròxima.

"...EN LA VISIBILITAT DEL JO (DIVERS) D'ALGUNES CINEASTES HI POT HAVER UNA APORTACIÓ DES DE LA IDENTITAT FEMENINA MÉS SUBSTANTIVA QUE EN EL MER TRACTAMENT CINEMATOGRÀFIC DE DETERMINATS TEMES AMB PROTAGONISME FEMENÍ..."

Hi hauria altres exemples, com ara els poemes autobiogràfics fílmics de la japonesa Naomi Kawase o, tensant la corda, l'autoretrat ficcional de l'actriu Valeria Bruni-Tedeschi a "És més difícil que un camell...". Però l'espai només permet apuntar que en la visibilitat del jo (divers) d'algunes cineastes hi pot haver una aportació des de la identitat femenina més substantiva que en el mer tractament cinematogràfic de determinats temes amb protagonisme femení o que en la hipotètica transgressió d'algunes directores (Catherine Breillat, Claire Denis) en el moment de mostrar el sexe des d'una hipotètica experiència femenina que, em sembla a mi, no evita el "voyeurisme" masculí.

Eulàlia Valldosera:

"Qüestiono l'art com a objecte de luxe"

Eulàlia Valldosera (Vilafranca del Penedès, 1963) és una de les artistes catalanes amb més reconeixement i projecció internacional. Creadora de nits, capbussa l'espectador en el complex territori de les projeccions a partir de la fotografia, la performance, la instal·lació audiovisual i el vídeo. Des de mitjan anys noranta, conviu, colze a colze, amb la seva generació europea en escenaris de primera línia. L'últim, la 26a Biennal de São Paulo.

Assumpta Bassas Vila,
investigadora de Duoda, Centre de Recerca en Estudis de les Dones de la UB i professora d'història de l'art; Foto: Jordi Play

La teva exposició retrospectiva al Witte de With (Rotterdam, 2000) i a la Fundació Tàpies (Barcelona, 2001), i el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya (2002) són fites personals, però també un contrapunt a la tradició misògina de l'art i la cultura hegemònica a Catalunya. Què han significat per tu aquests esdeveniments?

Són fets que per mi parlen més del "fora" que del "dintre". M'ha costat molt créixer com a artista aquí. Les obres que vaig exposar, fetes durant els últims deu anys, pràcticament només s'havien vist a l'estranger, i l'exposició de la Tàpies va ser una oportunitat de mostrar el meu treball al públic d'aquí. El que més em va omplir va ser la massiva resposta de la gent, perquè una de les premisses de la meva proposta artística sempre ha estat que l'obra no necessités d'excessiva traducció. L'exposició va ser tot un èxit popular! Respecte al tema més simbòlic que apuntes, Núria Enguita, co-comissària de l'exposició i jo, vam adonar-nos de la necessitat de reflexionar sobre la diferència sexual en la meva obra, perspectiva sovint poc entesa pels comissaris masculins.

La teva maternitat ha tingut especial rellevància en el món de l'art perquè sembla que encara és força insòlit que les artistes vulguin tenir fills. Com combines la cura del teu fill i la cura de la teva obra?

Ho visc en una perpètua crisi. En part positiva, perquè la maternitat m'ha desvinculat d'una sèrie d'exigències i relacions professionals que em semblaven indispensables i que ara sé relativitzar. Em sento menys "titella" de les circumstàncies, tinc una visió més crítica del sistema laboral i em preservo més de la imatge social que es projecta des de fora sobre mi, sobre l'artista. Deixant de banda l'àmbit estrictament artístic, dur a terme una maternitat en aquest país és una heroïcitat, es viu el món laboral i el món familiar com si fossin dos àmbits contraposats i només s'entén la maternitat si la dona delega les seves funcions de mare. Aquesta no és la meva opció. La meva opció és integradora i suposa un xoc amb els mecanismes laborals vigents. L'àmbit artístic hauria de ser pioner en aquesta integració perquè és un espai creatiu i de participació.

Et molesta l'etiqueta "feminista"? Quina relació tens amb el feminisme?

Per mi ha estat bàsic conèixer-lo. Pel fet de ser una dona a l'any 2004 tots els plantejaments feministes són d'interès perquè t'ajuden molt a entendre i a donar resposta a moltes qüestions de la vida diària, de feina, en definitiva, per viure. Però crec que, com totes les etiquetes, no és bona. No l'he feta servir mai i crec que és reductiu dir que faig art feminista. Més enllà de l'etiqueta, em sento part d'aquesta forma d'entendre la vida.

I en el teu treball, el feminisme és un discurs més sobre la identitat o està arrelat en el moviment social i en la política de les dones?

El motor bàsic del meu treball i el cos conscientment polític es troba en el llenguatge que vaig elaborar, una actitud que em va portar a reactualitzar algunes de les pràctiques dels setanta com la performance, l'ús de materials bruts, poc nobles i emparentats amb imatges de la pobresa, les pràctiques efímeres, la fragilitat… M'interessava cercar maneres de fer esclatar un objecte en mil peces per recompondre'l de nou, la impossibilitat de trobar un centre en les obres fetes de llums, d'aparells, d'objectes, la dispersió en què submergeixo l'espectador, el fet de desvelar els mecanismes de creació d'imatges i narratives… Des d'aquí faig crítica cultural perquè qüestiono l'art com a objecte de luxe, la "peça única", la noció d'autoria, la noció de l'"artista geni"… temes que ha utilitzat el mercat de l'art i, en bona part, els discursos sobre l'art. Les artistes als setanta van dir moltes coses en aquest àmbit.

Penso que a més del vessant crític i deconstructiu, les teves propostes construeixen una noció de "subjectivitat" que parteix de la consciència de "ser cos" i d'una vocació de "transcendència" que embranca amb la tradició femenina de vida i de pensament, per exemple, la de les místiques i beguines de l'edat mitjana. T'ha interessat mai aquest llegat de coneixement?

Sí, però mai hi trobaràs en el meu treball una referència directa. Són les obres les que em porten a conèixer altres àmbits. Per exemple, a la performance Loop (1995-1997), que vaig fer a la cisterna de Yerebatan –a la cinquena Biennal d'Istanbul comissariada per Rosa Martínez–. Al cap d'un temps, em vaig adonar que havia representat la imatge de "La Templanza", un arquetip del tarot. En les instal·lacions que formen Envasos: el culte a la Mare (1996), feia referència al vessel, la gerra contenidor, que és un símbol del cos femení. Més que una recerca dins la tradició, crec que estic actualitzant aquesta tradició, presentant-la en forma d'altars o petits rituals, especialment el tema dels arquetips femenins. Havia estat fent un treball molt crític i agre sobre l'herència que suportava i em limitava (el tema de la dona associat a la neteja, a la cura de, al pudor sexual…). Envasos va ser una reivindicació del fet únic de ser dona, una celebració de la diferència.

Hi ha actualment una reflexió de la crítica nord-americana Jane Blocker sobre la història de la performance dels setanta –de la qual tu ets hereva– que es pregunta què ens ha costat a les dones posar el cos en joc i a primera línia. A costa de què, el cos?

No ho veig com una qüestió de costos. Crec que va ser necessari com a punt de partença. Per mi ha estat el meu orígen, la base fundacional del meu treball, i m'ha fet de "trampolí" per assolir una mirada vers altres àmbits. Si faig un recorregut genèric de les fases del meu treball: primer, hi ha una recerca dels lligams entre cos i ment, dels hàbits, la sexualitat, la imatge del cos de dona… Després, allò privat versus allò públic, la relació del cos i la casa, l'espai i tot el desplegament objectual. I últimament, m'he interessat més per les relacions interpersonals, que, podríem dir, defineixen el cos social.

Et refereixes a l'obra Constel·lacions (2004) que vas presentar recentment a Bilbao?

Sí, el meu treball ha estat una recerca identitària a través del cos i de l'entorn entesos com a mirall. He treballat molt amb la idea de mirall i la de projecció: els canvis i distorsions entre el cos de la projecció, el que es projecta, i l'ombra, el resultat de la projecció. Constel·lacions està feta amb el material que vaig gravar en vídeo d'una teràpia de grup anomenada "Constel·lacions familiars". En petits grups les persones creen projeccions unes sobre les altres que revelen emocions, estats anímics, ombres del passat, desitjos… un material universal que pertany a tothom. Segueixo amb la idea d'excavar… Quan ocupes un lloc concret en la imatge configurada per un altre, realment representes el paper que aquest altre ha projectat en tu.

Moltes de les teves obres prenen teràpies com a referència. A què és degut?

He experimentat amb diversos mètodes terapèutics i n'he fet referències. El treball amb la foscor, el no-saber, el buidar-se i descobrir imatges relacionades amb les pors internes o amb inseguretats de la infantesa… tenen a veure amb el treball psicoanalític. La utilització de la càmera com a mirall en les meves performances també té aquestes arrels. Amb el que més he sintonitzat és amb el treball simbòlic junguià. Trobo que les teràpies grupals són interessants perquè recuperen actualment un espai per la posada en comú de les relacions interpersonals. Sembla que ha arribat el moment de revisar i desfer-nos d'allò que projectem els uns/es o sobre els/les altres per continuar netejant i conèixer-nos millor. En aquest sentit, tant se val una teràpia com una reunió de veïns. Aquest espai de relació s'ha anat perdent i està actualment molt amenaçat. Avui dia estem en mans de mitjans i no en mans de persones. És important sentir que formes part d'un grup, d'un teixit, i que aquest teixit forma part de tu i és més gran que tu. Crec que aquest boom de treballs artístics de crítica social que s'ha fet evident en l'última Documenta de Kassel manifesta aquesta mateixa necessitat que jo treballo des d'allò terapèutic: la reelaboració de la idea d'individu en el teixit social.

Entrevista publicada a "El Temps d'Art" núm. 16 (novembre-desembre de 2004).